GRAPPIGE STORIES

EN

ANDERE VERSIES.

GRAPPIGE STORIES

EN

ANDERE VERSIES

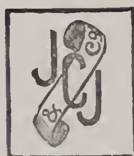
IN

KAAPS-HOLLANDS.

DEUR

MELT. J. BRINK.

J. C. JUTA & CO.,
KAAPSTAD AND JOHANNESBURG.
1893.

Aan den Lezer,

Als gij naar iets verhevens in mijn boekje zoekt zult gij u bedrogen vinden. Als gij denkt er iets nieuws in te vinden laat mij u dan aan "Ou Vader Salomo" herinneren, "Er is niets nieuws onder de Zon," en het allerminst in dit boekje, het bevat meestal "Oude Grappies" over verteld, en eenige gelegenheids en andere versjes.

Ik heb, wat de taal betreft, zooveel mij zulks mogelijk was, aan den middenweg tusschen goed Hollandsch en Patriots gehouden. Ten eersten omdat ik denkt dat deze voor velen gemakkelijker zal lezen, en ten tweede omdat ik het Patriots te overdreven acht, wij spreken zoo niet onder ons. Ik heb het Kaapsch Hollands zoo als wij het gewoonlijk spreken, gevolgd, ben ik hier of daar minder gelukkig geslaagd, dan vraag ik u verschooning. Mijn doel was slechts om uw lachlust op te wekken, en om die "Oude Stories" aan de vergetelheid te ontrukken.

Moge mijn boekje u dus hier of daar, eens hartelijk doen lagchen, wees verzekerd dat het mijn beste belooning zal zijn, en eene aanmoediging om later met nog iets dergelijks voor u te komen.

De Schrijver.

INHOUD.

GRAPPIGE STORIES.

AAN MIJNE LEZERS.

Lieve vrinden, Land genooten!
  'K Bied u hier mijn boekie aan,
Waar gij ernst, nog groote woorden,
  Maar slegts grappen in vindt staan.

Grappies, ond al, en vergeten
  Deur een lange jaren tal;
Maar die menigeen, bij 't lezen
  Van mijn boek, weer in zal val.

In ons leven zóó vol weemoed,
  Zóó vol zorgen en vol smart;
Smaakt een lach soms, of een Engel
  Ons gekust het in die hart.

Mogt jul in mijn boek iets vinden,
  Wat jul liever wenschen zou,
Dat dit daar nie in gestaan had;
  Draai die blad dan om maar gauw.

Mogt jul daar een schoen in vinden
  Die jul denkt, hij past voor mij;
Moet hem dan nie aan gaan trekken
  Laat hem stil en rustig blij.

Wees verzekerd, Lieve vrinden!
  Vindt jul daar zóó iets in staan,
Das dit nie uit zucht tot krenken,
  Nog met moedwil is gedaan.

Denk nie, dat ik het geschreven
  Om ver iemand kwaad te maak;
Als dus iemand kwaad daarin zoek
  Doet hij net een dwaze zaak.

'K Weet, bij denkers en geleerden,
  Reuzen, met hul kop van Staal
Zal mijn boekie, zoo eenvoudig,
  Zekerlijk geen roem behaal.

Voor hul, kan dit wis nie anders
  Dan beneden oordeel zijn
Want, die steeds Champagne drinken
  Lusten zelden mind're wijn.

'K Weet, mijn boek het nie veel waarde,
  Bloemtjies slegts, vol slijk en stof!
Die een arme rijm'laar gaarde
  Uit een dorre levenshof.

Doch, ik het ook nie geschreven
  Met die wensch naar roem of eer,
Maar om droefheid te verzachten
  En die vreugde te vermêer.

Om die lachlust op te wekken,
  En die bittre worm der smart;
Nou en dan een tand te trekken,
  Als hij bijt in droevig hart.

Lachen, tusschen strijd en lijden
  Geeft ook kracht tot dragen wêer;
En die last op 's levens kruisweg
  Druk ons dan zoo diep nie nêer.

Want, wie lacht, voelt op die stonde
  Minder van zijn pijn en smart
Ook al lacht hij, zoo 's die spreuk zegt,
  Met die tandpijn in zijn hart.

Mogt mijn boek, die tijd verkorte
  Waar verveling binnen dring;
Zij het in uw eenzaam' huissie
  Of in wijde vrinden kring.

Na het afdoen van uw zaken,
  In die huis, of ook op reis,
Mogt het iedereen vermaken,
  Rijk en arme, jong en grijs.

Mogt dit stof tot lagchen geven
  Net, wáár jul dit op mag slaan,
Dan zal ik mijn doel bereik het
  En ten hoogste zijn voldaan.

Met die hoop dus, Landgenooten!
  Dat jul almaal één van zin,
Goed mijn eerst'ling zal ontvangen,
  Zend ik hem die waereld in.

TAFELBERG.

Van ál die Bergen in ons land
  Die ik al het beschouw;
Is daar geen een, O Tafelberg?
  Die haale kan bij jou!

Misschien is dit partijdigheid
  Wat heersch in mijn gemoed;
Omdat ik eens, mijn eerste Schrêeuw
  Ge geef het aan jou voet;

Omdat hier in ôu Riebeek 's Stad;
  Mijn wieg eens het gestaan,
En waar óók, word mijn wens vervuld,
  Mijn beene zal vergaan!

Doch hoe dit ook al wezen mag,
  Geen een zal kan ontken,
Dat daar maar weinig berge is
  Wat Tafelberg zal wen!

Hy staat dáár, als een Steene Reus!
  Vol trots en majesteit,
Gevormd deur een Almagte Hand,
  In lang vervlogen tijd!

Omringd deur klipkrantz, bosch en Kloof;
  Zoo hoog verheven Stout,
Staat hij, gelijk een wachter dáár,
  Voor d' eeuwigheid gebouwd.

Zijn top beurt deur die wolke heen,
  Soms kleed hij zich daarméé;
Als met een vacht van Schapenwol,
  Zijn voet bespoeld die zee.

Zijn kruin is plat van Oost tot West
  Gelijk een tafelblad,
En aan zijn voet ter Noorder kant,
  Daar zeteld onze Stad.

Ten Zuide, heft Kasteelsberg weer
  Zijn toppe in die luch,
En draag die twaalf Apostele
  Als kinders op zijn rug.

Hij 's nie zoo hoog als Tafelberg,
  Maar hef tog even trots,
Zijn krantzen naar die blauwe luch,
  Gevormd deur rots op rots.

Aan d'Oosterzij leg Duivelsberg
  Vast aan die tafelrand,
En Leeuwekop rijs spits omhoog,
  Weer aan die Westerkant.

Zul 's eigentlijk die arme maar,
  Hijzelf, die is die hoof,
Kasteelsberg maak die ligchaam uit;
  Als jul dit kan geloof.

Die Duivel aan zijn oostekant,
  Die Leeuw daar aan zijn West,
Lijk somtijds nijdig op makâar,
  En doet dan goed hul best

Makaar te plaag, en dan moet ons
  Wat hier beneden woon,
Net haarlaat, als hul hoog daar bôo
  Hul vechterij vertoon!

Want elk van hul die het een mus;
  Waar deur ons gauw kan weet,
Of ons die dag een Jas moet draag,
  Of nat zal word van zweet.

Zit Duivels berg zijn mussie op;
  Dan hoef jij nie te raai,
Want dit is zeker; dat die dag
  Zuid Oostewind zal waai.

Zit Leeuwekop weer zijne op!
  Dan is jij al heel dóm
Als jij nie weet, dat zekerlijk
  Die dag zal regen kom.

Zoolang als hier die zomer heersch,
  Dan is die Duivel baas!
En plaag ons dan haast iedre dag,
  Deur stof op ons te blaas.

En is hij heelmaal kwaai die dag,
  Dan sprei hij oo 'r die top
Van Tafelberg, zijn laken uit,
  En Jongie!...pas dan op!...

Eerst blaas hij stof; en is dit op!
  Dan neem hij van die grond
Die los geraakte steentjies op,
  En strooi dit in die rond.

Dit raak hem nie, of ons al klaag;
  Hij lach met onze pijn!
Nou, als dit anders om moet wees,
  Zou hij geen duivel zijn.

Hij schud die boome groot en sterk,
  Kompleet als spiertjes gras!
En scheur hul dikste takke af,
  Net of dit strooitjes was.

Maar, magtie!..als hij klaar met blaas
  Zijn mus het afgehaal;
Dan is net, waar jij heen mag kijk
  Die gras en boome vaal!

Dan lijk dit ook, of hij daar bôo
  Die vuur het aan gewaai;
Want zoe!..dan brand die lieve zon,
  Of hij jou gáár wil braai!

En tog vertel hul, dat die wind
  Ver ons een Dokter is
Dit kan wel wees, schoon ik ver mij!
  Voel dan net vér van fris.

In wintertijd is Leeuwekop
  Gewoonlijk weer die baas!
Want weet; zet hij zijn mussie op,
  Dat Noordewind dan blaas.

Hij sprei dan ook zijn laken uit
  Oo'r ouwe Tafelberg
Ja gooi dit zelfs oo 'r Duivelskop
  Misschien om hem te terg.

Zijn wapens is geen Stof en Steen,
  Maar water fris en koel!
Of schoon hij soms onz'arme stad
  Maak tot een modderpoel.

Maar daar deur geef hij boom en gras
  Die lus weer om te groei
Maak alles groen weer om ons heen
  En laat die bloeme bloei.

Lag Tafelberg nie tusschen bij
  Dan g'loof ik dat die twee
'K Meen Duivelsberg en Leeuwekop
  Ons veel meer last zou gêe.

Maar hoog verheve staat hij daar!
  Net in die twee zijn pad,
Als vreede maker; néé nóg meer,
  Beschermer onzer stad.

Die vreemdeling van verre, kijk
  Verwonderd naar hem op!
En rust nie, voor hij zeggen kan,
  "Ik was ook op zijn top!"

Hij het misschien al rond gereis
  Van Oost tot Wester Strand;
Hij was van Noord tot Zuid gewees;
  Oo'r zee, zoowel als land.

Hij zag misschien veel hooger al,
  Maar nergens nog gewis,
Een, die zóó trots als Tafelberg,
  En rijk aan Schoonheid is.

Wáár vind jij fraaijer streke tog?
  Als die zijn voet omzoom?
Waar vind jij water klaarder nog,
  Als uit zijn lende stroom?

Waar vind jij schooner bloeme, zeg!
  Dan op, en óm hem bloeit?
Wáár gras en blad, meer groen van kleur
  Dan op zijn hellings groeit?

Roem Zwitserland op Alpenspits!
  Amerika! roem vrij
Op Berge vol met eeuw'ge Sneeuw,
  En hoog en trots daarbij.

Laat Asië haar die hoogste waan,
  Op Himalaija's top!
Al beur dit deur die hoogste wolk,
  Zijn dik besneeuwde kop.

Tog hou ik vol, dat Tafelberg
  Bij ál die bergen tal!
Al mag hij nietig bij hul lijk;
  Die Schoonste is van al!

Veroordeel, of bespot mij vrij,
  Om dit mijn hartsgevoel;
Maar tog zal jul voor Tafelberg.
  Mijn liefde nooit verkoel.

Mijn wieg het aan zijn voet gestaan.
  Hier is mijn liefste plek!
Mijn wensch is, als mijn sterfuur slaat
  Dat ook zijn'aard' mij dek.

Hier, zal ik rusten zach en goed
  Deur 't leed nie meer bezwaard,
Hier, zal ik sluim'ren aan zijn voet
  Gedek deur heilig'aard.

EEN MEISSIE ZONDER 'N PLAAS.

(*Als antwoord op. "En Meissie met 'n Plaas." Verschenen in het Z. A. Tijdschrift voor Juni* 1891.)

Geef ver mij een arme meissie,
  Als zij net maar mooi mag wees,
Zagtheid voeg bij zoete liefde,
  En blijmoedig is van gees;
Daarbij goed die pot kan koken,
  En die huis in orde hou,
Al die pligten kan vervullen
  Die verwach word van een vrouw:
Als zij zorgzaam, daarbij vlijtig,
  En te vrêe met wat zij heef,
Twee maal, iedre ôulap omkeer
  Vóór dat zij dit uit gaat geef,
Als zij met een oog vol liefde
  Net 's een engel oo'r mij waak,
Door haar zorg en stille vrede,
  Van mijn huis een hemel maak.
Hôu jou plaas met al jou vee dan,
  Ook jou dorpse huis daarbij,
Want ik kan dit alles misse.
  Met zóó 'n vrouwtje aan mijn zij.

Wat is rijkdom zonder liefde?
  Kleef daar steeds geluk aan geld?
Is daar ooit een vrek die smaaklijk
  Lacht, als hij zijn ponden telt?
Heerscht geluk slechts in Paleize.
  Waar die trotse rijkaard woont?
En in kamers vol met schatte,
  Ons die magt van geld vertoont?
Loer nie vaak die somb're tweedragt
  Deur die vensters? kruip die nijd
Nie gelijk een slang al schuif 'lend,
  O'er die prachtig' vloer tapijt?

Stijg nie dikwijls bange zuchte,
  Uit die harten naar omhoog,
Die deur zijd 'en kostb're kante,
  Rijk bedek word voor ons oog?
Liever dan met plaas en huize,
  Liever dan met geld en vee!
Kies ik mij een arme meissie
  Met een hart vol liefd' en vreê.

Geld kan menig fout bedekken,
  Maar dit schenk géén harte rust,
Waar verdeeldheid is gevestigd,
  Daar ontbreek ook levenslust;
Als die man en vrouw nie zame
  Willig aan één lijntjie trekt,
Zal hul nooit gelukkig weze,
  Hoe met goud ook overdekt;
Als die een wil *haarwey* loope
  En die ander *hot* wil gaan,
Zij gelijk een kat zoo vinnig,
  Hij, parmantig als een haan;
Of, als zonder liefd' of achting
  Onverschillig têen makaar,
Ieder voor zichzelf wil leeve
  Zeg mij, woon geluk dan daar?
Hou dan maar jou rijke meissie
  Met haar schatte, hou haar vrij
Geef ver mij gerust een *arme*
  Met een *rijke* hart daarbij.

Denk nie, dat ik daarom rijkdom,
  Als die aardsche slijk beschouw!
Wat ik meen is, dat het geld nooit
  Waard' of deugd geef aan een vrouw;
"Geef mij geld!" is ook mijn wenschen.
  Maar dan ook geluk met een;
Kan ik beide nie verkrijgen,
  Geef mij dan geluk alleen!
Want voor rijkdom, kan ik werke,
  Schoon ik weet, dat eerlijkheid

Langs een steil en moeilijk voetpad,
  Langzaam naar die doel geleid;
Maar die spreukkie "*Achter osse*
  Kom ook eindlijk in die kraal!"
Blijf steeds waarheid, als ons aanhôu
  Zal ons wel ons doel behaal.
Uit die vêere in die klêere,
  Zaam gewerk met alle mag.
Liefde zal die lust ons geve,
  En die eendrag dubble krach.
Kies jou 'n meissie met een plaas dan
  Daar bekreun ik mij nie om
Ik weet, dat ik met zóó 'n arme
  Deur die wereld óók zal kom.

EEN GOEIJE RAAD.

Jongeheertjies, die als haantjies
  Vroeg al uit gaat om te vreij;
En die mooije meissies na loop,
  Waar jul die op straat mag krij.

Wees tog nie zoo dánig haastig;
  Denk, daar is nog baaing tijd,
Om te vreije, en te trouwe,
  Als jul eerst wat ouder zijt.

Als jul eerst wat meer verstandig,
  Uit jul ooge het leer kyk,
En, deur ondervinding wijzer,
  Weet hoe dat die waereld lijk.

Want, daar 's menig, die van daag wel
  Alles wat hij het zou geef;
Als hij ongedaan kon make,
  Wat zijn haast bedorven heeft.

Ook aan julle, jonge meissies!
  Geef ik hier die zelfde raad;
Laat jul deur die jonge Snobbies
  Tog ook nie zoo gauw bepraat;

Want, is eerst jul hart gevange,
  En die huwlijk band geknoop;
Kijk, dan zal jul veel moet worstel,
  Voor jul weder los kan loop.

Is die vrouw, een moode poppie,
  Die haar pligte nie verstaat;
En maar haar geluk wil zoeke,
  Om te kuijer langs die Straat.

Als een lintjie, of een strikkie;
  Haar méér waard is als haar man;
Als zij, om een mooije hoedjie
  Alles thuis vergeete kan.

Zal zij die geluk verwoeste
  Waar zij zoo van het gedroom;
En die water troebel make,
  Van haar eigen levenstroom.

Is die man een bluffers baasie,
  Die steeds kijl en handschoen draag,
En hem tienmaal meer verbeel nog,
  Dan zijn maagie kan verdraag.

Als hij, van Hotelle loope
  En Biljarte meer der hôu,
Dan, om s' avonds thuis te blijve
  In gezelschap van zijn vrouw.

Zal hij zelvers zich benadeel;
  En zijn huisselijk geluk
Met zijn eigen hand verwoeste;
  Of zeg liever; *kop in druk.*

Daarom meissies! . . . daarom Jonkmans!
  Wil jul nie zoo lig verbind;
Maar kijk goed eerst uit jul ooge;
  En bezin, voor jul begint!

Want en mens zal zeker maaije,
  Wat hij éénmáal het gezaai;
Wil jul dus verstandig weze,
  Hoor dan, wat een vrind jul raai.

Gaat jul naar een meissie vreije;
  Let eerst op; en merk jul nou
Zij is nét een mode poppie;
  Neem haar dan tog nie tot vrouw.

Een, wat nedrig is, en werkzaam,
  —Daar kan jul gerust op gaan,—
Zal die man in tijd van onspoed,
  Meer getrouw ter zijde staan.

Een, wat zuinig is en spaarzaam,
  Die geen pennie zal verach;
Maar dit weg legd, om te diene
  Voor een kwaaij' of oude dag.

Trouwe, is nie voor een uurtje,
  Want, is eerst die band geknoop;
Zal jul tot jul levenseinde,
  Zame in een halter loop.

Jul ook meissies! . . . maak jul ooge
  Oope, vóór jul, "*Ja!*" gaat zeg;
Moet jul tog nie zoo ligtzinnig,
  Zoomaar aan een Jonkman heg.

Want zoo veele van die heertjies;
  Weet zoo gauw en hart te steel;
Met hul kleere steeds zoo deftig,
  En hul tonge van fluweel.

Waarde steek moes nooit in kleere,
  Minder nog in groot te praat,
Die hul mond zoo wijd steeds oop' maak,
  Is veel al tot niks in staat.

Kies jul liever een wat trouw is;
  En wil werke, schoon jul weet
Dat hij weinig houd van praate;
  En maar nedrig gaat gekleed.

Kies jul een, wat geld verdienen,
  Nie wat geld verspille kan,
Al het d' eerste maar heel weinig,
  En die tweede veel daaraan.

Daarom Jonkmans, daarom meissies;
  Neem jul toch vooral in acht,
Laat jul nie deur woorde winne,
  Nog deur mooije kleere dragt.

Slaat die raad, jul hier gegeven,
  Toch nie luchtig in die wind;
Maar kijk goed eerst uit jul ooge,
  En bezin, voor jul begint!

BIJ DIE EINDE VAN DIE JAAR.

Vrinde! laat ons allegaar
Bij die einde van dit jaar,
  Zamen met elkander klink,
  En op elk zijn welzijn drink,
Want ons weet nie, wat die tijd
In die toekomst ons bereid,
  Neem ons zaam dus met elkâar,
  Afscheid van die oude jaar.

Ach die jaar is net's een zug,
Net's een droom daarheen gevlug!
  Maar hoe kort hij ons ook scheen,
  Tog aan vóór en tegenheên,

En aan blijdschap, hoop en vrees,
Was daar geen gebrek gewees.
  Zeg ons daarom met elkaâr
  Vaar dan wel, o, oude jaar!

Menig' vrind, bemind, geacht,
Het ons naar zijn graf gebracht,
  Menig' liefdeband geknoopt,
  Is verbrijzeld, en gesloopt,
Plan en wenschen, onvoldaan
Is als dunne rook vergaan.
  Zeg ons dus maar met elkaâr
  Sterf gerust dan, oude jaar!

Heel ons land is zwaar beproefd,
Ook die toekomst lijk bedroefd,
  Ach!...mag toch maar bij zijn end
  Al die zorgend en ellend,
Net's zijn laatste dag verdwijn,
Hoe gelukkig zal dat zijn,
  Want, dan roep ons met elkaâr
  Sluimer zagt maar, oude jaar!

Hoor!...daar gaat die klok aan 't slaan,
Nou, dan is die jaar gedaan,
  En ons treed een nieuwe in,
  Vrienden! laat ons blij van zin,
Onbevreesd voor wat die tijd
In zijn loop ons voorbereid,
  Vrolijk zeggen met elkaâr,
  Welkom! Welkom nieuwe jaar!

Want ons aller levenslot,
Leg tog in die hand van God,
  Hij getrouw, en altijd goed,
  Zal ons wel voor kwaad behoed;
Laat ons daarom onbevrees
Welgemoed en vrolijk wees,
  En die wensch doen aan elkaâr:
  Véél geluk met nieuwe jaar!

DIE SPOOK.

Jan van Wijk is niet bevreesd,
Voor geen duivel, spook of geest,
Dit het hij al menig keer
Mij verzekerd op zijn eer!
Ja, als hij ooit een moch zien,
Schiet hij hem nog dood misschien.
Een keer ging hij uit die stad,
's Avonds kuijer langs die pad,
Gansch alleen en ongestoord]
Stap hij in die scheemring voort,
Net maar slechts die wind wat blaas,
Anders hoor hij geen geraas;
En al verder van die stad,
Wordt dit stiller op zijn pad.
Jan die merk nie hoe die luch
Dik met wolke wordt bevruch,
Net eerst, toen die donder brom,
Schrik hij op en zeg toen, "kom
Dit wordt tijd ver mij om weer
Na die stad terug te keer."
Zoo gezeg en zoo gedaan;
Jan vat die terugtog aan;
Langs die kerkhof loop die weg,
Altijd als een lijn zoo reg;
En ofschoon hij niks geen vrees
Voel voor duivel, spook of geest,
Toch, voorzigtig en secuur,
Loop hij ver weg van die muur,
Want een mensch die weet toch niet
Wat daar soms al kan geschied.
Hoor! wat is dit voor geluid,
Nets een in die kerkhof fluit!
Jan kijk nou een slaggie om
Of hij nie iets aan ziet kom.
"Kijk! wat blink daar zoo van ver,
Amper nets die avondster?

Maar dit leef! en slinger moes,
Net 's een ding wat weg wil koes;
Nee! dit is nooit rigtig hier,
Mensch is dit nie, ook geen dier,
Kijk! dit kom al digter bij,
Nou 's dit tijd om uit te glij."
Met die hoed vast op zijn kop,
Slaat Jan zoomaar in galop,
Loop dat hem die broekspijp scheur,
Zonder omzien altijd deur.
Ach! wat val die pad toch lang,
Jan wordt nou te danig bang,
Nou en dan loer hij op zij,
Maar dit kom al naderbij,
Knie en beene doet al zeer,
Arme Jan! hij kan nie meer.
Hoor toch hoe hij hijg en blaas,
Harder als die wind wat raas,
En, als was dit tot zijn straf,
Waai zijn nieuwe hoed ook af,
"Laat maar waaije," denk Neef Jan
"Als ik maar ontvlugte kan!"
Nog een slag loer hij op zij,
Ach die ding is nou digt bij;
Lang en smal, wel tien voet hoog,
Voor zijn borst een groote oog,
Zonder voete, neus of mond,
Zweef dit zoomaar langs die grond.
Ieder spring wat Jan nou doet
Is veel meer dan zeven voet.
"Help, ach help toch lieve Heer!"
Gilt hij uit, "Ik kan nie meer!
"Ik is nat al van die zweet,
"Net nou het die spook mij beet!"
Hoor, daar klink met schelle stem
Weer die fluit kort achter hem.
Jan kijk nou nie langer om,
Ooge open, mond verstom,
Gooi hij nou met kop en poot
Zich ter neder in die sloot

(Wat daar heenloop langs die pad),
Dat die modder om hem spat,
En die spook, of wat dit zij,
Zweef toe als die blits voorbij,
Ver nog in die duistre nach,
Klink maar net een schaterlach.
Jan blijf stil nou in die sloot
Tot die eerste morgenrood,
Toen hij vuil en afgemat,
Weer teruggaat naar die stad.
Jan het nooit, dit weet ik wel,
Iemand iets daarvan vertel.
Want hij het wel gauw geweet
Dat dit een velocipeed
Maar geen duivel was of spook
Wat zijn bloed zoo het laat kook.

WAT MET OOM JAN GEBEURD IS TOEN HIJ WOU GAAN VRIJ.

Oom Jan het laat opzaâl, oom Jan wil gaan vrij,
Hij 's smoorlijk verlief op nicht Kaatje Verweij.
Hij het haar een dag op een picnic ontmoet,
En sedert die dag, klop zijn hart nie meer goed.
Eerst het hij gedag dat dit over zou gaan;
Maar nee, dit begin nog al harder te slaan,
Hij kan nie meer uithou, en daarom gaat hij
Nou uit op zijn paerd, om naar Kaatje te vrij.
Maar Kaatje, zoo als dit met meisjes veel gaat,
Het haar al door Frekie Verneuk laat bepraat.
Hij het haar vertel dat oom Jan is niks waerd,
Hij 's oud al en stijf, en zoo dom als zijn paerd.
Hij 's gierig en knorrig, en dit kan hij zê,
Dat zij slaaplooze nachte bij die oû man zou hê.
Natuurlijk, toen Kaatje dit alles het gehoor,
Was die zaak voor oom Jan net zoo goed als verloor.
Dit het hij kon zien, als hij op het gelet
Toen hij, na zijn paerd in die stal was gezet.

Zijn hand naar haar uitsteek, om vriendelijk te groet,
Hoe zij hem toen aankijk met 'n mondje vol roet,
Maar d' oû merk daar niks van, eerst toen hij haar zê
Dat hij haar bemin en tot vrouw graag wil hê.
Dat zijn geld en zijn vee, en zijn huis en zijn land
Aan haar zal behoor, met zijn hart en zijn hand,
Toen moet jij gezien het, hoe driftig en kwaai
Dat zij ver hem aankijk, haar rug naar hem draai,
En zonder een antwoord hem waardig te keur
Die huis binne loop, en toen dig gooi die deur.........
Daar staat nou oom Jannie van kwaadheid half stom,
Hij klop nog een slaggie, maar niemand die kom,
" Vervloek ! "...... roep die oû nou, " die Eva's gespuis !
" Zij kan naar haar maai gaan, en ik naar mijn huis."
Hij maak hem nou klaar om te gaan naar die stal
Maar net toen hij omkijk, daar staat zijn paerd al,
Met zaâl en met toom, en Kleine Zwartbooi daarbij,
Die Hottotse jonge van Nicht Kaatjie Verweij.
" Die paerd is al klaar, want die Klein Nooi die zê
Dat die oubaas hem daadelijk noodig zal hê,"
Oom Jan let nie op, hoe die vâbond zijn paerd
Al zach langs zijn rug strijk tot onder die staert;
Hij was moes te driftig en uit zijn humeur
Te meer toen hij Kaatjie bij d' venster bespeur,
Die hem af staat te loer, en hem scheefbekkies trek,
Zoo dat die oû dach puur van kwaadheid te vrek.
Hij vloek haar toen hard op zoo dat zij kan hoor,
Spring vlug op zijn triplaar en geef hem die spoor,
Maar die paerd wil nie weg nie, hij schop achterop
En dans in die rondte hoe d' oû hem ook klop,
Hij duik met zijn kop, steek zijn staert in die luch,
En paf! leg oom Jan op die naad van zijn rug.
Die ou was bedwelmd maar spring weer gaauw op,
Schud die zand van zijn lijf, druk die hoed op zijn kop,
Hij hoor naar geen Kaatjie hoe hard zij ook lach,
Noch kijk naar haar om nie of zeg haar goên dag.
Hij draai hem net om maar, en wijs haar zijn vuis,
En loop op een draf toen de pad naar zijn huis,
Maar toen hij daar aankom, daar staat al zijn paerd
Met zaâl en met toom, doch geen haar aan zijn staert,

Want die terpentijnlap wat die schelmse Booi
Onder die staert het gesteek op bevel van zijn Nooi,
Het gebrand en gejeuk dat die dier aan een muur
Zijn achterstel glad en dal kaal het geschuur,
Oom Jan was zóó kwaad dat hij eerst nie kon praat,
Maar na een paar zoopies, toen zeg hij kordaat:
"Ik zweer bij mijn grootje en die nikker daar bij,
"Dat ik van mijn leve niet weer zal gaan vrij."
En dat hij zijn woord ook getrou het gehoû
Dit kan jij mijn glôo want hij 't gesterf zonder vrouw.

JAPIE ZIJN NIEUWE STEVELS.

HIJ.

Ach Mina mijn Schatje! hoe kijk jij zoo zuur?
En draai al jou koppie zoo weg na die muur?
Ik zit nou al meer dan een half uur te praat
Jij geef mij geen antwoord zeg is jij dan kwaad?

Jij weet nie, mijn engel, hoe teêr ik jou min;—
Ach zeg mij tog waar ik jou hart mêe kan win,
Al wat ik bezit, zal jou eigendom wees,
Zoo als ik dit zelf is, met beene en vlees!

Ik is klaar, om mij nou te verzuip in die zee,
Als jij mij maar net maar jou hartje wil gêe
Ach draai toch jou kop om, en kijk niet zoo zuur!
Of zit daar een vrijer soms achter die muur?

ZIJ.

Nee Japie! mijn schaapie, ik wil jou graag hê
Maar om jou nou reg uit de waarheid te zê,
Jou Stevels die st—k zóó dat ik nie kan hou
En dáárom net draai ik mij kop weg van jou.

Zul pas jou heel mooi, ik bewonder jou keus,
Maar die reuk van die leêr is te sterk voor mijn neus,
Als jij weêr kom vrij, als dit eenigzins kan,
Trek liever een ouwe paar Stevels dan ân.

NEEF KLAAS.

Neef Klaas is goed, maar al te zwak,
  Daarom speelt Tryn ook baas,
Want Klaas kruip zoomaar in zijn schulp
  Als zij maar even raas.

Nou, dit is waar, Tryn is geen kat
  Om zoomaar aan te pak;
Maar toch, als Klaas maar moedig was!
  Maar ach! hij is te zwak.

Al wat zij zeg dit moet hij doen,
  En ook maar gauw en vlug,
Want anders dans die bezemstok
  Kadrielje op zijn rug.

Die heel dag hoor jij Tryntje raas,
  Haar stem klink als een klok,
En Klaas moet in die rondte spring
  Net 's een Kapaterbok.

"Klaas, het die hoenders kost gehad?"
  "Van morge vroeg al, vrouw."
"Klaas, het jij al die pot geschuur?"
  "Ik 's daarmee bezig nou."

"Klaas, is die ruite al gewasch?"
  "Ja, vrouw, dit is al klaar."
"Klaas, is die sop al op die vuur?"
  "Ja, vrouw, *dit 's* amper gaar."

"Klaas, zorg dat jij mijn kamer veil,
  "En ook dio stoep nog veeg,
"En pomp dio watervat weêr vol,
  "Dit staat van gister leêg.

"Klaas, als jij klaar is met die werk,
  "Neem dan die hengsel mand,
"En koop tweo bosse Hottots visch
  "Daar onder bij die strand.

"Pas op, als jij ver jou laat fop,
  "Dio bezemstok staat klaar,
"Ik zeg ver jou, zoo waar ik leef,
  "Jou rug zal ik nie spaar.

"Ik gaat van middag na die Tuin
  "Met Sannetjo van Schoor,
"Daar zal een nieuwe bende speel,
  "Ik wil ver hul gaan hoor.

"Jij blijf van avond ook maar thuis
  "En pas dio kinders op,
"Zorg dat hul op zijn tijd gaat slaap
  "Want ik gaat naar een hop!"

En Klaas, geduldig als een schaap,
  Zeg maar op alles, "ja!"
Hij speelt zoowel voor meid als kok,
  Voor Pa, zoowel as Ma.

Nee, Klaas!...ik zeg jou ronduit hier,
  Jij is een oliekoek!...
Loop! trek jou vrouw haar rokke aan,
  En geef ver haar jou broek.

Een man kan wel geduldig wees,
  Maar ook nie al te veel,
Hij 's niks nie werd, als hij zijn vrouw
  Die baas oo'r hem laat speel.

HOE OOM PAUL JORDAAN EENMAAL IN DIE VAL GERAAK HET.

Oom Paulus Jordaan was een waereldse mensch,
  Hij het glad van geen kerkgaan gehou,
Want zelde kon jij hem daarhenen zien gaan,
  Met Tante Aletta, zijn vrouw.
De leeraar was kwaad, en het meermaal gezeg :
  "Laat ik ver Oom Paul maar krij!
Dan zal ik hem lekker die pokkel uitveeg,
  Want ik ken der geen tweede zoo's hij!"
Maar Oom Paul was bang en vooral ook nie dom,
  Want hij hou ver hem goed uit die vonk,
Hij kuijer maar rond op zijn roodschimmel paerd,
  Wat zoo mooi met z'n kopstuk kan pronk.
En krijg hij soms tijding dat leeraar zal kom,
  Om bezoek bij zijn leden te hou,
Dan zâal hij zijn paerd, en hij rij van die huis,
  Door regen, door hitte en kou.
Maar eens was die ou man tog lekker gefop,
  Want die leeraar het niks nie laat weet,
En Oom Paul gerust, het aan tafel gaan zit,
  Om die middag net lekker te eet.
Tant Letta het heerlijk soesaaties gemaak,
  En Oom Paul, die dol was daar na,
Het geëet dat die vet langs zijn wange afloop,
  En wou ver die derde keer vra,
Toen op eens daar 'n kapkar die werf op kom rij,
  Met die leeraar gezete daarin.
Oom Paul, die dit ziet, wordt net lam van die schrik,
  En onmagtig om iets te begin,
Zijn mond nog vol vlees, kon d' ou eerst nie praat,
  Eerst naderhand kon hij dit zeg :
"Hij het mij gevang! 'k is *nou* in die hand,
  "Lieve Letje! ach steek mij tog weg?"
"Kruip onder die rustbank," roep haastig zijn vrouw,
  "Die kleedjie die zal jou bedek,

"Wat rondom geplooi is! toe maak nou maar gouw,
"En hou jou doodstil op die plek!"
Oom Paul, in die nauw, wach volstrek ook nie lang,
Maar was op zijn buik in die hoek,
En onder die rustbank, in 'n wip zoo's hul zê,
Waar niemand hem zeker zal zoek.
Tant Letta trek hierop haar mussie mooi reg,
En zet nou haar mond in een plooi,
Toen gaat zij naar buite, om volgens haar plig
Die leeraar naar binne te nooi.
"Goên dag Tante Letta! hoe gaat het met u,
"En Oom Paul? hij 's zeker ook frisch?"
"O ja! zijn Eerwaarde, met mij gaat dit goed,
"Ook Paul is gezond als een visch!
"Hij is al van ochtend heel vroeg van die huis,
"Zijn buurman die het hem laat roep,
"Maar kom tog naar binne, u staat in die kou,
"En dit trek daar geweldig op stoep!"
Die leeraar gaat binne, en kies hem een plaats,
Nog vóór Tante Let iets kon zeg,
Maar zet ongelukkig hem net op die bank,
Waar Paul zoo benauwd onder leg.
Hij het met haar toe oo'r haar kerk begin praat,
Dat zij tog standvastig moest blijf,
En veel voor die ziel van Oom Paul moest bid,
Om die duivel daaruit te verdrijf,
Want hij hou nog van hem en zijn hart was te zeer,
Om te zegge hoe erg dit hem spijt,
Dat hij ver die oû in die kerk nie meer ziet,
Zoo als eenmaal in vroegere tijd.
Tot eensklaps Oom Paul, die nie meer kon hou
Om zoo plat op zijn buik te blijf leg,
(Want die rustbank was laag, en hij kon hem nie draai,
En die oû was ook vet, zoo's hul zeg),
Een wind op zijn maag voel, die hij had gesluk,
Door zoo gulzig soesaaties te eet,
En die door zijn keel was, voor hij dit kon stop,
Ja zelvers nog wist wat hij deed.

Die leeraar die hoor dit, en hij kijk in die rond,
Waar kom die geluid tog van daan?
Tant Let was dit nie, want hij ziet die oû vrouw,
Ook zelvers verschrik, voor hem staan.
Hij kijk nog 'n slag, maar wat ziet hij dan tog?
Hij schrik daar moes zelvers ook van,
Want onder die bank steek twee veldschoene uit,
Met voete daarin, van een man!
"Hah! Hah! juffrouw Letje!" Zoo sprak hij tot haar,
"Dit schijnt mij bij jou ook nie pluis!
"Jij zeg dat jou man naar zijn buur is gegaan,
"Maar hoe komt dan zijn voete nog thuis?"
Hij lig nou die rustbank zijn kleedje vlug op,
En dáár lag Oom Paul op zijn buik!
Bloedrood van benauwdheid, uit vrees voor die straf,
Wat hij nou nie meer kan ontduik.
Die leeraar het toen, met een vreeslijke stem,
Hul vinnig die waarheid gezeg,
Zoodat zelfs Oom Paul is aan 't huile gegaan,
En Tant Letta te bed is gaan leg.
Die oû het hem daarop opreg moes beloof,
Nooit weer van die huis af te rij,
Wanneer hij zou kom ; voorts om waarheid te spreek,
En ook nooit weer die kerk te vermij.
En ook Tante Letta, was innig beschaamd,
Om zij nog haar man had gesterk,
In zijn zonde of zoo als die leeraar dit noem,
Hem te help in zijn duivelse werk.
Maar of nou Oom Paul ook zijn woord het gehou,
Dit moet jul ver mij nie kom vraag,
Doch gaat naar die leeraar, hij zal ver jul zeg,
Hoe d' oû hem van toen het gedraag.

EEN GOEIJE LES.

Klein Piet, van oû Pieter Visagie, kwam thuis,
Uit 'n kostschool van Kaapstad, met baaijing gedruis,
Hij was moes nou kamma een groote meneer,
Omdat hij daar Grieks en Latijn het geleer,

En bovenal Engels, want dit 's moes die taal,
Waar veel van ons ape meê poeh en meê praal,
En omdat klein Pieter dit goed het kan praat,
Hou hij nou zijn lijf moes zoo dapper eordaat!
Hij dach ook, een mens kan geen jentelman wees,
Als hij nie goed Engels kon praat en kon lees,
Maar *hij* kon dit wel, ja kon nog veel meer,
Hij 't Engels kon lach en kon vloek en kon zweer,
"Dus, al wie in mij nou geen jentelman ziet,
Die is dit voorzeker ook zelf nie," dach Piet.
Wel, toen hij die dag zijn oû vader ontmoet,
Begin hij met hem op zijn Engels te groet:
"*Good day, my old daddy! and how do you do?*"
"Aai!" dach die oû kaerel, "gaat dit bij jou zoo?
"Het jij onze taal dan zoo gouw al vergeet?
"Of wil jij met moedswil daar niks meer van weet?
"Als dit die geval is, dan zal ik jou krij,
"En jou dwinge om Hollands te prate met mij."
En schoon nou klein Pieter een antwoord verwach,
Kijk d' oû hem maar aan, en doet niks als te lach.
"*Well! old man!*" (zeg Pieter) "*for what do you laugh?*"
"Ik glô," zeg die oû nou, "mijn kind is nooit gaaf,
"Hij maak wel zijn mond oop', maar 'k hoor geen geluid,
"En niks maar als wind kom zijn keelgaatjie uit.
"Ik wordt moes half bang al, wat kan dit tog wees?
"Was hier maar een dokter om hem te genees!"
"*The old man is deaf!*" (zeg nou Pieter) "*I see!*
That's the reason he gives no right answer to me."
Hij skree nou zoo hard, als hij mooglijk maar kan,
Op Engels, maar d' oû man hoor niks nie daarvan,
Hij zeg net: "dit's jammer! hij is nog zóó jong,
"En nou al zoo gek! Kijk hoe roer hij zijn tong!
"Hoe hijg en hoe blaas hij, kompleet als en slang,
"Ah nee ah! ik word voor die klein kaerel bang.
"Hij wordt van benauwdheid moes bleek al, en vaal,
"Nee, 'k zal nou maar liever mijn oû vrouw gaan haal."
En wip was die oû, een, twee drie op die stoep,
Door die voordeur naar binne om tante Martjie te roep.

"*By Jove!*" roep nou Pieter, "*Pa thinks I am mad,*
But his deafness forbade him to hear what I said."
"*Ah! there comes mama! I'm sure she will hear,*
For she's always been noted for sharpness of ear."
Intusschen, het oû Piet ook gezeg aan zijn vrouw,
Dat zij voor die Engels haar stokdoof moet hou.
Al daadlijk kom Pieter en groet ook ver haar,
En vraag op zijn Engels "hoe *Madam* tog vaar?"
Maar de oû vrouw die kijk ver hem aan, wijl zij zeg,
"Mijn kind, jij is hees, want jou stem is glad weg!"
"*Oh no!*" (zeg weer Pieter) "*my voice is all right!*
But you also, dear Madam, seem deaf as a kite."
"Neen vrouw!" zeg oû Pieter, "ik dacht dit straks al,
"Maar nou weet ik zeker, ons zeuntjie is mal!
"Die beste zal weze, al is hij ons kind,
"Om d' jongens te roep en hem vast te laat bind,
"En dan in die wagenhuis op te laat sluit,
"Misschien gaat die duivel dan nog bij hem uit.
"En als dit nie help, of te lang soms mag duur,
"Dan zal ons hem naar Robbeneiland toe stuur,
"Hij zal bij die gekke daar vrinde wel krij,
"Wat ook door hul keele kan blaas zoo als hij,
"Want hou ons hem hier, kan daar dinge gebeur,
"Waarom ons nog dalkies soms jare kan treur."
"*O curse it!*" (roep Pieter) "*That's too much, old man.*
I won't stand this nonsense: I'll show what I can.
If one of your boys come and touch me to-day,
He'll rue it for ever, that's all I can say!"
"Vrouw, kijk," zeg die ou, "hij 's van kwaadheid al wit,
"Dit 's tijd om hem nou in die wagenhuis te zit.
"Hei! Hektor! Adonis! Jan Donker, kom hier!
"En breng met jul zame een riem of drie vier."
Piet vloek nou op Engels, en dans in die rond,
Dat die schuim, puur van kwaadheid, hem kook uit die mond,
Maar toen hij nou ziet, dat zijn Pa dit reg meen,
Wordt hij zóó benauwd, dat hij uitroep meteen,
"Ach! Pa, hou maar op, want die schand' is te groot,
"Maak liever jou Pieter met één slag dan dood!"

"He! wat?" zeg oû Pieter, "wat hoor ik daar
vrouw?"
"Ach ja!" zegt tant Martjie, "ik hoor dit ook nou,
"Ons kind kan weer prate, ach wat en geluk!
"Kom hier, dat ons jou aan ons harte kan druk."
"Maar zeg mij?" vraag Piet nou, "hoe kan dit toch
wees,
"Dat jul mij kan hoor nou, en straks was ik hees?"
"Omdat," zeg zijn Pa, "jij een taal het gepraat,
"Waar je moeder, noch ik nie, een woord van verstaat,
"Jij dog dit was mooi, om daarmee te kom pronk,
"Maar luister na mij, want jij 's nog maar jonk,
"Pog nooit met jou gave, hoe slim jij mag wees,
"Want 'n man van verstand is steeds needrig van gees,
"Dit's gekke, wat net maar met alles wil pog,
"Zoo's jij met jou Engels. Het ons jou verzoch
"Om ons in een taal, wat jij ginds het geleer,
"Hier thuis te kom groet, als 'n vreemde meneer?
"Het jij dan jou land en jou taal zóó min lief,
"En jou ouders ook om hul zoo diep te kom grief?
"Om die taal van jou moeder en die van jou land
"Zóó diep te verach en te trap in die zand!
"Het jij dit oo'rdenk, die zijn taal zóó laat loop,
"Kan zijn land net zoo lig ook verraai en verkoop!
"Want als hij die een zóó ligtvaardig beschouw,
"Kan jij met die ander hem ook nie betrouw,
"Het jij bij die Engelse al ooit een gezien,
"Wat 'n gentelman heet, en die naam ook verdien,
"Dat hij zonder rede zijn taal zal verlaat,
"En net om te pog maar een ander zal praat?
"Als dit mag gebeur, dat je zoo een ontmoet,
"Vertrouw hem dan tog nie, zoo'n vent is nooit goed,
"En zoo als dit nou bij die Engelse gaat,
"Zoo gaat dit bij ons ook, maak daarop maar staat,
"Hoeveel jonge mense tog vind jij hier niet,
"Die op hulle taal met verachting nêerziet,
"Nee meer nog, daarmee zelfs gaan spot en gaan lach,
"Ofschoon hul daar zelvers in groot is gebrach.
"Zul mag hul verbeeld dat hul slim daardeur lijk,
"Maar ik zeg jou, dit 's net van hul domheid en blijk.

"*Die vogel is slech, wat zijn nest zelf bevuil,*
" Zeg die spreuk, en 'k gloo dat dit doel op die uil!
" Doch hoe dit ook zij, volg hul voorbeeld nie na,
" Hou vast aan die taal van jou pa en jou ma,
" Zoolang als die nood jou die wet nie laat breek,
" En dwing om die taal van een ander te spreek;
" Maar kom dit zóó ver, staat dan dapper jou man,
" En toon hul, dat Afrika's zoone óók kan!
" Onthou dit, en prent dit maar diep in jou zin,
" Als 'n les van je ouders die jou innig bemin."

DIE PAKKIE SPELDE.

"Adonis! mijn jong! zeg oû Pieter du Toit,
" Maak morge die bokwage klaar,
" Jij moet nog een slag na die Kaapstad toe rij,
" Want die parstijd is amper wêer dáár.
" Die acht bruine paerde span jij in voor die wâ
" En Klaas Titus die neem jij ook mêe
" Hij kan ver jou help, om die leisels te hou
" Ik denk jul's genoeg met jul twee.
" Jij moet daar die zes legger stukvat gaan haal,
" Bij die man in Sir Lowrystraat,
" Wat die kuiperij het, en ook velle verkoop,
" En zoo beestachtig baaijing kan praat.
" Zijn naam!...... kijk Jandorie, die het ik vergeet;
" Maar mijn kop is ook dikwijls zoo vol,
" Doch vraag maar aan iedereen die jij ontmoet,
" Want hij woon maar daar dicht bij die tol...
" En als jij hem uitvindt, dan zeg jij hem net,
" Dat jij nou die stukvat kom haal
" Wat verlede week Dingsdag jou oûbaas Du Toit
" Bij hem het gekoch en betaal!"
"Goed baas!"......zeg Adonis, "hoe laat moet ik rij?'...
" Om vier uur gaat jij van die huis,
" Twee dage daarheen, en twee dage terug,
" Dan is jij wêer Saturdag thuis...

"Maar kijk!......ik het amper al wéér wat vergeet,
"Mijn oû vrouw haar spelde is op!
"Hier 's drie oûlap; breng daar een pakkie voor mêe.
"Maar pas op, dat jij jou niet laat fop!"...
"Ah nee ah!...oû baas!...ik is toch nie zóó stom,
"Dat 'n mens voor mijn zoomaar kan pier,
"Ik zal daar voor oppas; oû baas zal dit zien,
"Die spelde is Saturdag hier!"
"Dit 's goed," zeg oû baas, en pas op voor die vat!
"Bind dit vast; want die pad is maar sleg.
"Als dit los dalk mag raak, en dit val van die wâ,
"Dan is net ook mijn twintig pond weg."
"Laat staan!"...zeg Adonis,—"ik zal ver hem bind
"Zóó vast, dat die stukvat zal schrêe!...
"Die wâ mag omval, maar d' vat zal moet hou!
"Daar wil ik mijn kopvel voor gêe!"
"Loop haal nou jou kost maar," zeg oûbaas toe wêer,
"En maak jou voor morge gereed;
"Maar pas op, Adonis!...dat jij tog vooral
"Nie oû nooi haar spelde vergeet!"...
"Ik zal daarom denk; nou goên nach dan oûbaas!
"Want 'k moet moes om vier uur laat vat!"...
En die anderdag vroeg, toen die dagster hem wijs,
Was Adonis al vér op die pad.
"Die spelde!" zoo brom hij al onder die rij—
"Die spelde moet ik nie vergeet!
"Want breng ik dit nie, wat zal oûbaas dan zê?
"Dan zal arme Adonis moet weet!
"Die spelde!...die spelde!...ik moet dit onthou.
"Die pakkie met spelde!...die vat!"...
En zóó kom Adonis, al eer hij dit merk,
Die tweede dag aând in die stad.
Zijn zake, nie veel, was nou spoedig verrig,
En Adonis draai om wêer naar huis,
En Saturdag vóór dat die zon nog wil zak,
Was hij bij zijn oûbaas wêer thuis.
"Adonis! het jij om die spelde gedenk?"...
"Ah ja ah!...hier is dit oubaas!...
"Ik weet moes, als ik die kommissie vergeet,
"Dat oûbaas net baaijing zal raas!"

"Maar waeh!...daar is nog iets!" zeg ou Piet du Toit,
"Wat ik moes ver jou nog wil vrâ?...
"O ja! van die stukvat! is dit al geberg?...
"Of staat dit nog soms op die wâ?"...
"Die stukvat?......Almattie!!...die stukvat, dit's waar?"
En Adonis word nat van die zweet,
"Ou baas!...ik het nét om die spelde gedenk!
"Maar die stukvat die het ik vergeet!"

EEN WEDDINGSCHAP.

Zeg, het jul Klein Herklaas van Rooije gekend,
Van Modderfontein, aan Rivier Zonder End?
Dan zal jul ook weet, wat een spitsboef hij was,
Om iemand te fop, of te trek aan die kwas;
Hij laat dit nie blij als hij een kan betrap,
Zoowel in die handel, als ook voor die grap,
Zelfs smouse, het eindelijk voor Herklaas vermij,
En rij op een afstand zijn woning voorbij.
"Nee! zeg hul, die man is te slim en te ghlad!
"Hij 's Levi zijn kind nie, hij stam van Gad,
"Met hem te gaan sjaggele? Oeh geef dit maar op,
"Want je khomt tog te huis, met de khous op je kop."
Een dag nou het Herklaas gegaan naar die Kaap,
Waar hij oo'r het geblij, en 'n naeh het geslaap;
Zijn vrinde hou aan toen en sleep hem ook mêe,
Om die avond te gaan op een *jolly good spree!*
Daar had hij veel pret! want die danse was goed,
Die meissies was mooi, en die wijn was zoo zoet,
Dat hij het gespring, en gezing, en gedrink,
Totdat moes zij ooge als sterretjes blink.
"Ah nee! zeg hij eindlijk, dit gaat hier te dol!
"Ik moet naar die kooi toe, mijn kop raak op hol,
"Ik voel al verlief, en dit lijk of net nou
"Ik die klein nooi daar ginter kan vrâ om te trouw;
"En wat zal mijn pâ zê? die oû zal moes raas,
"Als ik met een vrouw daar moet kom op zijn plaas!

" Nee kom ! dit word tijd om mijn bieze te pak,
  " Die nooitjie is mooi en mijn hart is maar zwak."
Hij grijp nou zijn hoed, zeg net haastig goen nach,
  En was in zijn kooi, eer daar iemand om dach.
Toen Herklaas die ochtend ontwaak, na die pret,
  Toen staat hij moes net van die schrik half verplet,
Hij zoek na zijn geld, maar zijn zak was gevêeg !
  Zijn hart was vol liefde, zijn beursie was leêg,
Hij het van tien pond net één sixpens nog oo'r.
  Het hij dit gespend, of ook soms wel verloor?
Dit kon hij nie zê nie, zijn kop was nog zwaar,
  En dit dwaal voor zijn ooge nog woest door makaâr.
Gelukkig was tog zijn lozies betaal;
  Maar wáár hij zijn eete van dáán zou gaan haal?
Dit wis hij nog zelf nie, hij moes eerst bedenk,
  Misschien dat hul hem nog krediet zal wil schenk?
" Maar néé ! zeg hij zomaar, ik krij iets in mij kop !
  " 'k Wil die Kaap'naars ook toon dat 'n boer hul kan
    fop !
" Zul het mij van nach als een vogel gepluk,
  " En deur dat ik dronk was, het hul dit geluk !
" Maar nou is die beurt, volgens regt, weer aan mij,
  " En Herklaas zal toon dat hij hul óók kan krij ! "
Hij klim op zijn paerd toen, en rij op een draf,
  Net's een kaapse jongheertje, die Houtstraat reg af;
Voor 'n koekbakkers winkel spring hij op die grond,
  Stap reg uit naar binne en kijk in die rond,
Net 's iemand wat kom om daar lekkers te koop,
  Dog d' soort nie kan vind, en dus weg wêer wil
    loop.
Maar toen hij hem net wêer wil draai naar die deur,
  Kom die winkelbaas in, die hem toen eerst bespeur,
En vraag, of hij nie iets wil koop of gebruik;
  Zijn koekkies was lekker, hij kon dit moes ruik.
" O ja ! zeg nou Herklaas, ik wil wel iets eet !
  " Want mijn maag is net dolleeg, dat mag jij wel weet;
" Maar 'k ziet in jou winkel geen lekkers genoeg
  " Om mijn honger te stil nie; en was dit nog vroeg,
" Dan kon jij gaan bak, maar nou is dit te laat;
  " Dit 's beter dat ik naar 'n hotel liever gaat."

"Geen koekkies genoeg?" roep die Bakker; "jij 's dol!
"Kijk goed in die rond! al die rakke zit vol!
"Geen olifant vreet daar die helfte van op,
"En jij zal die boel in *jou* maagzak kan stop?
"Als jij soms mag denk, ik is dom of half gek
"Om zóó iets te gloô, hou dan liever jou bek!"
"*Die* koekkies," zeg Herklaas, "is net nou geveeg,
"In 'n halfuur tijd maak ik jou winkel dolleeg."
"Néé man!" roep die bakker,—"al eet jij jou ziek!
"En al was ook jou maag puur van gommelastiek,
"Jij doet dit zoo *nooit*, ik wil wed om mijn kop."
"Ik wed om een sixpens!" roep Herklaas,—"zeg top."
"Ja top!" zeg die bakker, "begin nou maar man!"
En Herklaas gaat zit, en die bakker breng ân,
Eerst eet hij pastijtjes, banket, en toen koek,
En zorg om van alles die beste te zoek;
Hij eet, en een bord na die ander raak leêg,
Een vak van die rak was al amper geveeg.
Die bakker die breng nou op nieuw weêr een boel;
Maar Herklaas, al dik, zit te steun op zijn stoel;
Hij draai hom nou om tot die ander, en zeg:
"Nee man! ... ik is vôl al, neem die maar weêr weg!
"Ik moet nou erkenne, mijn honger is oo'r!
"Jij het eerlijk gewin en ik het verloor! ..."
Die bakker, te stom om te denk dat zijn gas,
Met wel tien shillings koekkies dat zit in zijn bas,
Roep vrolijk nou uit,—"Ja, ik het wêl geweet!...
"Dat jij zou verlieze; wie kan zóóveel eet?...
"Nee man als *ik* wed, dan verlies ik nie lig,
"Betaal maar!...en trek nie zoo zuur jou gezig!..."
En Herklaas, die schaars nou zijn lag nog kan hou,
Geef daadlijk die sixpens; en groet ver die oû,
Spring vlug op zijn schimmel, en rij daar van daan,
En laat die ou bakker vol glorie daar staan.

JAN WAT NAAR KINDERS GEWENS HET.

Jan Koker was vrolijk, Jan Koker was blij.
Zijn vrouw het voor 't eerst nou een kleintje gekrij,
Een dochter? o nee! nou een zeuntje dan? Ja!
Met driemaal méèr hare op zijn kop, dan zijn pa.
Want Jan had een kaalkop, zijn kuif was glad weg,
En achter zijn oor' was die hare ook al sleg;
Die eerste dag was dit voor Jan al te mooi,
Die heel dag leg hij bij 't kind op die kooi;
Hij laat hem die melk uit een flessie uit drink,
En hou dan al aan; "kom jong! sluk dat dit klink.
"En hier is nog meelpap, en een lekker bord sop,
"Kom, wees nie beschaamd nie, eet alles maar op."
En geef dan die kleintje bij toeval een schree,
Dan zeg Jan verbaasd, "kijk! die rakker zeg nee!"
Zoo het dit gegaan voor een dag of drie vier,
Jan doet wat hij kan om zijn zeun te pleizier,
Zijn vrouw was al blij, en het meermaal gezêh,
"Dit's die moeite nog werd om zóó kinders te hêh;
"Ik zal nou nie omgeef om twintig te krij,
"Want Jan maak dit zóó heel gemaklijk voor mij."
Maar wat zeg oû Horak? "dits net voor een uur,"
"Ik twijfel heel hard, of dit langer zal duur,"
En zoo was dit ook, want net na een week,
Laat Jan al zijn zeun over dag in die steek,
En huil soms die kind in die nagt nou en dan,
Jan doet nets hij slaap, en hij snork wat hij kan,
Maar als ook die vrouw dan met schreeuwe begint,
"Kom luiaard word wakker! en zus tog die kind;
"Hoe kan jij tog slaap; en die kind zoo laat huil.
"Kan jij dan nie zien nie, zijn l...... r is vuil?"
Nou moet Jan wel opstaan maar brom als een kat,
En wensch dat zijn zeun nie zoo'n keelgat bezat,
Hij ruk en hij pluk hem en schud hem terdee,
Houd zijn hand op die mond, dat die kind nie moet schree
Hij zing dat hij heesch wordt en loop hem vuur warm,
Met die zuig flessie zaam met die kind op die arm,

Tot eindlijk die kleintje oôrweldigd door vaak,
En môe van te schreeuwe, in slaap weer geraak;
"Ah nee!" zeg nou Jan, "maar zóó kan dit nie gaan,
" Als die rakker zóó aan hou, dan zal ik hem slaan,
"Dit's tijd al om daar nou een eind aan te maak,
"Want 'k kan nie bij dag werk en 's nachts ook nog waak,
" Dit's te veel voor mijn krachte dit zal mij vermoor,
" Ik zit nou al des middags te slaap op kantoor,
" Jij kan doen wat jij wil vrouw, één ding kan ik zê,
" Dit's en duivelse last maar om kinders te hê,
" Ik hoop dus dat jij bij die eene zal blij,
" En zoo lang als ik leef tog geen tweede zal krij."

TOEN JAN KOKER ZIJN VROUW TWEELINGE GEKRIJG HET.

Hier zit weêr Jan Koker; eens vrolijk en blij;
Toen zijn vrouw voor die eerst' het een kleintjie gekrîj,
Nou tien jaar gelede, maar sedert die tijd
Het hij al zijn kop wat gekrap, van die spijt,
Die vel meen ik, want reeds sinds menige jaar
Draag hij op zijn kop vel geen enkele haar,
Als hij loop in die zon, zonder hoed op zijn kop,
Dan glinster dit net's een voôlstruis eijer dop!...
Jan zit bij die tafel zijn koffie te drink,
Wijl rondom hem heen, zijn trop kinders rinkink,
Acht stuks loop daar rond, en één zit op zijn schoot,
Een jaar ond, en Jan geef hem koffie en brood!
Hij was nog té klein om alleen te kan eet,
Maar z'n Pa, ongeduldig, zeg—"Kom! jij moet vreet!
" Ik zit al een halfuur, en jij kijk maar rond,
" In plaats dat jij sluk loop dit weer uit jou mond,
" Jou mors pot!...ik wou"...maar hier moet hij stop,
Want die anderspul raas!...dat dit gons deur zijn kop!
Zul schréé, en zul zing, en baljaar om hem heen,
En hoe hij mag knorre tog luister geen één,

"Mijn magtie!"—roep Jan nou,—"jul duivels gespuis!
"Ziet jul nie? jul moeder leg ziek in die huis?
"Als jul nou nie stil is, zal ik ver jul krij!
"Dit lijk moes, of jul geen ontzag het voor mij?
"Die eersto een wat nou die rust wéér verstoor,
"Ik seg dit vooraf, krijg een waai om zijn oor!"
Dio kinders blijf stil nou, maar Jan zit to brom,
"Dit 's beroerd! dat daar wéér nog een kleintjie moet
kom!
"Daar 's negen stuks al, en is dit nio genoeg?...
"Een mens werk jou maai af, van 's morgens al vroeg.
"Tot dat jij gaat slaape, en als jij wil rus
"Dan moet jij wéér op om zoo 'n duivel te zus!
"Mijn gezig lijk al oud, dit 's van rimpels al vol!
"Mijn kop is al kaal, en mijn wango al hol!
"Want kinders die eet jou die oore van die kop,
"Hul maago blijf leêg maar, hoe vòl jij dit stop,
"Het ik maar geweet, dat daar zóóveel zou kom!
"Ik was nooit getrouwd; maar 'n mens is moes stom!
"Zoo lang als jij jonk is, dan denk jij maar net
"Aan niks in die waereld, dan enkel om pret!
"Die eerste jaar ging nog, toen kon ik nie klaâ,
"Maar na' die tijd, mag!...het ik veel moet verdraâ!
"Want preeies op z'n tijd bij dio end van die jaar,
"Was die vrouw met 'n meissie of jongetjio dáár!
"Ik het haar zóó lang al, gezeg, om te stop!
"Doch hoe ik mag praate dit hou maar nie op!
"En nou moet ik wragtio! die tiende ver wag?...
"Kan 'n mens zóó jou rust ooit geniet in die nach?"...
Hij wou nog meer zeg; maar daar hoor hij gedruis;
Kijk om; en dio vroedvrouw, zoo stil als een muis
Kom zach naar hem toe, en maak hem bekend
Dat zijn vrouw het beval;... "Van een meid of 'n vent?"...
Vraag hij zoomaar kort af, maar die ouvrouw zeg, "néé!
"Van meissies meneer! en nie één nie, maar twéé!"
"Wat twéé stuks?... maar mens!... is jij seker
daarvan?...
"Was één nie genoeg nie?...wat vang ik tog ân?...
"Het jij dit nio mis soms?...jij laat mij ontstel!
"Loop kijk!...of jij dalk nie verkeerd het ge tel!"

"O néé!"...zeg die ouvrouw,—"Ik weet dit gewis
"Dat meneer nou die vader van twéélinge is!"
"Twéélinge!!...Jandorie! hoe krijg ik dit reg?...
"Twéé eters weer méér!...en die tijd is zoo sleg!...
"Daar 's negen stuks al, en die twee maak dit elf,
"Zoo iets maak jou *bingo!*...jij raak van jou zelf!
"En van die boel schreeuwers, geen eene nog groot,
"Nog almaal gezond, en geen enk 'le nog dood!
"Als die vrouw zóó wil aanhou, dan zeg ik maar net,
"Zij kan doen wat zij wil!...maar ik dank voor die pret!
"Want nou is dit twee maar, doch wie kan mij zêh
"Dat zij ander jaar straks nie een drieling zal hêh?...
"Dog éér dit gebeur, maak ik liever mij klaar
"En trek goudvelde toe, dan 's ik buiten gevaar!"
Zóó het Jan die heeldag zit brom en zit praat,
En zwáár gezit zuch, maar niks het hem gebaat;
Die kinders was dáár; en hij moes hul ontvang,
Hoe hard hij al brom, of zijn lippe laat hang;
Hij moes hem maar schik om zijn lot te verdrâ,
Zoo als hij ook deed, want en maand pas daarna,
Kon je Jan in die nach, deur die kamer zien gaan,
Met zijn mus op die kop, en z'n nachthemd slegts aan,
En in iedere arm leg een spruitjie te schréé
Wijl hij doet wat hij kan, om te sus ver die twee;
Ook help hij oo'r dags, ver zijn vrouw heel gedwéé
Om die kleintjies te wasch, en hul eete te geê!
Maar, of hij zijn plan zoo geheel het laat vaar
Naar die goudveld te gaan, kan ik jul nie verklaar,
Maar 'k denk hij zal wach, tot die drieling eerst kom!
En dán zal hij gaan, want neef Jan is nie stom!

WAAROM IK NIE MET NIG ANNI WIL TROUW NIE.

Jij vraag ver mij, Piet, wat die rede toch is
  Dat ik om te trouwe zóó wach?
Jij raai ver mij aan, na nig Anni te gaan,
  Zij lijk jou zoo vrindlijk en zach.

Maar lieve neef Piet, ik het altijd gehoor,
  Trouwe is 'n gevaarlijke ding,
Jij kan daardeur lig uit die pan in die vuur,
  Van die wal in die moddersloot spring.

Ik is nie meer jong nie, dit wil ik graag weet,
  En ik ken al die leeve zoowat:
En daarom zal ik uit mijn ooge goed kijk
  Vóór dat ik een vrouw zal gaan vat!

Nig Anni is mooi, en zij's rijk; dit is waar!
  En nog jong voor een weduwe vrouw.
Maar tog neef, zal ik mij eerst goed gaan bedenk,
  Vóór ik met nig Anni zal trouw!

Nig Anni is mooi, maar haar oog lijk zoo scherp,
  Zij kijk mij te vinnig en vlug.
Dit lijk ver mij braaf, dat die man wat haar krij,
  Erg onder die oog zal moet zuch.

Nig Anni is mooi, maar haar neus is zoo spits,
  Zoo 'n neus die ruik meestal te goed;
Dit ruik somtijds dinge wat nooit is gebeur,
  En waar tog die man voor moet boet.

Nig Anni is mooi, maar haar lippies is dun,
  En zig zuig dit zoo vas op makaar;
Ik 's bang ver die plooi wat daar somtijds in kom,
  Zoo 'n plooi druk een man somtijds zwaar.

Nig Anni is mooi, maar haar kin steek vooruit,
  Dit spreek van geen zachtheid van zin;
En die spreekwoord die zegt: "die Duivel die woon
  In wie spits is van mond en van kin."

Nig Anni is mooi, maar haar stem klink te hard,
  Als zij met die meide soms raas.
Ik hou van geen vrouw wat zoo hard op kan schree,
  Zoo'n vrouw speel té gouw voor die baas.

Nig Anni is mooi, maar haar nagels, o jéé!
  Haar nagels die draag zij te lang;
En Nig Anni die krap gouw, zoo als zul vertel,
  En 'k is toch voor krappe zóó bang.

Nig Anni is mooi, en Nig Anni is rijk,
  Maar ik zal mij nog lang moet bedenk,
Vóór ik aan een vrouw van Nig Anni haar soort,
  Mijn hart en mijn hand zal gaan schenk.

Nee, ik blijf liever zoo, en sterf ongetrouwd,
  En 'k blijf oo'r mijzelvers die baas.
Dit 's beter, als dat zul straks een dag zal zê,
  Ik is jammer voor arme Neef Klaas.

PAS OP MET WIE JUL KAART SPEUL.

"Nah! wat ver speultje speul jul toch?" vraag Izaak Smoel aan Gijs,
"Dit lijk mij of dit moeilijk is; ik word daar nooit uit wijs!"
"Ons noem die spel Napolijon, en als jij dit verstaat,
"Kom speul dan zaam met Piet en mij, en wees die derde maat."
"Ons het van morgen tien uur al," zeg Piet, "hiermee begin,
"Maar wat ons doet, ons kan maar nie een ver die ander win."
"Wel!" zeg vriend Izak, "ik wil graag, als jul dit lijk, probeer;
"Maar dan zal jul geduld moet hê, en eerst ver mij moet leer,
"Want ik is stom om kaart te speul, jij kan mij gloo, Neef Gijs;
"Wanneer ik dus verkeerd mag speul, dan moet jul mij maar wijs."

"Heel goed!" zeg Gijs, "ons zal jou leer; maar als jij dit verlies,
"Dan moet jij eerlijk ons betaal; jij kan dus deel of kies."
"Nah! ik is toch een eerlijk man; en om jul dit te toon"
(Hij haal een volle beursie uit)—"daar lig een halve kroon.
"Nou Piet, deel jij die kaarte maar, en laat ons gauw begin;
"Ik speul nou net maar om te leer; ik geef niks om te win."
"Almattie, jong!" zeg Gijs tot Piet, "dit is een schoone kans;
"Laat ons die Jood van dag toch pluk, nog kaler dan een gans.
"Hij zal moes denk, als hij verlies, dat ons hem eerlijk klop—
"Een mens die krijg nie al dag kans dat hij een smous kan fop!"
"Wragtie, ja! dit's waar ou maat, dit's net een heele grap;
"Die Jood zal, vóór dit avond is, zijn kopvel hard moet krap."
Nou gaat hul speul, en Izak Smoel die hou hem danig dom;
Hij gooi verkeerde kaarte weg, terwijl hij zug en brom;
Zul lag hem uit, hij speul maar deur, en laat bij die begin—
Net om hul ooge te verblind—hul nou en dan iets win;
Maar altijd kleine sommetjes—hij pas ook op zijn zak,
En raak hoe langer dat hul speul, al meer op zijn gemak.
Ten laatste kan die arme twee maar naar die potjes fluit,
Want ieder keer, hoe goed hul speul, haal Izak Smoel dit uit.
"Ah nee!" zeg Gijs, nou zag tot Piet, "dit's naar met ons gesteld;
"Mijn zakke is al amper leeg—die Jood win al ons geld."

"Potdorie, ja! ik ziet dit ook; ons dacht om *hem* te pluk,
"Maar nou is dit net anders om—*ons* zal ver hem moet buk."
"Kom! nog een rondje?" roep vriend Smoel; "ik zet een pond nou in!
"Toe, kerels, wees toch nie zoo bang: jul zal nou zeker win!"
"Nou, kom dan, daar's ons laatste pond; maar win jij dit ook weer,
"Dan kan jij naar jou grootje gaan—ons speul met jou nie meer."
Weer word die kaarte rond gedeel, maar dood op zijn gemak
Win Izak ook die laatste pond, en steek dit in zijn zak.
"Dit's tog te erg!" zeg Gijs ver Piet—"ik wil nie baaijing praat;
"Net dit wil ik ver jou maar zê: die duivel is zijn maat;
"Die help ver hem en maak dat hij die beste kaarte krij.
"Speel nou maar teên die klipsteen in, dit gaat jou neus verbij:
"Zoo even het hij niks geken, en speul al deurmakaar,
"En nou het hij ons uitgeklop—is dit niet wonderbaar?"
"Nah!" zeg vriend Smoel, "zoo is dit nie—ik het die spel geken,
"Maar ik wou maar zien of jul ver mij kon vasttrek aan die pen.
"Jul moet daar nou nie kwaad om wees—dit is maar net een grap;
"Ik speul al lang Napolijon, maar noem dit kortweg 'Nap!'"

DAANTIJE OEKSOO.

Mijn naam is Daantije Oeksoo, hoor!
Ik woon op Dassie Straat;
Mijn memme was een Hottotvrouw,
Mijn tata een soldaat.

Ten minste, dit hul mijn vertel,
  Maar 'k gloô daar weinig van;
Mijn haare is te veel gekroes
  Voor een basterd Engelsman.

Dit's echte peperkorreltjies
  Wat op mijn kopvel groei;
Een Engelsman zijn haar is steil,
  Net's van een langhaar koei.

Maar laat dit wees zoo als dit wil,
  Dit gaat geen zwernoot aan;
Jul ziet oû Daantje Oeksoo hier,
  Die Hottot, voor jul staan.

Ik het van onderveld gekom
  Om oven te kom kijk
Of ik hier soms ook werk kan krij,
  En hoe die boôland lijk.

Want jong! dit's net maar naar en droog
  Daar in die onderveld;
Een mens kan moes geen drank daar krij,
  Al het jij somtijds geld.

En ik lust graag een goeie dop—
  Kijk! waarom zal ik zwijg?
Een Hottot is toch ook een mens
  Die somtijds dorst kan krijg.

Hier in die Kaap is baaijing wijn;
  Die pakhuis bij die tol—
Jij kan mijn gloô, net ieder vat
  Wat daarin leg is vol!

Die water loop zoo uit mijn mond,
  Mijn maag voel zoomaar pijn;
Ik wensch maar dat ik rond kan zwem
  In zóó 'n vat vol wijn.

Maar jong! ik zal mijn slag dán slaan:
  Eerst zal ik mijn laat zink,
Tot dat ik plat leg op die boom,
  En dan gaat ik aan drink!

Maar zoe! die Hottot zal dán sluk;
  Die vat word net geveeg,
Want als oû Daantjie dorstig is,
  Hij drink die zeegat leeg.

Een Engelsman kan danig drink,
  Maar Hottot is zijn baas;
Ik zuip hem dat hij in een uur
  Zoo stil leg als een haas.

Dit's baaijing mooier in die Kaap
  Dan in die onderveld,
Want kost en drank is volop hier,
  Dit's net maar schaars van geld.

Maar dáár is ik tog nie voor bang,
  Ik kan van weinig leef:
Een dop met wijn, een stukkie brood,
  En een gekookte kreef.

Die bottel wijn kost net vier pence,
  Die kreef één stuiver maar;
Koop daar een brood van oûlap bij,
  En dan is Daantjie klaar.

Die eenigste wat ik nie lijk,
  Een mens is hier nooit vrij;
Jij moet zóó oppas als jij drink,
  Dat jou geen diender krij.

En dan die kinders in die straat
  Kan danig mij moveer;
Zul schel mij uit en stoot mij om,
  En maak mij somtijds zeer.

Maar jong! dan tel ik klippers op,
  En gooi dat dit zoo kraak!
En ieder keer dat ik hul gooi,
  Dan schreê ik, "dit is raak!"

Maar kom daar dan een diender aan,
  Eh ik is soms te dronk
Om weg te loop, dan pak hij mij
  En ik moet naar die tronk.

Zwernoot! dan kan ik mijn vererg!
  Die blauwe duivelsgoed
Laat nooit geen dronke Hottot staan,
  Ofschoon hij hul niks doet.

Zul grijp mij zoo bij pens en poot,
  En gooi mij op die trok,
En als ik tot mijzelvers kom,
  Dan leg ik in die hok.

En kom ik voor die Magistraat,
  Hij handel net zoo sleg;
Hij knoei ook met die dienders meê,
  En geef mij nooit geen reg.

Hij zê net, "Daantjie, you was drunk!
  "You have lawaai gemaak!"
"Nee, Seur!" zêh ik, "ik gooi een klip,
  "En schreê toen, 'dit is raak!'

"Ik val toen neêr, net op een stoep,
  "Want ik is nie meer jonk,
"Toen kom die blauwrok van een vent,
  "En rij mij naar die tronk!"

"No, Daantjie! all what you daar zê,
  "I cannot so believe,
"And therefore shall I in die tronk
  "You veertien dagen geef!

"Of this shall four—onthoû dit goed—
  "Op rice and water wees,
"En twenty slagen met die kats
  "Shall you then wel genees!"

"Almattie! dit's tog al te veel!
  "Wees tog genadig, Seur!
"Mijn ouwe broek is pas gelap,
  "Dit zal weer open scheur!"

Ik soebat nog, maar net verniks,
  Hij hoor nie wat ik zeg;
Hij geef die diender net een wenk,
  En dáár gaat Daantjie weg!

Maar kragtie, jong! die kats doet zeer
  Jou rug word zoomaar rauw,
Maar Hottots kind is baaijing taai—
  Hij word nie zoomaar flauw.

Maar zies! die rijs en water, ja,
  Die maak jou zoomaar laf;
(Jij wil moes liever gras gaan vreet)
  Dit is die zwaarste straf.

Maar zwaar of nie, die Magistraat
  Zijn zin zal ik niet gee;
Want zoo's ik uit die tronk uit kom,
  Gaat ik weer aan die spree!

DIE VERSTROOIDHEID VAN EEN KOSTER.

Floris Band, een brave koster
  Uit die goeie ouwe tijd,
Had alreeds zoo vele lijken
  Naar hun laatste plek geleid.

Met die lamfer aan zijn schraper,
  In zijn zwarte pak gedost,
Liep hij altijd (stijf en statig
  Als een schildwacht op zijn post)

Voor die droeve wagen heenen,
  Met die doodkist en die lijk,
Zonder dat hij een zal groete,
  Of naar iemand om zal kijk.

Zoo had Floris vele jaren,
  Al gekuijerd langs die pad,
Van die stad tot in die kerkhof,
  Van die kerkhof naar die stad.

Maar hoe goed een mens mag wezen,
  Altijd het jij tog een zwak,
Altijd is daar tog een plekkie,
  Waar die duivel jou kan pak.

Ook Oom Floris had zoo 'n plekkie,
  Waar hij ijslijk kwetsbaar was,
Naam'lijk een te groote liefde,
  Voor een wel gevulde glas.

Want, zoodra hij op die kerkhof
  Aan zijn pligten had voldaan,
Kon jij hem ook even trouw weer
  Naar die sterfhuis toe zien gaan.

En, zoo als toen in die dagen
  Overal die mode was,
Ging elk, die het lijk gevolgd was,
  Aan het sterfhuis weer te gas,

Waar op d' uitvaart van den doode
  Menig glaasje werd geleeg,
En waar Floris dan als koster,
  Dubbel van zijn portie kreeg.

Somtijds werd die ou wel duiz'lig,
  Maar zijn plig was afgedaan,
En hij kon, al was dit sukk'lend,
  Altijd zelf tog huis toe gaan.

Eenmaal echter het die ou tog
  Leelijk voor hemzelf gepier,
Toen hij glad die spreuk vergeet het:
  Eerst die werk, en dan pleizier.

Dit was zoo, een achtermiddag,
  Het hij weer een lijk gehad,
Die hij vroeg moest gaan begrave,
  Ergens boven uit die stad.

Juist die dag het ook een paartje,
  In die huwelijksboot gestap,
En Oom Floris moest als koster,
  Ook zijn plich doen bij die grap.

Uit die kerk nou ging hij samen
  Naar die huis toe van die bruid,
Om die paar geluk te wensche,
  Met die band zoo pas gesluit.

Maar, daar presenteer hul daadlijk
  Koekies rond, met oude wijn,
Sherry, ruim zoo goed en zwaar ook,
  Als van Green of van Van Rijn.

Heel pleizierig drink Oom Floris
  Ook op hul gezondheid meê,
Laat zijn glas weer daadlijk vullen,
  Om ook zelf een toost te geê.

Op die oû volg weer een ander,
  En zoo het hul aangegaan,
Tot Oom Floris, lam van schrik nou,
  Drie uur op die klok hoor slaan.

"Wat! al drie uur?" roep die ou uit,
"Magtig! Is dit al zóó laat?
En ik moet een lijk begrave,
Boven uit die Langestraat!

"Ook moet ik nog naar die kerk toe,
"Om mijn schraper te gaan haal,
"Weggeborge in die kassie,
"In de Consistorie zaal.

"Sakkerloot! hoe draai mijn kop zoo?
"Kerels nee! ik voel nie reg,"
Maar die ou zet tog zijn hoed op,
En was een twee drie op weg.

Aan die sterfhuis wach die mense,
(Want die zon die zak al laag)
Reeds al langer dan een half uur,
Dat die koster op moes daag.

Eindelijk, daar kwam die ou tog,
Deftig met zijn schraper aan,
En zul was toen hartlijk blij ook,
Dat hul nou op weg kon gaan.

Ook oom Floris zelf was haastig;
Spoedig had hij alles reg,
En die lijk was met die wagen,
En die heele stoet op weg.

Statig stap die ou vooruit nou,
Langstraat af en Strandstraat op,
Maar die sherry van die bruiloft
Maal nog altijd door zijn kop.

Want op Buitengracht gekomen,
Waar hy nou zijn draai moes maak,
Om met lijk en lijkewagen,
Op die kerkhof te geraak,

Loop hij zoomaar Strandstraat reg op,
  Zonder éénmaal om te kijk,
Of die mense achter aan kom,
  Met die wage en die lijk.

Die koetsier, als ook zijn paerde,
  Lang al (met die weg bekend)
Draai die straat in naar die kerkhof,
  Zoo's hul altijd was gewend.

Ondertusschen stap oom Floris
  Gansch alleen die Strandstraat op,
Door dic sherry van de bruiloft,
  Altijd nog half hoenderkop;

Lustig speel die westewindje
  Met zijn lamfer, als een vlag;
Maar hij voel, nog merk daar niks van,
  Hoor nie hoe die mense lach.

Eindelijk daar kom oom Floris
  Boven in die Klipkuil aan;
Hier tog, moes hij wel die draai maak,
  Want hij kon nie verder gaan.

Nee: maar nou moes schrik die ou eerst,
  Toen hij achter hem gaat kijk,
En geen mens daar kan bespeure,
  Noch geen wagen met die lijk.

"Machtig!" roep hij glad verbaasd uit,
  "Kijk! hoe kom ik in die gat?
"Ik het moes in heel mijn leven,
  "Hier mijn voet nog nooit gehad!

"En waar is die lijk gebleve?
  "Wáár die mense? Ik is stom!
"En hoe drommel het ik zelf dan
  "Zoo alleen hier in gekom?"

Rotsen hoog, en steil als muren,
  Rijzen op aan elken kant,
En oom Floris, glad verbijsterd,
  Wist nie waar hij was beland.

Maar, terwijl hij angstig rond kijk,
  Hoe hij weer daar uit kan raak,
Ziet hij daar een jonge werke,
  Bezig klippe los te maak.

"Jongie! kan jij mij ook zegge
  "Waar ik mij tog hier bevind?"
"In die Klipkuil van baas Pentz, seur!"
  Roep die jonge heel gezwind.

"Maar wat kom die seur dan hier zoek,
  "Kom die seur een lijk hier haal?"
"Nee mijn jongie!" zeg die ou weer,
  "Ik het van een lijk verdwaal!

"Wijs mij nou die kortste weg maar,
  "Naar die kerkhof, hier van daan;"
"Dan zal ou seur net zijn pad weer
  "Heelemaal terug moet gaan.

"Want die Klipbank is te steil hier,
  "Ou seur klim daar nooit nie op,
"Met die groote zware hoed nie,
  "Bove op ou seur zijn kop!"

Net zoo vlug als hij kon loopen,
  Ging nou Floris op een draf,
Op zijn zelfde pad terug weer,
  Klipkuil uit, en Strandstraat af.

Naar die kerkhof, daar gekomen,
  Staat hij van die schrik half stom,
Toen die doodegraver zeide,
  Dat hij het te laat gekom.

Want die lijk was al begraven,
  En die mense lang al weg,
Ook dat veel van hul gezegd had,
  Onze koster is nooit reg.

Hij moet dronk of gek gewees zijn,
  Want hij het die lijk laat staan;
En was moederziel alleenig
  Reg die Strandstraat op gegaan.

Diep beschaamd staat nou oom Floris
  Op die kerkhof als een paal,
En hij bleef daar tot die avond
  Heelemaal was neer gedaal.

Toen eerst ging hij in die donker,
  In die schaduw van die muur,
Onbemerk weer naar zijn huis toe,
  Net zoo wat om negen uur.

Thuis gekomen, wierp oom Floris
  Volberouw zijn schraper nêer,
Stak zijn vingers in die hoogte,
  En begon aldus te zweer:

"Ik, oom Floris Band geheeten,
  "Koster in dit aardsche dal,
"Zweer, dat ik voortaan mijn plichten
  "Méér getrouw vervullen zal!

"Moet ik weer een lijk begraven,
  "Dan verbind ik mij opreg,
"Nooit vooraf weer iets te drinken,
  "Vóór die lijk op 't kerkhof leg!"

Daarop stap die ou zijn kooi in,
  En was gauw in slaap geraak,
Want eer dat jij tien kon tel het,
  Snork hij dat die kamer kraak.

FLORIS BAND,

"AL WEDER VERSTROOID."

Voor ruim vijftig jaar geleden,
  Toen die mode nog bestond
Om, als iemand was gestorven,
  Dat die koster, in die rond,
Bij die vrinden en bekende
  Moest gaan zeggen, dat *Meneer!*
Of *Mevrouw!* is overleden,
  Naam daarbij, en zoo al meer......
Werd oû Floris Band (dezelfde
  Waarvan ik reeds het verhaal,
Hoe hij een keer in die Klipkuil
  Van en lijk het afgedwaal)
Op een ochtend vroeg geroepen
  Bij Mevrouw Van Kneukelgras,
Wier beminde man, Jodocus,
  Juist dien nacht gestorven was.
Dáár werd Floris opgedragen
  Om te zorgen dat die lijk
Goed en deftig werdt begraven,
  Want oû Kneukelgras was rijk.
Ook moest hij, bij al de vrinden
  En bekenden in de stad,
Uit den naam der droeve weduw'
  Aan gaan zeggen: dat haar schat
('k Meen haar man) was overleden,
  En dat ieder werd verwach,
Om zijn lijk naar 't graf te volgen,
  Overmorgen, Zaturdag.
Floris, schoon wel innig blijde
  Om die fooitjie, die hij vas
Van de weduwe zou krijgen,
  Als haar man begraven was,
Trok, om ook bedroefd te lijken,
  Zulk een naar en zuur gezicht,
Net als had hij in zijn kaken
  Erg de tandpijn of de jicht.

Nadat nu die maat genomen
  En die doodkist was besteld,
Trok Oom Floris voor zijn boodschap
  Als een veldheer naar het veld.
Eerst, die naaste en overburen,
  Toen die straate op en neêr;
Overal waar Floris aankwam,
  Klonk die zelfde boodschap weêr:
"Uit den naam der droeve weduw'
  "Van den heer Van Kneukelgras!
"Heb ik u bekend te maken,
  "Dat haar echtgenoot, zoo pas,
"Heden nacht dit aardsche leven,
  "Zoo vol moeite en vol strijd,
"Heeft verruild, zoo als wij hopen,
  "Voor de blijde eeuwigheid!
"Zestig jaren, negen maanden,
  "Zeven dagen en één uur,
"Was juist, volgens kerk register,
  "Op deez' aard' zijn levensduur.
"Tevens wordt gij aan het sterfhuis
  "Zamen met uw zoons verwacht
"Om het lijk naar 't graf te volgen,
  "Overmorgen Zaterdag,
"Net precies op klokslag vier uur!
  "Maar nu moet ik verder weêr,
"Want ik heb nog veel te loopen,
  "Dus, tot Zaterdag meneer."
En zoo ging het heel den dag door,
  Iedereen wordt opgezocht,
Zelfs geen enkle der bekenden
  Werd vergeten op zijn tocht.
Nu, zooals men kan begrijpen,
  Ging die oû zoo nu en dan
Bij die vriend of die bekende,
  Voor een paar minuutjes an,
En daar Floris velen kende,
  Werd hij zach, door dop op dop,
Toen die zon begon te zakken,
  Half en half al hoenderkop.

Eind'lijk wist die ôu nie reg meer,
  Waar hij zoo al was gewees,
Want die strate lijk zoo éénders,
  En hij zelf voel zwak van gees.
Bij die end nou van een straatje
  Draai die ôu een hoek weêr om,
Staat daar stil, en roep: "Almattie!
  "Hoo was ik van daag zóó stom,
"Dat ik hier voorbij geloop het,
  "En die huis het oorgeslaan?
"Nee, ik klop, al is dit laat al,
  "Voor mijn boodschap even aan!"
Zoo gezeg en zoo gedaan ook;
  En die klopper viel nog pas,
Toen die deur al werd geopend,
  Zelf door d' weduw Kneukelgras.
Floris, gansch verstrooid van zinne,
  En vervuld slechts van zijn plicht;
Kijk nie op, maar deed zijn boodschap
  Met een lang en vroom gezicht:
"Uit den naam der droeve weduw
  "Van den heer van Kneukelgras,
"Heb ik u bekend te maken,
  "Dat haar echtgenoot zoo pas
"Heden nacht dit aarsche leven!"...
  Paf, hier val die voordeur digt
Voor zijn neus, zoodat die ôu man
  Vaal word in zijn aangezicht.
Maar hoe schrik hij toen hij opkijk;
  Ach zijn knieën knik daarvan,
Op die deur met groote letters,
  Prijk die naam moes van die man
Die hij nog zou gaan begraven,
  Van Jodocus Kneukelgras!
"Kijk! hoe dom toch!" roep die ôu uit,
  "Ik zal liever maar verkas,
"Want, als straks die vrouw weêr uitkom,
  "Zal ik hier net haar moet laat!
"En wat zal die buren zeggen,
  "Van een ruzie op die straat."

Hierop pak die ôu zijn biezen,
  Zonder nog eens om te kijk,
Of hem verder te bemoeien
  Met ôu Kneukelgras zijn lijk.
Pas was Floris d' and're ochtend
  Uit zijn bed en aangekleed,
Toen die weduw met haar huisjong
  Hem heel kortaf weten deed:
"Dat hij naar zijn maai kon loopen,
  "En maar uit haar huis moest blij,
"Want dat zij een and're koster
  "Voor die lijk al het gekrij."
Verder zal ik niets meer zeggen,
  Dan, toen Zaturdag daar was,
Liep een and're koster vooruit
  Bij die lijk van Kneukelgras.

"DIE KNAPPE VROUW."

" Mijn vrouw is en vrouw nog," zeg Pieter van Graan,
  " Zoo als jij geen tweede zal vind,
" Zij 's zuinig, en daarbij ook zorg zij zoo goed
  " Voor mij zelvers zoowel als ons kind.
" Mijn huis is net netjes, dit kan jij mij gloô,
  " Jij vind nooit geen ding van zijn plek,
" Zij wrijf en zij boên, dat ik somtijds moet zê
  " Maar vrouw! Waarom is jij zoo gek?
" Jij zal jou gezondheid daardeur nog verlies,
  " En die goed zelfs verslijt op den duur,
" Die blikke word dun en jij kan daar opgaan
  " Dat jij gate daarin nog zal schuur,
" Die kaste hul deure, is door wrijve al stuk,
  " Die paneele val zoomaar al uit,
" Die stoele hul poote is almaal al los,
  " Die koffiekan, zonder 'n tuit!
" Maar ook op haar lijf is zij net en gesteld,
  " Want als jij op straat haar ziet gaan,
" Met h'r rooizijde tabbert, met geel opgemaak,
  " Dan moet jij verstomd oo'r haar staan,

" En het zij, zooals dit wel somtijds gebeur,
  " Haar Zondagse hoed daarbij op,
" Dan zal jij wil zweer, bij jou ou pa zijn bril,
  " Dit 's en blomtuin wat groei op haar kop.
" Ja neefie, mijn vrouw is net knap, kan ik zê,
  " Zij 's gesteld, tot ook zelfs op *mijn* lijf,
" Want vóór dat ik uitgaat dan vraag zij altijd,
  " Is jou hemd en jou boortje goed stijf?
" Is jou broek nou wel heel? Is jou baatjie goed schoon?
  " Zit jou hoed ook nie soms weer vol stof?
" En jou das? Kijk! hoe scheef zit die strik weer daarvan.
  " Reg! jij is op jou goed al te slof!"
Zoo babbelt hij voort, in een asem al deur,
  Oo'r die knapheid van Mina, zijn vrouw,
Tot eensklap een muggie zijn neusgat in vlieg,
  En daar kriewel dat Piet nie kan hou.
Hij steek nou zijn hand in zijn zak, voor die doek,
  Om die ding uit zijn neus uit te snuit,
Maar ach! wat 'n ongeluk, in plaats van zijn doek,
  Kom 'n hemd van zijn kindje daar uit.

DIE GESTOLE VARKE.

Dat die leeraar zou verjaren,
  Was aan ieder al bekend,
Daarom gaf men (puur uit achting)
  Hem een vette vark present.

Vette varkens waren zeldzaam
  Op een dorp als "Droogedaap!"
Daarom moest men 't dier doen komen
  Regelregt zoo van die Kaap.

Schoon 't present, dat vet en groot was,
  Tog maar weinig waarde had,
Was het voor de Droogedapers,
  Echter, al een groote schat!

Want, om rechtuit maar te spreken,
  Waren ze allen, op en top,
Wat betreft deez' aardsche goed'ren,
  Allen neefies van oom Job.

Doch (om nu maar kort te wezen),
  't Varke was een fiks present
Voor die leeraar, die iets lekkers,
  Ampertjies al was ontwend.

Vlug had hij de worst berekend,
  Dat het vlees hem leev'ren zou,
En waarvan hij, wel een maand lang,
  Goed zou smullen, met zijn vrouw!

En die spek dan! en die hamme!
  "Waarlijk!" riep hij, "lieve Bet,
Eer die varke op zal wezen,
  Zijn wij beide even vet!"

Wel, twee dagen vóór die feestdag
  Werd die dier dan ook geslacht
Schoon gemaak en opgehangen
  Buiten in die koele nacht.

Aan een ladder vast gebonde,
  Met die poote van mekaâr,
Moest die kou die vlees verstijf, om
  Voor bederf dit te bewaar.

Want bij dag dan scheen de zon zoo
  Warm, dat die kraaie gaap,
En deed alle vlees bederve,
  Op die Dorpie Droogedaap!

Goed verzekerd, dat geen hond, nog
  Minder kat, dit aan kon raak,
Als zoo'n dier soms wou kom proeve,
  Hoe of varkensvlees tog smaak,

Ging die leeraar met zijn vrouwlief
  Nou naar bed, om zonder schroom
Van gebrade vark karmnaatjes
  En gebakke worst te droom.

Vroeg, heel vroeg, die andre morge,
  Bij die eerste hanekraai,
Sprak hij al, "ik denk dit's tijd Bet,
  Om die vlees nou te gaan braai!"

Doch, daar vrouwlief nog geen lust had
  Om zóó vroeg die bed t' ontwijk,
Stond die oû nou zelvers op maar,
  Om eens naar die vark te kijk.

Maar ach hemel! hoe verschrik hij,
  Toen hij uit kom bij die deur,
En van heel zijn vette varke
  Zelfs geen haartjie kan bespeur!

Daar stond wel die leege ladder,
  Teën die muur, nog op zijn plek,
Zoo's die vark daar aan gehang het,
  Schoon gemaak en oopgevlek.

Maar die vark zelf was verdwenen;
  Stom bleef hij van schrik daar staan,
En hij keek die leêge ladder
  Met een oog vol wanhoop aan.

"Ach mijn worst! mijn spek! mijn hamme!
  Mijn karmnaatjes!" roep hij nou,
"Dit is zekerlijk die honde,
  "Kom! en help gaauw zoeke vrouw!"

Betta, door die lamentaties
  Van haar man geheel ontsteld,
Kwam nu in haar mus en nagtjak,
  Angstig naar hem toegesneld.

Doch hoe goed zul rond mag zoeke,
  Nergens kon hul iets bespiên,
Nergens was die kop nog staertjie
  Van die arme vark te zien.

"Néé mijn vrouw! dit zijn geen honden,"
  Sprak die oû, "ik het dit mis,
Ik wil wed nou voor mijn kopvel
  Dat ons vark gestolen is!

Ja gestolen! lieve Betta,
  Door de een of andre vent,
Die nou lekker zal gaan smulle,
  Ach! van mijn verjaars present!

Néé! voorwaar, ik kan die zaak nie
  Zoomaar zoo blauw blauw laat blij.
Ik moet zien die dief te vange,
  En mijn vark wéérom te krij!"

Daadlijk, nog die zelfde ochtend,
  Werd den diender, Korte Jan,
Opgedraag die dief te zoeke
  En te pakke als hij kan.

"Man! als jij die vent kan vange,"
  Sprak die leeraar nog daar bij,
"Zal jij een der agterhamme
  Tot belooning daarvoor krij!"

Jan, die heel goed spoor kon zoeke,
  Liep die dorp nou op en neêr,
In die huize, door die tuine,
  Maar kwam telkens ledig weêr!

Hoe hij ook al rond mag kijken,
  (En hij keek zich halfpad scheel),
Kon hij tog die dief nie uitvind,
  Wat die vark het weggesteel!

Zoo vloog heel die week daarhenen,
  Eindlijk sprak die leeraar, "Bet!
Ik zal zóó die dief nooit uitvind,
  Daar wil ik gerust voor wed!

Maar ik het een ander raad nou,
  Ik zal Zondag in die kerk,
Door een straffe predikatie,
  Op die dief zijn ziel gaan werk!"

"Als hij maar naar kerk zal komen?
  "Daarvoor is ik net bevrees!"
Sprak nou Bet. "Néé!" zeg die oû weêr,
  "Dáár kan jij gerust oo'r wees,

"Komen zal hij, wis en zeker,
  "Zondag is hij in die kerk.
"Hij zal denk, wanneer hij weg blij,
  "Dat die mense iets zal merk.

"Ook weet almaal, als ik 's Zondags
  "Eén maar uit die kerk uit mis,
"Ik dan altijd gaat verneme,
  "Wat daarvan die rede is?"

Zondag was die kerk ook stampvol,
  Zoodat veel geen plaats kon krij,
En die leeraar kon geen enkle
  Missen, wat het weggeblij.

Iedereen was moes nieuwsgierig,
  Hoe die leeraar dit zou maak,
En wat of hij zou gaan zeggen
  Oo'r die duist're varkens zaak!

Eerst gezongen, toen gebeden,
  Een kapittel voorgelees,
Daarna zeg die oû heel plegtig,
  "Hoor nou, wat mijn teks zal wees!

"Nommer acht, der tien geboden,
  "Waar dit woord te lezen staat,
"Let goed op! *Gij zult niet stelen!*
  "Dus wie steelt, doet groote kwaad!"

Daarop gaat hij aan met preeke,
  Zeker meer dan twee uur lang,
Tot die laatste in die kerk in,
  Zoo maar zoo hul kop laat hang.

Duchtig is hij uitgevaren
  Tegen dieve, wat astrand
Rondgaan om bij nach te stelen,
  Tot zelfs van hul predikant.

En met trane in zijn oogen
  Het hij een verhaal gedaan,
Hoe dit met zijn vette varke,
  Wat geslag was, het gegaan.

Daarna is hij gaan beschrijve
  Hoe die duivel, woest en mal,
Eenmaal zeker alle dieven
  In zijn klauwe pakken zal!

Maar ver niet, hoe diep ter neder
  Ook zijn woorde hul mag slaan,
Niemand was er die wou zeggen,
  "Leeraar! Ik het dit gedaan!"

Eindelijk, toen dit was gebleken
  Dat geen woorden helpen zou,
Greep die ou een zware bock, en
  Riep, "o dief! zoo beef dan nou!"

Met zijn handen opgeheven,
  Sprak hij; "Hemel! geef nu tog,
"Dat dit boek vlak op den schedel
  "Van dien schelmskind vallen mog."

Wild en woest zwaait hij dit rond nou,
  Net alsof hij goed wil mik,
Zoodat vele van die mense
  Vaal en bleek word van die schrik.

Doch toen hij net roep, "daar gaat hij,"
  Werd op eens dáár uit die hoek
Hard geschrêe, "Toe Gerrit, koes nou!
  "Koes dan gauw! daar kom die boek."

Zoo was dus die dief gevonde,
  Die thans niemand anders was,
Dan Gert Bruin, de kleeremaker,
  Die voor Dom'nee juist een jas

Op dien dag had aangemeten,
  Toen die varke werd geslacht,
En, belust op spek en hamme,
  Dit kom steel het in die nacht.

Niemand zou dit ooit gegis het,
  Had zijn vrouw dit nie verraai,
Door haar vrees, toen zij die leeraar
  Met die groote boek ziet zwaai.

Gert het eerst toen moet bekenne,
  Alles hardop in die kerk,
Vóór die leeraar sprak, "Nou zondaar!
  Zal ik met jou ziel gaan werk."

Magtig! maar die arme kerel
  Het die dag net vast moet trap
Met zijn vrouw, zooals die leeraar,
  Van zijn stoel hul het gekap!

Toen hul uitkom, was hul al twee
  Zoomaar waternat van zweet.
Nou, zul het ook van die dag af
  Nooit geen varkvlees weer wou eet.

Leeraar kreeg zijn vark weerom ook,
  'k Meen die hamme en wat spek.
Maar die worstvlees had vriend Gert al
  Opgevreet, die lekkerbek.

DIE LIEFDE UITGEKLOP.

Die Maantjie werp haar bleeke lich
  Zoo zachgies op die Meer!
En aan die Oever wandel ik
  Met Lijssie heen en weêr.

"Ik min jou innig! min jij mij?" ...
  Het ik ver haar gevrâ
Zij het mij om die nek gevat,
  Gezoen, en zeg toen "ja!"

Toen het ons plannetjies gemaak
  Wanneer ons zal gaan trouw;
En hoe ons liefelijk te zaam
  Ons huisie zal gaan hou.

Hoe dat ik dag en nach zal werk,
  Om geld bij één te gaâr;
Hoe zuinig zij die huis zal hou
  Om iets ook uit te spaar.

Geen een van ons het iets bemerk;
  —Wie kan ook altijd waak,—
Dat in die takkies achter ons
  Zoo nu en dan iets kraak!

Ons was maar jong; ik zeventien
  En zij pas veertien jaar!
Ons wis nie, dat dit nog geen tijd
  Ver ons was om te paar!

Zoo kuijer ons al op en neer,
Gestadig door die groen;
Zoo nu en dan maar, staat ons stil
Om ver makaâr te zoen!

Toen ik op ééns; voor dat nog een
Van ons iets het bemerk!
Deur 'n ysselijke sterke arm
Gepak werd bij die vlerk!

Ik krijg toen als een hagelbui
Die rottang op mijn rug.
En wáár was Lijssie?...ach zij was
Met liefde en al, gevlug!

"Jou aap!"—zeg toen mijn Pa ver mij;
Terwijl die slage val,
"Denk jij dit 's tijd al, om te vrij?...
"Hou jij jou nou al mal?..."

"Hou op maar Pa!—ik vrij nooit weer!
"Genade! hou maar op!
"Jij het die liefde uit mijn hart
"Nou glad al wég geklop!"

Zoo was dit ook, want van die dag
Het ik nooit weer perbeer
Om naar een meissie te gaan vrij
Die slage was te zeer!

BOB BLUFFER.

Bob Bluffer was een Engelsman,
En grootpraat kon hij goed;
Maar anders was hij wat hul noem
Een mens van melk en bloed.

Hij was, zoo als hij ons vertel,
  In Indie en Japan,
Maar doordat Bob zoo veel kan lieg,
  Glô ik daar weinig van.
Want als jij al die dinge hoor
  Wat hij daar het verrig,
Dan moet jij zê, hij is een held
  Waar Simson voor moet zwig.
Hoe hij met Tigers het geveg
  En ook het dood gemaak;
En hoe hij Buffels het geschiet,
  Dat soms hul kop zoo kraak.
Zij slange stories moet jij hoor,
  Als hij dit gaat vertel;
En mens moet zoomaar daar van gril,
  Dit geef jou hoendervel.
Bob het toen bij ou Piet van Zijl,
  Op Tigerhoek gaan woon;
Een plek waar volop Tigers was,
  Zoo als die naam ook toon;
Maar Bob het daar nie veel gaan jag
  Hoe groot hij ook mag praat.
"Hij het hem uit die vonk gehou,"
  Zoo als die spreekwoord gaat.
Want als een Tiger soms brutaal
  Die kraal bezoek bij nach,
En ou Van Zijl zeg: "Bob kom mee!"
  "Ons moet die ding gaan jag."
Dan zeg hij: "Ja, met veel pleizier,"
  "Ik zal Oom Piet moes wijs,"
"Hoe dat een Engelsman kan schiet,
  "Op Kaapse Tigervlijs."
Maar altijd, als die uurtje kom
  Dat zulle moet vertrek,
Dan lij Bob aan een zeere been,
  Of aan een stijve nek.
Dan moet Oom Piet alleenig soms
  Met Klaas of Kleinbooij gaan,
Want ou Van Zijl was gans nie bang,
  Hij kon zijn man wel staan.

En kom hul met een Tiger thuis,
  Dan is vriend Bob half gek;
Hij denk dan om geen nek of been,
  Maar is net enkel bek.
Hij zou gemaak het zoo en zoo,
  Net als hij het gedaan,
Toen hij in Indie, zeven stuks
  Op één dag het verslaan.
Zoo gaat hij dan met bluffe voort,
  En weet nie dat Oom Piet
Al lang gemerk het dat hij lieg,
  Of liever spek kan schiet.
Wel, een dag het een Tiger weer
  Een vette bok geslag,
Maar oûbaas kon geen tijd net krij
  Die dag om te gaan jag.
Toen zeg die ou, "kom Bob gaat mee,
  "Ons zal die ijzer stel,
"Misschien kom hij nog vas daarin,"
  En Bob zeg "very well!"
Zul zet die stel, en gaat toen weg,
  En ou Van Zijl zeg, "Bob!
"Ons moet nou morge vroeg op staan,
  "Ik zal jou op kom klop,
"Dan gaat ons na die ijzer kijk
  "En is die satan vas,
"Dan jaag jij hem maar een, twee, drie,
  "Een kogel door zijn bas!"
"O ja!" zeg Bob, "ik wens maar net
  "Dat nou die dag al rijs,
"En laat ver *mij* dan met hem werk,
  "Dan zal ik oom tog wijs!"
Maar ondertussen zeg hij zach:
  "Ik is weêr morge ziek,
"Dan het ik in mijn linkertoon,
  "Die jicht, of rheumatiek.
"Dan kan die oû alleen weer gaan,
  "Want Bob is nie zóó gek,
"Dat hij ooit, door een Tijgerpoot,
  "Zijn kopvel af laat trek!"

Maar ou Van Zijl, die zeg ook zach:
  "Ik wed nou één om tien!
"Die vent is morge net weer ziek,
  "Maar jong! dan zal ons zien."
En toen die ochtend vijf uur slaat,
  Toen schrêe Oom Piet al, "Bob!
"Kom jong, die ding zit zeker vas,
  "Staat nou maar gouw, gouw op!"
"Ach! lieve oom!" roep Bob heel flouw,
  "Mijn nek is stijf, alweer,
"En ook mijn linker groote toon,
  "Doet mij vers·hriklijk zeer.
"Ik het van nach nog niks geslaap,
  "Zoo vreeslijk was die pijn!
"Och! vraag ver tante Kaatje tog,
  "Om boego op azijn."
"Wat? Boego?" roep Oom Piet nou kwaad,
  "Ik zal jou aanstonds leer
"Waar dat die beste plekkie zit,
  "Om boego op te smeer.
"Jou ziekte is net niks als vrees,
  "Ik het dit al ontdek,
"Jou hart zit in jou velschoen zool,
  "Jou moed zit in jou bek.
"Staat op en trek jou daadlijk aan,
  "En hier is mijn geweer,
"Daar zit een schot met loopers op,
  "Loop, maak die tijger zeer.
"Jij zeg, jij het in Indie dit
  "Al menig keer gedaan,
"Kom toon ons nou, dat jij jou man
  "Ook hier bij ons kan staan."
Bob staat nou op, en trek hem aan
  En zuch zwaar ieder keer.
Maar oû Van Zijl, reik zonder praat,
  Hem toen zijn jaggeweer.
"Kijk oom," zeg Bob, "blijf oom dan thuis?
  "Kom gaat maar met mij mêe!
"Want als die tijger los mag raak,
  "Scheur hij mij dalk aan twee."

"Nee!" zeg die oû, "volstrek nie jong!
  "Jij gaat van daag alleen!
"Een man wat zeven tijgers slaat,
  "Behoef geen hulp bij één."
Nou moes Neef Bob maar gaan en zien
  Alleenig reg te kom.
Hij gaat, maar was geen half uur weg,
  Of kom half dood weer om.
Zijn hoed en zijn geweer was weg,
  Zijn hare deur makaar,
Zijn oog verwilderd, en hij blaas
  Net als een os zoo zwaar.
"En tijger! Ach, mijn lieve oom!
  "Nog grooter als een os.
"Hij het mij amper beet gehad,
  "Maar ik brand ook daadlijk los.
"Hij val toen zoomaar achter oor,
  "Zoo op die plek, morsdood!
"Want laatste wat ik van hem zien,
  "Was net zijn achterpoot!"
"Maar waar is dan jou hoed geblijf?
  "En mijn geweer? zeg man."
Bob krap zijn kop. "Ach lieve oom,
  "Ik weet daar niks meer van."
"Ik gloô die vent is mal," zeg oom,
  "Dit is geen wijsmens praat,
"Ik zal maar daarom zelf gaan kijk,
  "Hoe dat die zake staat."
Oom Piet grijp daadlijk een geweer,
  En loop gaauw na die plek,
Doch kon, hoe goed hij rond mag kijk,
  Die tijger nie ontdek.
Maar eindlijk, kom hij bij die stel,
  En ziet daarin iets blink,
Hij kijk, en vond een muishondje,
  Van die wat zoo kan stink.
Dit was die tijger als een os!
  Waar Bob voor het gevlug,
En waarvan hij de achterpoot
  Zien steek het in die luch.

"Maar wat nou nog die ergste was
  "Van alles," zeg Oom Piet,
"Is dat hij door die schrik, die ding
  "Zoo glad het mis geschiet."
Pas op dus vriende, praat nooit groot,
  Hef nooit jul zelvers op,
En voel jul somtijds lust daartoe,
  Denk altijd dan om Bob.

EEN GOEIJE WIL IS NIE ALTIJD GENOEG NIE.

Ons predikant was eendag ziek,
  Hij had zijn maag oo'rlaai,
Met vark-saucijs en ertjessop,
  En chops met boontjies slaai.

Dit was gebeur op Zaterdag,
  Die aa'nd om negen uur,
Op 'n maaltijd waar die oû bij was,
  Bij Adriaan Verschuur.

Toen kon die oû nie Zondag preek,
  Hij was te opgeblaas,
Terwijl zijn buik, van binnekant,
  Net als en onweêr raas.

Zijn preek was kant en klaar geschrijf,
  En net mooi in die haak,
En dit moet net een zondaar wees,
  Wat dit nie goed zou maak.

Maar nochtans kon hem dit niks baat,
  Want niemand kon hij krij,
Wat net maar slegts dit op wou lees
  Met een gebed daarbij.

Hij had alreeds die kerkeraad
  Van A tot Z gevraag;
Maar niemand van die heele boel,
  Wat hem daar aan wou waag.

En juist was op die gansche dorp
  Géén enkele Predikant,
Noch Zend'ling, wat kon Hollands praat,
  Die Zondag bij die hand.

"Ach!" zuch hij, "als mijn arme buik
  "Maar net wat zakke wou,
"Dan kon ik mogelijk mijn preek
  "Van daag nog zelf gaan hou."

Maar neen, zijn buik was koppig ook,
  En bleef maar vol en dik,
Zelfs zoo! dat hul elk' oogenblik
  Verwach dat hij zou stik.

Maar toen die nood die hoogste was,
  Was ook die hulp nabij,
Want daar kom Jaap die koster aan,
  Die een tog het gekrij,

Wat onder al die mense daar
  Zoo edel was en groot,
Om Dom'nee, die hem noodig had,
  Te helpe uit de nood.

Dit was die Engels' Predikant,
  Een man zéér groot van gees,
Maar die, hoe slim, geen Hollands tog
  Kon praat, noch minder lees.

Maar Jaap was altijd bij die hand,
  En wist voor alles raad.
Zijn zeun Cornelis kon mooi goed
  Die Hollandsch lees en praat.

Laat dus die leeraar dood gerust
  Maar op die preekstoel gaan,
Dan kon Cornelis op die trap,
  Vlak achter hem gaan staan.

Daar kon hij zach die preek aflees,
  Wijl d' leeraar in onz' taal,
Al wat hij van Cornelis hoor,
  Weer hardop kon herhaal.

Die raad was goed, want wat te doen?
  Zoo op die oogenblik
Was daar geen and're uitkomst moes,
  Dan hul daarin te schik.

Ook was daar weinig tijd te spaar,
  Want strak al had die klok
Gelui, wat ieder na die kerk
  Des Zondags heen moet lok.

Die zaak was spoedig dus bepraat,
  Cornelis nam op hem
Die preek die leeraar vóór te lees,
  Met zacht, maar heldre stem.

Zul gaat na kerk, die leeraar klim
  Die preekstoel in vooraan,
En op die trap, vlak achter hem,
  Daar gaat Cornelis staan.

Hij hoes en slag en zeg daarop:
  "*Kemeente laat ons dan,*
"*Kezanke ak-en twintik zink,*
  "*Die eerste wers daarwan.*"

Toen gaat hij bid, maar 'k zal die part
  Maar liever overslaan,
Want niemand in die gansche kerk
  Kon iets daarvan verstaan.

Wel zeg die leeraar dat die schuld
  Aan hem nie het geleg,
Maar aan Cornelis, die te zaeh
  Hem dit het vóórgezeg.

Toen gaat hij aan die preek begin,
  Maar nou eerst krijg die oû
Dit zwaar, om wat Cornelis lees
  In alles bij te hou.

Hij gaat nu achter bij die trap
  Moes van die spreekstoel staan,
Opdat hij ieder woord kon vat,
  En niks hem zou ontgaan.

En toen begon hij dus te preek:
  "*Kemeent' ik moet jul zek,*
"*Jul leeraar is een beetjie ziek,*
  "*Hij is te bed kaan lek.*

"*En daarom het mij verzoek*
  "*Van daak voor hem te preek,*
"*Ik zal perbeer, maar jul moet mij*
  "*Verkeef, als ik blijf steek.*

"*Mijn teks is dus uit Evankjel*
  "*Van Joh'nnas, hoofdstuk zes!*
"*Waarin ver jullie word kekeef,*
  "*Dees kroote koeije les!*"

Maar, hierop zeg Cornelis zach:
  "Mijnheer! dit zal nooit gaan,
"Jij moet een beetjie vooren toe
  "Nog in die stoel gaan staan."

Waarop die leeraar plegtig zeg:
  "*Meneer! dit zal nooit kaan!*
"*Jij moet een beetjie vooren toe,*
  "*Nok in die stoel kaan staan!*"

"Neen!" roep Cornelis, "dit's verkeerd,
"Dit staat nie in die preek,
"Jij breng die mense in die kerk
"Nou heelemaal van streek!"

Weer zeg die oû: "*Neen! dit's verkeerd,*
"*Dit staat nie in die preek,*
"*Jij breng die mense in die kerk*
"*Nou heelemaal van streek!*"

"Stop!" roep Cornelis, "hou tog op!
"En hoor eerst wat ik zeg.
"Ik laat jou anders in die steek,
"En loop zoo wragtie weg!"

Weer hoor jij nou: "*Stop! hou tok op,*
"*En hoor eerst wat ik zek!*
"*Ik laat jou anders in die steek,*
"*En loop zoo wraktik wek!*"

"Loop jij nou na die hoenders!" roep
Cornelis, en hij daal
Die trap af, wijl die oû getrouw
Zijn woorde weer herhaal.

"*Loop jij nou na die hoenders!...en...*"
Maar hier moes blijf hij steek,
En wach totdat die ander weer
Zou voortgaan met die preek.

Maar daar hij geen geluid verneem,
Kijk hij een slaggie om.
Doch blijf, toen hij Cornelis nie
Meer ziet, van schrik half stom.

Hij wist nou zelf nie wat te doen.
En kijk verlege rond,
Terwijl die mense naar hem kijk,
Met oope neus en mond.

Hij dach, die preek is zeker klaar,
Nou moet ik net maar sluit,
Roep hard op: "*Amen!*" grijp zijn hoed
En stap die kerk toe uit.

DIE HOLLE TAND.

Neef Thijs Basson van Roode Zand,
Had in zijn mond een holle tand,
Wat hem veel pijn al het laat lij,
Zoo dat hij soms geen rust kon krij,
At hij maar net een stuk komfijt,
Of een of ander zoetigheid;
Dan kan hij zweer, hij zal moet weet
Dat hij van pijn zal krimp en zweet.
Ja, oo'r die tand, was meenge nagt
Door Thijs al wakend doorgebragt!
Een dag, steek hij een zuikerk'ont
Gans ingedagte, in zijn mond,
En zuig daarop, maar tot zijn schrik,
Schiet op die zelfde oogenblik,
Een pijn, dwars door zijn kakebeen
Zoodat hij zoomaar krimp in één,
Hij spuug die klont uit, maar té laat!
Al wat hij doet, niks wou hem baat,
Geen kamfer pluis, nog brandewijn
Wou helpe, maar in groote pijn
Schrêe Thijs, "O aai! ik kan nie meer!
"Die tand, die tand is ál te zeer!
"Nee! als ik hem nie nou laat trek
"Dan word ik van die pijn nog gek!
"Ach, vrouw! geef tog mijn hoed gauw aan,
"'k wil naar die tande dokter gaan."
Hij dink dit vas nou op zijn kop,
En slaat toen zoomaar in galop,
Die mense wat hem ziet op straat,
Wil hem nog stop, en met hem praat;

Maar Thijs geef antwoord aan geen een,
En wijs maar naar zijn kakebeen.
"Aeh!" roep zul, "wéér een ongeluk!
"Neef Thijs zijn kaakbeen is aan stuk
"Jij kan daar maar gerust voor zweer,
"Dit is een vrotte Cab alwéér,
"Wat met een malgeneukte paard
"Hem het oo'r rij, in wilde vaart!"
Maar Thijs loop deur, hij kijk nie om
Tot dat hij bij die dokter kom;
Uit asem, en door pijn ontsteld,
Trek hij die bel met groot geweld!
Een soort van kneg kom naar die deur,
En het ver Thijs nog nauw bespeur,
Of roep, "Brutale Ezelskop!
"Moet jij hier zoo 'n lawaai opsehop?"
"Exeuus!" roep Thijs, "mijn tand! mijn tand!
"Zeg is die dokter bij die hand?"
Maar toen die kneg (sehoon eerst astrand)
Non ziet, Jan kom daar als een klant;
Toen spreek hij zoomaar vrindlijk wêer,
En zeg, "Kom binne maar, Meneer!
"Die dokter is nou wel nie thuis."
"Nie thuis?" roep Thijs, "Aeh welk een kruis?
"Dan zal ik naar een ander gaan,
"Want 'k kan die pijn nie langer staan!"
"Nee, kom maar binne!" sprak die kneg,
"Ik maak die pijn wel spoedig weg!
"Ik trek ook tande, even goed,
"En net zoo vlug, als hij dit doet.
"Ik is gewoon, om voor meneer
"Als hij van huis is, te ageer."
Thijs, volg die kneg toen naar die plek
Of kamer, waar hul tande trek.
"Kom!" sprak hij,—"Zet u op die stoel,"
"Opdat ik eerst uw tand bevoel;
"Zit doodstil nou en kijk nie rond,
"En opend nou maar wijd, jou mond!
"Want eerst moet ik terdege kijk,
"Welk tand ver mij die slegste lijk."

"Hier! meester, aan de linkerkant!"
Riep Thijs, "Zit die vervloekte tand!
"Die derde een van agter af,
"Is hij; die zooveel pijn mij gaf."
Die kneg die grijp nou gauw een tang;
En sprak—"Ik zal die schelm wel vang!"
En prop toen op die zelfde stond,
Die instrument in Thijs zijn mond,
En voor dat Thijs van iets nog weet,
Daar het die ding zijn tand al beet.
Die kneg trap vas nou aan een kant,
En geef een ruk; uit vlieg die tand!
"O, aah!" schréé Thijs nog agteraan,
"Blijf nou maar stil dit's al gedaan!
"Daar's water! spoel jou mond uit, gauw!
"Opdat die bloeije op kan hou!"
Maar zoo 's die water, koud als ijs
Net in zijn mond kom, schréé neef Thijs
Dit uit van pijn, gooi plat hem néér
Op grond, en rol daar heen en wéér.
"Nou wat makeer? Wat scheeld daar aan?
"Het dit jou zóó 'n pijn gedaan?"
Zoo vroeg die kneg; dog Thijs rol voort,
En schree als of hij werd vermoord.
Maar eindelijk kom hij tog wéér bij
En roep, "Dat jou die duivel rij?
"Kan jij nie zien! jij 't uit mijn bek
"Een heel gezonde tand getrek?"
Nou man! dit is maar niemendal!"
Zoo sprak die kneg—"zit stil, ik zal—"
En vóór dat Thijs nog een geluid
Kon géé; was wéér een tand al uit.
"Mijn Hemel!" roep Thijs, "wat een schand!
"Dit is wéér een verkeerde tand!"
"Wat?" roep die kneg, "verkeerd alweer?
"Nou wag, zit dán maar stil meneer!
"Als nou die regte een nie kom,
"Zeg dan gerust maar—ik is dom!"
Thijs wil nog praat, maar op die stond
Was wéér die tang al in zijn mond;

Wéér volg een harde ruk, en zie
Daar leg een tand; nou nommer drie;
"Ha!" roep die kneg, "wat zeg jij nou?
"Is dit die regte? zeg maar gauw!
"Of is dit een verkeerde wéér?
"Dan zal ik nóg een keer perbeer."
"Nie, asjeblief, nie, neen, o neen!"
Riep Thijs, "dit 's nou die regte een,
"Maar waarom het jij, als een gek,
"In plaats van één nou drie getrek?
"Twee kiezen, gaaf nog en gezond,
"Is nou voor altijd uit mijn mond,
"Wat let mij, dat ik nog van dag
"Jou bij die Magistraat verklaag!"
"Stil!" sprak die kneg, "als 'k jou mag raai,
"Maak liever dan nie zoo 'n lawaai!
"Want hoor mijn meester iets daarvan,
"Dan zeg hij daadlijk, *goeije man,*
"*Drie kieze mis jij uit jou bek,*
"*Wat door mijn kneg is uitgetrek,*
"*En die zal jij mij moet betaal,*
"*Al zou jij dit ook wáár gaan haal!*
"Dus als jij naar mijn luistren wil,
"Hou dan die zaak maar heelmaal stil;
"En gaat maar weg zoo gauw jij kan,
"Want 'k glóó mijn meester kom al aan."
Thijs dagt, "die raad die lijk mij goed!"
Hij spreek nie meer, maar grijp zijn hoed,
Stop net maar voor zijn ééne tand,
Die kneg die geld gauw in die hand,
En was, éér die nog iets kon zeg
Die deur uit, en naar huis op weg.

"JAN DEMPERS EN DIE BUL."

Jan Dempers was ver niks zóó bang,
  Als voor een kwaaije bul!
Hij kruip moes in die kleinste hoek
  Als hij zoo 'n dier hoor brul;

"Zijn hoorens, jong! is al te spits!"
  Zeg Jan,—"en net één stoot!
Dan leg ik vóór dat ik dit weet
  Zoo op die plek morsdood!"
Ook maakt' een bange voorgevoel
  Neef Jan gans desperaat,
Dat namelijk een bul, nog eens
  Zijn zwakke levensdraad
Hier op die wereld af zou snij,
  Door zonder vrees of schroom,
Hem met zijn hoorens fijn te maal,
  Zoo teën een klip of boom!
Maar een dag het oom Dirk Verweij
  Gezeg, "Mijn lieve Neef!
"Hoe kan jij toch zoo geklijk wees,
  "Om voor een bul te beef?"
"Die dier kan niks nie ver jou maak,
  "Wees net een beetje rad,
"En spring, zoodra hij jou wil stoot,
  "Maar vlugtig uit die pad,
"Dan draai jij, zonder dat hij weet,
  "Zoo naar zijn agterkant,
"En grijp zijn staert, bij d' bove end
  "Net vastig in jou hand,
"Dan hou jij maar al wat jij kan,
  "Al bulk bij dat dit gons!
"Of spring, en dans met jou in 't rond,
  "Die bulle cotilljons!
"Jij hou maar vas al wat jij kan,
  "Want als jij dit laat glip!?
"Dan is jou dood net zeker dáár,
  "Voor jij jou oog kan knip!"
Die raad het nou een beetjie wêer
  Ver Jan gerust gesteld,
Zoo dat hij weer zoo nu en dan
  Gaat kuijer naar die veld;
Een ochtend vroeg ging Jan weer uit,
  Een bokram vris en kloek;
Die het die wagter weg laat raak,
  En nou ging hij dit zoek,

Hij liep die heele ochtend deur,
  Die heuvels op en af,
Die vlakte deur, nou op een stap,
  En dan weer op een draf;
Maar néé, geen bokram was te zien!
  Jan was al flauw en lam.
En wens die wagter naar zij maai,
  Te zame met die ram.
Weer ging hij net een kloofie deur
  Dan ach! wat zou hij zien?
Een bul! nie verder van hem af
  Dan zeg een stap of tien;
Die dier die staat hem aan te kijk
  Met ooge, wild en groot!
"Ach Heer!" roep Jan, "dit is gedaan,
  "Van dag vind ik mijn dood!"
Die bul die snuif een slag die lucht,
  En schud zijn dikke kop,
Maar nou wag Jan nie langer meer,
  Hij schop die zand al op;
Die bul wag ook nie langer nie
  Zoo 'n dier is moes brutaal!
Hij volg neef Jan, en het hem gauw
  Ook bijna ingehaal,
Jan loop maar wat hij loope kan,
  Hij kijk nie achterom,
Of schoon die bul gestadig aan
  Al nader bij hem kom,
Jij hoor maar net zijn veldschoen klap,
  En hoe zijn asem fluit;
En nu en dan een zware zug,
  Maar anders geen geluid,
Doch eindlijk was die wreede dier,
  Ver Jan al zóó nabij!
Dat de arme drommel uit moes roep,
  "Ach Heer! help nou voor mij!"
Daar val die raad hem eensklaps in,
  Van oû oom Dirk Verweij,
En toen die bul nét toe wou stoot,
  Spring Jan bijtijds op zij,

En eer die bul hem op kon hou,
  Of zelfs zijn draai kon maak,
Daar het neef Jan zijn staert al beet,
  Nou zeker van zijn zaak;
Die bul voel nauw iets aan zijn staert,
  Of geef een bulk, of schreê,
En spring in 't rond, maar Jan hou vast!
  En spring maar met hem meê,
Hoe meer hij bulk! hoe meer hij spring!
  Hoe vaster Jan nou klauw,
Hij weet weet, zijn leeve hang moes af,
  Om aan die stert te hoû,
Maar eindlijk zit die dier tog af,
  En loop gelijk een paerd.
Deur bossies, en o'er gate heen,
  Met Jan neef aan zijn staert,
Eerst op een draf, toen in gelop,
  En toen in wilde vaart!
Die hoed die waai van Jan zijn kop,
  Die wind fluit deur zijn baard,
Zijn baatje zak blijf aan een tak,
  Een pen doorn scheur zijn broek,
En bêi zijn veldschoen zoole, was
  Ook kort hierna op zoek,
Maar Jan die laat die staert nie los,
  En nu ter dood benauwd;
Bid hij, al onder 't loopen deur
  Den Hemel om behoud!
Die bul die kom nou eindelijk
  Gelukkig in die pad,
Wat dig bij, langs Piet Koen zijn huis
  Reg loop naar Moddergat,
Een heelboel mense staat op stoep,
  Zul ziet een bul kom aan,
En aan zijn staert daar rem een man,
  Dit kon hul nie verstaan;
Doch toen hul nou heel dig bij was,
  Daar roep op eens Piet Koen!
"Mijn magtig! dit 's Jan Dempers moes!
  Wat zou hij tog gaan doen?"

En toen hul net die huis passeer,
  Schreê Pieter Koen met een;
"Neef Jan! gaat jij dan zoo voorbij?
  "Zeg tog, waar loop jij heen?"
"Ach mense' help! ik weet dit nie!
  "Ik weet dit nie, ach neen!
"Dit weet maar net onz' Lieve Heer!
  "En hier die bul alleen!"
Maar verder kon hul nix verstaan,
  Want als die wind, was Jan
Met bul en al, die huis voorbij,
  Zoo hard hul loope kan,
Een beetjie verder was een sloot,
  Begroeid met watergras;
Die breed, en diep, en op die boom
  Vol dikke modder was;
Die bul die spring daar zoo maar in,
  En klauter anderkant
Met moeite uit, en was weldra
  Weer op die vaste land,
Maar arme Jan het vast blijf steek,
  In 't midde van die sloot
Deur loope heelmaal afgemat,
  En van die schrik half dood,
Hij het die bul zijn staert laat los,
  Is onder toe geduik,
En staat nou in die modder, vast
  Tot halfpad aan zijn buik,
Gelukkig was Piet Koen gauw daar,
  En met zijn vriende tal
Was Jan nu spoedig uit die sloot,
  En op die vaste wal,
Maar van die dag het Jan gezweer
  Dat hij van nou af aan,
Nooit weder zonder een geweer,
  Zoo ver van huis zal gaan,
En dat, wat daar ook van mag kom,
  Als hij een bul weer ziet,
Ja zelfs, al was dit in een stal,
  Hij hem morsdood zou schiet.

DIE VERIJDELDE HUISBEZOEK.

Oom Pieter van Taak was heel erg uit humeur,
Want d' oû het geval en zijn broek het gescheur,
En zijn vrouw Tante Griet, het die kindjie gaan kijk
Wat die zuur het gehad, van Nig Kaatjie van Wijk,
Maar die ergste was nog, om die oû vrouw die kas
Op slot het gesluit, waar die zoopies in was,
En vergeet het die sleutel bij d' huis te laat blij,
Zoodat nou die oû man geen snapsie kon krij,
En wat nog aan alles die kroon op moest zit,
Was die dronmelse varkens, van buurman De Wit,
Wat zeker, door 'n vreese lijke honger bezield,
In zijn tuin was gekom en dit glad het vernield,
Zijn ertappels, kijk! wat zóó mooi het gestaan,
Zijn raape, zijn kool, was glad weg, na die maan,
Die tuin waar hij maanden zóó op het gezwoeg!
Lijk net zoo's en land wat nou pas was geploeg.
Oom Pieter loop rond, en Oom Pieter die vloek
Op die varkens, die kas met die zoopies, zijn broek,
Ja, net ieder ding wat hem kom in die weg,
Krijg een vloek of een schop, dat hij anderkant leg.
Koos Tokkie die jong, wat bedien in die huis,
Zit te zweet van die angst en zoo stil als een muis,
Hij weet moes vóóraf, als hij net ver hem roer,
I at oû baas zijn voet hem zal lig van die vloer!
Zoo het dit al zaggies aan elf uur gaan wor,
En hoe later, hoe meer dat die oû begin knor.
Hij loop op en neer nou, al vlak voor die kas,
Met de vuiste gebald in die zak van zijn jas,
Kijk grommend en brommend, zoo nu en dan uit
Door de venster, en druk dan zijn kop teên die ruit;
Maar een keer, het die oû moes te vinnig gedruk,
Want "kraks," zeg die ruit en daar vlieg dit aan stuk!
En 'n punt van die glas net zoo scherp als een mes,
Geef een snij in zijn neus, van 'n duim of vijf zes;
Excuus! ik wou zegge een halfe duim lang,
Dat die bloed zoomaar loop oo'r zijn mond en zijn wang,

"Mijn magtig! maar kijk! hoe zoo'n ruit mij hier snij,
"Koos Tokkie! jou Hiksnuts! kom help gauw ver mij,
"Haal gauw een stuk spinrak en leg dit hier op,
"Dit 's goed zoo's hul zeg om die bloed moes te stop."
Koos Tokkie het handig en gauw als die wind,
Die bloed afgewas en die wond ge verbind,
Een hand vol met spinrak en een pleister daarop
Van bokvet gesmeer, en die bloed was gestop.
Oom Piet het wel snaaks met die pleister gelijk,
Zoo dwars o'er zijn neus, dog wie zou daarna kijk?
Op d' plaas was moes niemand wat hem zou kon plaag,
En Koos Tokkie die jonge, die zou dit nooit waag,
Maar pas kom die oû nou een beetje weer bij,
Of, "Oû-baas! Kijk, dáár kom een kar aan gerij!"
Roep Tokkie op eens, "ah, zoo!" zeg die oû,
"Dit 's zeker die kar van Van Wijk, met mijn vrouw,
"Dit word ook al tijd, want mijn maag vraag na kos,
"En 'k zit met een dorst hier als die van een os."
"Nee oû-baas!" roep Tokkie, "ik het al gekijk,
"Maar paerde, nog kar, lijk na die van Van Wijk,
"Mijn magtie nou ziet ik, dit 's Flippie Galant,
"Wat koetzier is, al lang bij die dorps predikant,
"En binne in die kar, zoo's ik nou kan bespeur,
"Zit 'n man, wat net lijken zoo's Flippie zijn seur."
En zoo was dit ook, want volgens zijn plig,
Was d' leeraar op weg, om zijn werk te verrig;
Door ieder, wat tot zijn gemeente behoor
Te bezoek, want die wet van die kerk schrijf dit voor.
Die kar kom nou aan en hou stil voor die deur,
Maar d' oû hou hem doof, net 's hij niks het bespeur.
Dan eerst, toen Galant met die zweep begint klap,
Kom Oom Pieter al brommend naar buiten gestap.
"Goên morre oû-baas! Goede morgen meneer!"
Klink die groet van Galant, als ook die van zijn heer.
"Goên morre Eerwaarde, kom af!" roep die oû
"Maar 'k zeg jou vooruit, ik zit zonder en vrouw!
Want oû Griet het van daag naar van Wijk toe gerij
Om die kind te gaan kijk wat aan zuurziekte lij."
"Ah zoo!" sprak die leeraar, "nu dat spijt mij zeer."
"Mijn mag!" roep oom Piet, "daar's die varkens alweêr!

" Hier Tokkie, jou schelm, loop gauw als die wind,
" En keer hulle weg van die tuin af, geswind ! "
" Wat scheelt an uw neus ? " sprak die leeraar, een puis ?
" Loop satan, loop gauw, of pas op voor mijn vuis !
" Is jij nou te vrot om een vark te bedwing ?
" Loop hang ver jou op, jou ellendige kring ! "
" Foei, foei ! " roep die leeraar, " bedwing u oom Piet,
" Uw razen en schelden is enkel voor niet."
" Mijn magtig, ver niet ? en dit snij door mijn ziel,
" Zoo's die varkens van dag daar mijn tuin het verniel ! "
" Dit geef," sprak die leeraar, " u toch nog geen recht
" Zoo ijslijk te vloeken ; elk woord hier gezegd,
" Daarvan zal men eenmaal " . . . " Vervlaks " roep die oû,
" Die varkens is weêr daar ; maar Koos loop tog gauw,
" En slaat ver die ding dat zijn nekbeen zoo kraak !
" Kijk, waarom moet jul tog zóó kwaad ver mij maak ? "
" Bedaar," sprak die leeraar en oefent geduld,
" Neem Job tot een voorbeeld, die leed zonder schuld.
" Wat, Job ? roep die oû weêr, blijf daarvan maar stil,
" Wat raak hij ver mij ? laat hij doen wat hij wil.
" Net één ding wil ik nou ver jou maar hier vraag :
" Het die varkens ver Job in zijn tuin ooit geplaag ?
" Het hij ooit gegraaf en gewroet met zijn hand
" Zoo's ik, om ertappels en rape te plant ?
" Als hij dit gedaan het, en dan het gezwijg,
" En geen vark het verwens, en geen Hottot gedreig,
" Wat dit ge verniel het, kom dan ver mij zê
" Dat ik nie moet vloek, en geduld maar moet hê ! "
" Men kan," sprak die leeraar " nie zegen verwag
" Op iedere arbeid door ons hier volbrag.
" Het baat ook niet altijd dat Paulus al plant,
" En Apolles het nat maakt." " Mijn domme verstand,"
Roep d' oû weêr, " die zeg dat Apolles zoowel
" Als Paulus, die Hottot zal speel op zijn vel,
" En die varkens verzeker die nek in zal slaan,
" Als dit met hul tuin, zoo's met mijne zal gaan."
" Galant," sprak die leeraar, " span weder maar in,
" Ik zie met oom Pieter is niks te begin,
" Hij geef mij geen kans o'or zijn ziel te kan praat."
" Mijn mag," maar die varkens die maak mij ook kwaad,

"En die vrouw is van huis en die kas is op slot:
"Mijn keel is ook droog, daar's geen kos in die pot.
"Mijn broek het geskeur, en mijn neus is gesnij,
"Ik wil zien hoe'n man zóó geduldig kan blij?
"Ik is glad tot mijn keel toe van ergenis vol,
"En nou wil u hier o'er mijn ziel nog kom lol.
"Mijn ziel is nog vris; maar als u wil bid,
"Doet dit voor die ziel dan van buurman de Wit,
"Want tref hem die helf van wat ik het gewens
"Dan kom moes die ziel nooit tereg van die mens."
"Galant!" roep die leeraar, "kom laat ons maar rij,
"Oom Pieter die praat nou zijn neus glad voorbij;"
En vóór dat oom Piet nog een woord meer kon zeg
Was leeraar die kar in, en vér van hem weg."

DIE SLANGE BEET.

Oom Piet Grobblaar had drie dochters;
Maar die oû was weduwnaar,
Want tant Elsie was gestorven,
Voor reeds meer dan zeven jaar.

Lange Kaatjie was die oudste;
Op haar volgde vette Griet.
Korte Leentjie was die jongste
Van die spruite van oom Piet.

Regte gek was ook die oû man
Na die kinders, wat zoo trouw,
Hem verzorg en opgepas het
Na die sterve van zijn vrouw.

Nou, zul was ook lieve kinders;
Altijd vrolijk, altijd goed;
Wel eenvoudig, maar toch meissies,
Zoo's hul zeg, van melk en bloed.

Kaatjie moest die huis bestiere;
  Grietje na die potte kijk,
Leentjie moest die boeke houden,
  Want zoo bleef die werk gelijk.

Eén ding net maar het die oû man
  Nie zoo heelmaal aangestaan,
En dit was, dat hij naar pretjies
  Nie zoo dikwijls meer kon gaan.

Toen tant Elsie nog geleef het,
  Deed oom Pieter wat hij wil,
Want die oû vrouw was geduldig,
  En zweeg maar op alles stil.

Mog die oû al soms na huis kom
  Met een sneêtje in zijn oor;
Van zijn Elsie, had hij nooit geen
  Harde woord daar oôr gehoor.

Met die dochters, het dit echter
  Heelmaal anders uitgeval.
"Want papaatje," zeg zul, "hou hem
  Somtijds ál te danig mal!

"Dit is beter voor die oû man
  Naar geen pretjies meer te gaan,
En die wijn en zoopies drinke,
  Ook geheel te laten staan."

Eerst wou hij daar niks van hoore,
  En het danig zuur gekijk,
Maar die oû het voor die kinders,
  Spoedig wel die vlag moet strijk.

Wie kan ook een vrouw iets weiger,
  Als hul met hul trane kom
Val die wapens uit die hande,
  En een man zijn mond word stom!

Zoo dus kreeg dan nu oom Pieter,
  Bij zijn eten net één glas.
Verder werd die bottel weder
  Opgeslote in die kas.

Of hij al zijn keel mag schoonmaak,
  En mag hoeste keer op keer;
Kaatjie schonk maar net één glaassie.
  En papaatjie kreeg niks meer.

Brandewijn, dit kreeg die oû nooit:
  "Daar moet ons vooral voor waak!"
Sprak zus Kaatjie, "want dit zal maar
  Net die oûman dronke maak!"

Eindelijk, na jaar en dagen
  Werd die oû daaraan gewoon,
En bedankte uit zichzelve,
  Als hem dit werd aangeboôn.

Maar eens op een vroege ochtend,
  Ging die oû weêr naar die land,
Om daar bossies uit te kappe,
  En weêr melies op te plant.

Toen een geel lang, erg vergiftig,
  Hem een bijt gaf in zijn kuit,
Zóó geweldig, en zóó vinnig!
  Dat die bloed daar zoo uit spuit.

Daadlijk bragt zul hem naar huis toe,
  Blom, die paerd, werd opgezaal,
En die huis jong, klein Jan Teunis,
  Moes die dokter gaauw gaan haal.

"Jáág tog, Jan!... jaag hard!" riep Kaatjie;
  "Spaar die rug tog nie van Blom!
"Zorg tog, dat jij met die dokter
  "Spoedig hier terug weêr kom!"

Jan, gehoorzaam aan zijn klein nooi,
  Het die paerd ook nèt laat loop,
En was, voor jij om kon kijke
  Op die dorp, bij Dokter Knoop!

Ongelukkig! . . . was die dokter
  Juist geroepe bij een vrouw,
Die heel erg die zenuwkoorts had,
  Als gevolgen van een kou,

"Jan, ik kan met jou nie meê gaan,"
  Sprak die dokter; "tot mijn spijt,
"Moet ik juist naar jufvrouw Snip toe,
  "Die heel erg aan koortse lijd!

"Dog gaat maar een volle bottel
  "Goeije Franse brand'wijn koop!
"En dan jaag jij daarmeê huis toe!
  "Net zoo hard jou paerd kan loop.

"Zeg dan aan Nooi Kaatjie, dat zij
  "Voor die ou man, vlug en flink!
"Van die brandewijn, een bier glas
  "Heelmaal vol, moet uit laat drink.

"Een kwartiertje moet zij wagte,
  "En hem dan die tweede geê!
"En na 'n half uur, moet die derde
  "Weder volg op nommer twee.

"Dit 's maar, om die gif te keere,
  "Om nie door die bloed te slaan!
"Anders is dit met jou oûbaas,
  "Net maar in een uur gedaan!

"Zoo 's ik bij Nooi Snip hier klaar is,
  "Zal ik daadlijk bij jul wees!
"Rij nou maar! . . . volg stip mijn raad op,
  "En wees verder zonder vrees!"

Zóó gezeg, en zóó gedaan ook,
  En Jan Teunis was weer vlug,
Met die bottel Franse brand'wijn,
  Op zijn seur zijn plaats terug!

Trouw brag hij die boodschap over,
  Wat die dokter had gezeid,
Aan die Meissies; die vol angst reeds
  Op die stoep zijn komst verbeid.

"Wat!" riep Leentjie, "een glas brand'wijn?
  "Magtig!...dit 's te veel voor pâ!"
"Ja," riep Griet, "en dan een tweede
  "Nét maar een kwartier daarna!"

"En na 'n half uur weer die derde,"
  Riep nu Kaatjie,..."is hij gek?"
"Wat ver mens kan dit oo'r leeve?
  "Pa zal dood blijf op die plek!..."

"Eerst zal paatjie dronke worde!"
  Riep weer Leentje, droevig uit;
"Smoor bezoope!" sprak weer Grietjie
  "Ach, die dokter is een guit!"

"Paatjie, dronken?"...sprak weêr Kaatjie,
  "Ak'lig, ach!...en uit die tijd
"Gaat hij straks dan smoor bezopen!
  "Over in die eeuwigheid!..."

"Néé! ons kan hem dit nie geven!"
  Roep zul alle drie nou zaam,
"Want ons zal ons voor die wereld,
  "Ja voor iedereen, moet schaam!..."

En zoo liet hul Paatjie zitten
  Zonder zijn glas brandewijn;
Met zijn been, wel vol met pleisters,
  Maar zijn bloed ook vol venijn.

En zoo ging hij in een uur tijds,
Net 's die Dokter had gezeid,
Tot die droefheid van zijn kinders,
Nugter naar die eeuwigheid.

DIE RUZIE.

Saartje en Lijs krijg eens ruzie op straat,
Saartje was nijdig, en Lijs was erg kwaad,
En na hul makaar al goed uit het gesehel,
En woorde gezeg het wat 'k nie wil vertel,
Zoo draai dit ten laatste, als eenigste kans,—
Weer uit op die arme onsehuldige mans.
"Jou man is een bog!" zeg toen Saartje tot Lijs,
"Hij 's net zoo min waard als een dooije stuk vleis!
"Ik wil hem nie hê nie, al was hij van goud,
"Zoo'n ezel! ... zoo'n smeerlap! ... zoo'n drooge stuk hout!"
"Mijn man?" schree weêr Lijs, "zal aan jou nie wil ruik!
"Zoo'n bulzak als jij is, jij 's niks maar als buik!
"Jou man die is sleg, ja, geen mens mag hem lij,
"Hij vloek als een ketter, en zuip ook daar bij."
"Wat!" roep nou weêr Saartje, "dit lieg jij, jou beest!
"Mijn man is nog nooit nie bezoope geweest!
"Maar loop jij nou net naar die Albion kantien,
"Dan kan jij *jou* man daar stomdronke weêr zien."
"Wat, mijn man?" zeg Lijs weêr, "dit lieg jij, jou slet!
"Mijn man is fatsoenlijk, hij leef na die wet,
"Want als hij gaat slaap, drink hij net één glas bier,
"Maar jou man gaat moes heel die nach op die zwier."
"Mijn magtig!" roep Saar weêr, "die sehepsel kan jok!
"Mijn man is zóó vroom, hij lui Zondags die klok,
"En roep al die mense, ook zondaars als jij,
"Om te kom na die kerk, en hul schuld te belij!
"Hij bid op die meetings wat die leeraar soms hou,
"Met zijn ooge gesluit en zij hande gevouw,

"Zoo heel uit zijn kop uit, dat 'k somtijds verstom,
"En die leeraar zelfs zêh, vrouw! jou man is nie dom.
"En hij zal gaan zwier? . . . nee! . . . maar dit is te erg.
"Verduivelde schendbrok! moet jij mij zóó terg?
"Nee, jou man!—jou kat!—wat zoo sleg is en dom,
"Zal nooit bij die hakskeen van mijn man kan kom."
"Mijn man!" zeg nou Lijs weer, "mijn man het een pos—
"Veel hooger dan jou man, die leelijke os!
"Wat net maar kan kloklui, en kamma kan bid,
"Maar knipoogies maak, waar hij meisjes zien zit.
"Mijn man doet zoo iets nie, hij 's altijd reg uit,
"En trouw op zijn pos; hij 's kaptein van die schuit
"Wat iedere week pikkewijn eijers breng,
"Waarvan jij zoo veel vreet, ellendige kreng, . . ."
"Kaptein!" schree weêr Saar, "en hij kan nie eens lees?
"Mijn man kan dit wèl,—hij is diaken gewees,
"Hij het nóg die reg voor die preekstoel te zit,
"En dig bij te wees als die leeraar gaat bid,
"Mag jou man dit doen? . . . kom! zeg op als jij kan!"
"Gaat jij na die duivel!" roep Lijs weêr, "mijn man
"Kan meer doen dan jou man! maar 'k zal dit nie zeg,
"En babbel jij nou maar, want ik gaat tog weg!"
"Ja ik zal mijn bekstuk voor joú nie gaan hou!"
Roep Saar weêr, "want ik gaat naar huis toe net nou."
Hierop keer die twee toen hul rug naar makaâr
Een Saartje draai hot af, en Lijsje loop haar.

MINA LE ROE EN DIE NAALD.

Ach! ik Mina Le Roe
Is mijn leven glad moe!
Want ik zal toch mijn wens nooit bereiken,
Ik wil trouwen, zóó graag;
Maar geen man die mij vraag;
Of ook zelfs maar na Mina wil kijken.

Ik het geld, ik het goed,
En een hart zóó vol gloed!
Dat 'k en man zoomaar dood zal kan drukken,
Maar die goed is te dom,
Om een levende blom
Zoo als Mina Le Roe, te kom plukken.

Zou dit soms ook kan wees,
Dat die lafaards bevrees
Voor die kleur van mijn haare kan wezen;
Want ik weet moes heel goed,
Dat dit rood is als bloed,
Maar wie zou voor haare tog vreezen?

Of is dit misschien,
Om 'k nie vér kan zien,
En daarom een briltjie moet dragen?
Maar dan is dit verkeerd,
Want een bril lijk geleerd,
En moest ieder vreijer behagen.

Of is mijn postuur
Nie geschik, om die vuur
Van die min in hul hart te ontsteken?
Dit 's waar ik loop mank,
Want mijn een been is lank,
Maar 'k het tog géén ander gebreken.

Ach waarom dan tog
Zit ik eenzaam hier nog,
In mijn stille verdriet te verkwijnen?
Zeg, wanneer O Heer!
Zal mijn noodlot verkeer,
En een vreijer voor mij hier verschijnen.

Zoo treurig zong eenmaal Wilmina Le Roe,
En keek uit naar vreijers haar ooge half moê,
Maar niemand die acht gaf op Mina's gezuch,
En haar klagte was net maar verspild aan die lucht,

Zij ging al zoo zaggies—"dit was haar zoo zwaar,
Zij kon dit nie keer"—na haar veertigste jaar,
Nig Mina Le Roe, was die eenigste kind,
Van oom Gert en tant Kaatjie op Vredesgezind,
Die ou man was rijk, zoo aan plaatse als vee
En zijn geldkist was vol ook, zoo vol als die zee
Dus Mina had al wat haar hart kan begeer
Maar net maar geen vreijers, en dit deed haar zeer.
Zij het al gezug van haar achttiende jaar,
En gewens, en gebid, maar géén een kwam naar haar,
Doch, zoo als jul reeds uit haar klag kon ontdek,
Was Mina nie mooi nie; en schoonheid tog trek
In die meeste gevalle;—die hart van die mans;
Want en meissie wat mooi is; staat altijd een kans
Om vreijers te krij, zoo 's hul zeg bij die hoop,
Schoon veele ook kom zoo als vliege naar stroop:
Om te lek en te zuig waar maar zoetigheid is,
Doch weg vlieg, zoodra hul die zoetheid moet mis;
En daar nou Nig Mina, geen zoetigheid had,
Dan haar geld en haar goed, waar ze veel van bezat;
Zoo moest zij maar wagte tot een komen zou,
Die haar om haar geld net, zou neme tot vrouw;
Die vreijer kwam eindlijk, tot Mina haar wonder,
En wel in persoon van Klein Arend van Tonder.
Hij had van Nig Mina haar rijkdom gehoord,
Daar ginds op zijn plaats, digt bij Zwanepoelspoort,
En daar hij maar arm was en weinig bezat;
En steeds in zijn zaken veel tegenspoed had,
Zoo dagt hij, dit 's best om een vrouw maar te pak
Maar een tog vooral met veel geld in haar zak.
Misschien, dát ook dan mijn geluk weêr zal keer,
Een mens kan nooit weete, jij moet maar perbeer.
Maar tog zal ik oppas, om, éér dat ik trouw,
En voor altijd mijn lot gaat verbind aan een vrouw,
Net goed en ter dêe, uit mijn ooge te kijk,
Of zij geen gebrek het wat ik soms nie lijk;
Want een vrouw is geen paerd wat jij weêr kan verkoop.
Jij moet haar maar hoû als jij eens is geknoop,

Wel, Arend het daar bij Oom Gerrit gekom,
Zoo 's hij zeg, "om the kuijer!" maar Mina nie dom
Het reeds al die tweede dag avond bemerk.
Dat kuijer de naam was, maar vreije die werk,
Want, buiten dat Arend zijn oogen verdraai,
Zoo dikwijls als hij maar haar rokke ziet waai;
Zijn mond in een plooi trek, en nu en dan zuch,
Dan stip op die grond kijk, en weer na die luch.
Wat allemaal dinge is, waaraan jij gouw
Kan merk als een man is verliefd op een vrouw,
Zoo had reeds een ou meid, wat d' toekomst voorspeld
Uit kaarte; aan Mina die tijding verteld
Dat een vreijer zal kom, van die onderveld af,
Op 'n roodschimmel paerd, wat net vinnig kan draf,
Een jonkman zóó lief, en een jonkman zóó fijn,
Met knevel en baard net zoo zag als satijn.
En dat zij zou trouwe; zij hoef nie te vrees,
En kinders zou krij, en gelukkig zou wees.
Nig Mina haar kop raak nou glad deur makaar,
Die ou meid had reg; want die vreijer was daar!
Zij loop deur die huis, en zij dans en zij spring;
En doet maar die heele dag niks als te zing;
Neef Arend word zelf ook van liefde half dol,
Zijn hart klop geweldig zijn kop raak op hol,
"Nee, magtie!" zoo roep hij, "Ik moet ver haar vrâ!"
En Arend brand los ook, en Mina zeg, "Ja!" . . .
"Ik meen maar," zoo sprak hij, "dit 's eerst om te
vrij,
"'K zal naderhand wel zien, om jou verder te krij.
"Ik wil moes eerst kijk, of ik nie een gebrek
"Waarvoor ik erg bang is, aan jou kan ontdek;
"Die gebrek, zeg ik reg uit, ik acht dit mijn pligt.
"Ik is bang ver een vrouw met een slegte gezigt,
"Wat iedere ding, die zij goed wil beschouw
"Heel dig bij die oog'; teën die neus aan moet hou.
"Want en Neefie van mij het hem zoo al laat fop,
"En vader die zeg, 'hij makeer net een schop!
"Want en vrouw van een boer, die moet gaauw kan
beken
"Wat een ram of een ooi is; een haan of een hen;

"En kan zij dit nie, dan is een tegen tien,
"Dat daar veel zal gebeur waar zij niks van zal zien,
"En daarom wil ik moes, alvorens ik trouw:
"Verzekerd goed wees; watter soort van en vrouw
"Ik met mij zal neem, als ik keer na mijn plaats,
"Zoo dat nie mijn vader met mij ook kan raas;
"Want toen ik die avond hier kom voor die deur,
"Het ik op jou neusbeen een bril moes bespeur?"
"Ach nee!" roep Nig Mina, "Ik draag wel een bril!
"Maar nie uit behoefte, dit 's net maar een gril.
"Mijn ooge is goed, ik kan net vinnig kijk!
"Ik draag dit maar enkel om 'k slim daar meê lijk."
"Ah, zoo!" zeg Neef Arend, "maar zou jij misschien"
"Voor mij ook wil wijzen, hoe vér jij kan zien?"...
"Wel zeker!" sprak Mina, "maar dan moet jij wag...
"Tot morge, want nou 's dit te laat in die nag!
"Kom zoen mij goên nag maar, mijn engel! mijn schaap!"
En Arend tast toe ook; en toen gaat hul slaap.
Die anderdag ochtend was Mina vroeg op
Vóór Arend nog roer, met een plan in haar kop,
Zij nam nou een naald uit haar koker, zóó fijn,
Zóó scherp en zóó glad, als een naald maar kan zijn.
Toen loop zij zoo zag, dat haar niemand bespeur
Door kamer en gang en toen uit bij die deur,
Zoo reg naar die stal, wat naauw dertig treê
En vlak o'er die huis, door oû Pieter Growee,
Haar vader zijn metslaar, onlangs was gebouwd,
En stak daar die naald in een scheur van die hout
Van die staldeur, en liep toen weêr zeetjes en zag
Die huis in, waar almaal te slape nog lag.
Wel, die ochtend, toen zul klaar met eet het, toen gaat
Zij fluks in die deur met neef Arend staan praat,
Zij vertel ver hem alles, van dat en van dit
Als ook van die rijkdom wat zij al bezit,
En wat, als haar vader en moeder eens sterf,
Zij aan plaatse, aan vee, en aan geld nog zal erf.
Maar onder die spreeke, hou ze plotseling op
Kijk stip naar die staldeur, en schud toen haar kop

"Mijn mag!"—roep zij uit,—"Wat en kwaaijongens
streek,
"Om daar nou een naald in die staldeur te steek!"
"Een naald?!" roep Neef Arend,—en keek na die deur.
"Een naald?! en kan jij dit van hier af bespeur?"
"Wel zeker!"—riep Mina,—"hij steek als een pen!"
"Zelfs die oogie daarvan kan ik duidlijk beken!"
Neef Arend gaat staan en Neef Arend die kijk!
Maar niks is te zien wat een naald kan gelijk.
Hij rek nou zijn ooge, hij kijk deur zijn hand,
En draai weer zijn rug na die zonlicht zijn kant,
Hij buk, hij gaat zit, hij staat op, maar ver niet,
Van die naald ziet hij niks, net die deur wat hij ziet.
"Wat zwernoot!!"—zoo riep hij.—"néé dit is nooit
waar!"
"Ik wil gerust wed, jij verbeel jou dit maar!"
"Nee wragtie!" sprak Mina,—'kijk net naar die kant,
"Gelijk met die venster zijn onderste rand,
"Ik kan hem zoo duidlijk beken hier van daan
"Net zoo 's ik jou zelvers voor mij nou ziet staan,"
En weer kijk Neef Arend zóó stip na die plek,
Dat hij amper nou al twee zijn ooge verrek;
"Nee wragtie waar Niggie! ik geef dit nou op!
"Mijn ooge is al twee al lam in mijn kop!
"Ik gloo net zoo min daar 's een naald in die deur
"Als dat jij daar een in mijn kop zal bespeur
"Of je het in jou kop een paar oogappels, wat
"Nog scherper kan kijke als die van een kat!"
"Mijn ooge is goed ja! . . . dit kan ik jou zêh!"
Zoo sprak nou weer Mina;—"en wil jij dit hêh
"Dan loop ik van hier af zoo reg na die plek!
"Om die naald voor jou neus, uit de deur uit te trek,"
"Nou dit wil ik zien tog!" sprak Arend weer vlug,
"Als jij dit kan doen! . . . en jij keer hier terug
"Met die naald in jou hand, dan gaat ik net nou
"Ver jou oû kaerel vra, jou met mij te laat trouw!"
"Nou top!"...zeg nig Mina,...en vlug spring zij af
Van die stoep, en loop na die stal op en draf,
Maar nog nie reg halfpad; of, eer zij kon stop,
Leg Mina op grond met die rok o'er die kop!

Die roodbonte melk koei, van vrete al zat,
Het om lekker te rust daar gaan leg in die pad,
En Mina, ofschoon zij die naald kon beken,
Het die koei nie gezien, en kwam zóó aan die pen.
Neef Arend het, toen hij haar streke ontdek,
Zijn paerd opgezâal en het daadlijk vertrek,
En die laatste wat Mina van hem het gehoord,
Was dat hij getrouwd was op Zwanepoels Poort.

DIE VROME MEID.

Tant Alie Ressouw het een kokmeid gehad,
Zóó knap, als maar één was te vind in die stad,
Mijn magtig! die meid het kon kook en kon braai,
Kon smoor en kon stoof, dat jou maag zoomaar draai;
'k Meen rommel van eetlust, tot diep in jou buik,
Wanneer jij die geur van haar eete maar ruik.
Ik het menige dag bij Tant Alie geëet.
Dat mijn buikvel zoo span, en 'k zelver niet weet
Waar of ik zal loop, mij zal draai of zal keer,
Om maar lug weêr te krij, en die kos te verteer.
Maar om nou terug op mijn storie te kom;
Die meid had een fout, zij kon zuip als een bom,
En was zij dan lekker, dan werd zij brutaal;
En wens, dat die duivel haar ou Nooi kom haal!
Dit wou Tante Alie volstrek nie verdraag,
En het haar toen daadelijk die huis uit gejaag,
Maar pas was zij weg, ja ik glôo nog geen uur,
Of die ou vrou het wéér al een ander gehuur,
"Maar nou!" roep zij uit, "hoef ik tog nie te vrees,
Dat die een ook weder een dronklap zal wees!
Want vóór ik haar huur, het 'k eerst goed geruik,
Aan haar asem; of zij ook nie drank soms gebruik.
Want 'k wil zoo'n kring nie weer hêh in mijn huis,
Wat mij uitschel en vloek, in mijn eige kombuis!
En die, zonder rede een levende mens,
Met huid en met haar, naar die duivel kan wens."

Die meid wat Tant Alie nou wêer het gehuur,
Was jong nog, en mooi, met een goejie postuur,
Maar wat wêer die ou vrouw gerus het gestel,
Ze was eerlijk en vroom (zoo's zij zelvers vertel),
" Mijn lieve ou Nooi, kan mij glô wat ik zê ! "
" Zoo sprak zij, " Ik zal nooit nie 's avonds gaan lêh,
" Voor dat ik getrouw aan mijn plig is gewees,
" En 'n heele kapittel glad uit het gelees,
" En dan kijk ik altijd eerst agter die deur,
" En onder die kooi, of 'k niks daar bespeur,
" Want mans mense, ou Nooi ! dit 's waar wat ik zeg,
" Is baaing astrand ! zul's net duivels zoo sleg !
" Zul geef daar niks om, as hul kans maar kan krij,
" Om meisjes zoo's ik is, tot kwaad te verlij."
" Ik 's blij ! " sprak Tant Alie, jou zoo te hoor praat,
" Want 'k zal in mijn huis, nooit geen man toe wil laat,
" Al had jij een vreijer, ik zal, op mijn eer !
" Hem zelfs geen minuut in mijn huis permitteer ! "
Hierop, hou die ou vrouw haar iedere plig
En werkzaamheid voor, wat moet worde verrig,
En sluit met die woorde, " gedraag jou nou goed !
" Wees eerlijk en braaf ; en wees vroom van gemoed,
" Dan zal jij dit altoos ook goed hê bij mij,
" En zekerlijk jaare en jaare hier blij."
Die meid is hierop toen kombuis toe gegaan,
En Tant Alie naar binne, ten hoogste voldaan,
Maar d' avond die kom, en die ou vrouw gerus
Gaat stil zit te brei, aan 'n wolle nagmus ;
Daar hoor zij ; eerst zag, maar toen harder weêr praat,
O ! dagt zij, " dit 's zeker een paar op die straat."
Maar kort hierna, kom dit die ou vrouw moes voor
Alsof zij dit in die kombuis in nou hoor,
" Carlina ! Carlina ! " zoo roep zij half kwaad,
" Roep ou nooi ver mij ? " " ja ! met wie 't jij gepraat ? "
" Ik het nie gepraat nie ! ou nooi het dit mis !
" Met wie zal ik praat ? als geen een bij mij is ?
" O ! nou weet ik al, wat die praat is gewees,
" 'k Het hard op moes straks mijn kapittel gelees,"
" Nou goed," zeg Tant Alie, " loop lees dan maar weêr,
" Dog pas op voor jou werk ! dat daar niks aan makeer."

Carlina was gaauw die kombuis nou weêr in
En Tant Alie het weêr aan haar nagmus begin,
Maar naauw het zij schaars een kwartiertje gebrij,
Of z' hoor weêr gepraat, en gelag ook daar bij!
"Mijn mag!" roep zij uit, "dit 's nooit rigtig! ik wed,
Daar 's een bij die meid, want hoor maar die pret."
"Die gelag en gepraat, dit kan moes nie wees
Dat zij op die wijs, haar kapittel kan lees,
'k Moet weet wat dit is, want 'k laat mij nie pier,
Door gèèn meid op die wereld! Carlina, kom hier!"
"Ja, oû nooi, ik kom, ik zet gauw gauw die goed
Hier weg in die kas!" Maar Tant Alie, verwoed
Spring op van haar stoel, en grijp die sjambok,
Wat hang aan die spijker, op zij van die klok,
En storm die kombuis in, waar Carlina, verbaas
En lam van die schrik, nog die kostkas met haas
Op slot sluit, een bord grijp en gauw begint was,
Maar bevend van angst, altijd kijk na die kas;
"Wie was hier bij jou?" vroeg Tant Alie aan haar,
"Bij mij was daar niemand nie, oû Nooi, dit 's waar!"
"Maar 'k het hier tog duidlijk twee mense hoor praat."
"Nee, oû Nooi, dit was zeker buite op straat!"
"Wat! denk jij, dat jij hier een aap voor jou het,
"Wie je alles kan wijs maak? Ellendige slet!
"Ik zeg, dat hier iemand bij jou is gewees;
"En wie dat mag weze, een mens of een gees,
"Dit gaat mij nie aan, 'k wil zien hoe hij lijk!
"Maar wáárom staat jij na die kas zóó te kijk?
"Of zit hij daar in soms, wie weet nog, misschien;"
Zij ruk die deur open; en wat moes zij zien?
Een gave soldaat, zoo met huid en met haar,
Met hoed en met sabel, in 't kort, *een Huzaar!*
Zit daar in die kas op zijn dooie gemak,
Met brood en saucijssies, zijn maag vol te pak!
En 'n glaasje met sherry (was dit nie astrand?)
Met 'n bottel daarbij, staat nog klaar bij die hand.
"Mijn mag!" roep Tant Alie, "jou huichlaar! jou slet!
"Is dit nou jou vroomheid, is dit jou gebed?
"Is dit jou kapittel, om hard op te lees?
"Een soldaat in mijn kas! zeg, hoe kom hij daar? bees!"

"Ach, oû Nooi! ik zweer, ik is zelvers verstom!
"Maar 'k weet tog nie, hoe hij dáár in het gekom!
"Misschien het die vorige meid nog, wie weet,
"Hem daarin gezet, en toen heelmaal vergeet."
"Dit lieg jij, jou zwijn!" riep d' oû vrouw, en vlug
Was die sjambok aan dans, op Carlina haar rug,
"Voort! weg uit mijn huis! en jou maat ook daarbij,
"Die vervloekte soldaat! wag ik zal jul krij."
Hierop trek zij los weêr, en geef hul geen tijd,
Die soldaat krijg zijn portie, zoowel als die meid;
"O Lord!" roep hij uit, en zij schree, "o Heer!"
Maar die slage wat val, was te hard en te zeêr,
Zul kies nou die deur; en Tant Alie hul na
Het die twee nog een heel end, die straat af ge jâ,
Toen kom zij weêrom, sluit zorgvuldig haar deur,
En gaat weer zit brij, of daar niks was gebeur,
Maar tog van die dag, was zij danig seeuur,
Om nooit weer een meid, wat nog jong was, te huur.

DIE NIEUWSGIERIGE VROUW.

Oom Janni de Waal was een vrolijke man,
  En schoon hij al vér was van jong,
Tog was hij nog dol op partijtjies, en klaar
  Met zijn toastte zoo wel als zijn zong,
Maar Tant' Letjie zijn vrouw, was zoo zuur als azijn,
  En jaloers nog daarbij als een draak!
Want die oû kon nie uitgaan na eenig partij,
  Of zij vloek en zij scheld dat dit kraak!
En kreeg hij permissie voor 'n enkle maal,
  En hij kom op zijn tijd nie wêer thuis,
Dan kan hij gerust op die stoep maar blij staan:
  Maar hij kom nie die nacht in zijn huis,
Want als die oû vrouw in haar kamer eerst is,
  Dan kan die oû kaerel maar klop,
En wie dan mag opstaan, Tant Letjie tog nie,
  Al dans hij voor haar op zijn kop!...

Maar één ding was daar, (en die oû wist dit goed)
  Waarmêe hij Tant' Letjie kon krij,
Zij was zóó nieuwsgierig als 'n mens ooit kan wees,
  En heel erg bemoeiziek daar bij.
Wel, eens op een dag, het een vriend ge verjaar,
  En Oom Jan was die avond genooi;
"Pas op!" ... sprak Tant' Let,—dat jij kom op jou tijd!
  "Want om tien uur gaat ik na die kooi,
"En kom jij daar na, nou, dan moet jij maar zien
  "Wie die deur voor jou oope zal maak,
"Want ik zal nie opstaan; dit zweer ik jou toe! ...
  "Al wil jij ook klop dat dit kraak!" ...
"Kom vrouw!" . . . zeg Oom Janni,—"wees jij maar gerust,
  "Van avond kan jij daar op gaan,
"Dat ik neffens jou in de kooi al zal leg,
  "Lang vóór dat dit tien uur zal slaan!"
Die oû is hierop in zijn kamer gegaan,
  En het hem daar mooi opgeknap;
Zijn rok aangetrek, en zijn haare gekam,
  En is toen naar zijn vriend toe gestap.

Nou het net toevallig twee weeken geleên
  Hul buurvrouw, Nig Anni de Vos,
Haar kok meid, (wat lang al bij haar het gewoon)
  Die deur uitgeschop als een os,
Waarom? ... Ja, dit wou Tante Letjie graag weet,
  Maar zij en nig Anni was kwaad,
Zul 't een dag een hevige ruzie gehad
  O'er een potjie komfijt, op die straat,
En schoon al Tant' Letjie haar best het gedaan,
  Om die oorzaak te weet van die twist
Met die meid, zoo moest zij dit toch laate staan
  Wijl geen enkle buur daar van wist.
Die oû vrouw, was al die tijd erg uit humeur,
  En nijdig en boos op Oom Jan,
Om die oû nie wou uitvis en haar wou vertel,
  Want zij dacht, hij wist alles daarvan.

Oom Jan, vergenoegd, zoo's ik straks het gezeg,
  Is naar zijn partijtie gegaan,
Tant' Letjie, nog altijd nieuwsgierig en kwaad,
  Het haar werk ver die avond laat staan;
Zij het gaat zit denk, en gedenk, en oo'rweeg,
  Waarom tog nig Anni de Vos,
Een meid, wat zoo lang al bij haar het gewoon,
  Zóó die deur uit kan schop als en os!
Die oûvrouw die zit, en die oûvrouw die denk,
  Dat zij halfpad al nat is van zweet,
"Ach!" zuch zij, "Ik zal nou wel tien pond wil gêe!
  "Als ik maar die rede kan weet.
"Ik wil gerust wed! ...dit is Anni haar schuld!
  "Want die schepsel is nét moes geméén,
"Ze maak ruzie met elk, zij lieg en bedrieg!
  "En spreek moes net kwaad van elk een!
"Als Jan nie zoo'n bog was; en net wou gaan praat
  "Met Pieter de Vos...! dan gewis
"Zal ik morge middag al vroeg, wil ik wed!...
  "Die oorzaak kan weet van die twis.
"Maar Jan is zoo'n ezel! hij hou nét van pret,
  "En als hij maar meissies kan zoen,
"Maar vang ik hem een dag, dan zweer ik hem toe,
  "Dat hij dit nooit weder zal doen!"
Doch wijl zij daar zoo bij haar zerle zit brom,
  Begin daar die huisklok te slaan,
Wat?... tien uur al?!... roep zij—"nee dan is dit tijd
  "Voor mij, om naar kooi toe te gaan!
"Jan is al wéér laat, zóó 'n niksnuts, maar wag!
  "Ik zal hem van avond wel krij!
"Als hij hem verbeel dit 's zijn meid wat hier zit,
  "Dan zal hem de duivel gouw rij!"
Zoo brommend, was zij een, twee, drie in die kooi,
  En warm in die dekens gerol;
Toen hijgend Oom Jan,—want hij wist hij was laat,
  Die straat op, naar huis kom gehol.

Tok, tok! . . . gaat die klopper; die ouvrouw schrik op,
  Zij was half al in de sluimer geraak,
Tok, tok? . . . gaat het wêer,—"Hier jou maaifoelies kind!"
  Roep zij uit; jij 't mij wakker gemaak!"
Tok, tokke! tok tok! . . . gaat het weer nog en keer
  Maar dit kon die ou ziel nie meer hou!
Zij spring uit die kooi, en zij vlieg naar die raam,
  Ongevoelig voor nachtwind en koû
"Nachtbraker! . . . Rinkinker!" . . . zoo gil zij dit uit,
  "Is dit tijd om nou huis toe te kom? . . .
"Jou Mannetjies Vlermuis! . . . jou Nachtuil! hou op!
  "Hoe? . . . durf jij nog waag om te brom?"
"Néé schat!" . . . sprak Oom Jan,—"néé 'k brom nie, maar staat
  "Hier te bibber en beef van die kou!"
"Dit regent! . . . ik 's amper al deur en deur nat!
  "Maak gauw maar die deur open vrouw!" . . .
"Wat? . . . oop maak ver jou? . . . néé!"—riep zij—"zoo nooit!
  "Al smeek jij, en klop jij ook, hoe!
"Jij blijf maar daar buite, jij staat daar láng goed!"
  En, paf! viel de schuifraam weer toe,
Daar staat nou Oom Jan in die regen op stoep,
  En wist nie waar heen hij zou gaan? . . .
Hij moest iets prakzeer om tog binne te kom,
  Want wie? . . . kon die heel nacht zóó staan? . . .
Hij zou op zijn tijd, zeker thuis zijn gewees,
  Als zijn vriende hem niet het gefop,
Want net, toen die wijzer op negen uur was,
  Het eene die klokkie gaan stop!
Dat was ook maar net uit een grappie gedaan,
  Want niemand die dacht dat Tant' Let
Zoo wreed ver die oû op die stoep zou laat staan,
  En alleenig gaan leg in haar bed.
Oom Jannie die staat, . . . en hij denk zoo 'n slag;
  "Wag!" . . . roep hij,—"ik zal haar nòg fop!"
Hij gaat naar die deur, lig die klopper weêr op,
  En begin toen weer hardop te klop!

Tokke, tokke, tok, tok, tokke, tokke, tok, tok!
"Gauw Letjie!...maak oope die raam! ...
"Ik het hier wat nieuws, die ik jou wil vertel; ...
"Die mense die moet hul wat schaam!"...
Tokke, tokke, tok, tok, tokke, tokke, tok, tok!...
Doch eer dat die oû weêr kon praat
Gaat die raam al weer op, en Tant' Letjie haar kop,
Kijk wéér neêr op Oom Jan in die straat,
"Wat praat jij dáár Jan?...zeg, wie moet ver hul schaam?"...
"Roep die oû vrouw nieuwsgierig," zeg gaauw!
"Suut! ... Suut!" ... zeg die ou,—"ik zal alles vertel!
"Maak eerst maar die deur oope, vrouw!"
"Maar zeg tog, van wie dan?"...zoo roep zij alwéér,
"Is dit soms hier naast van die meid?" ...
"Ja, ja!" ... roep Oom Jan,—"ik weet alles daarvan,
"Neef Piet het mij álles gezeid!"...
"Wag en oogenblik dan, ik 's net nou bij jou!"
En, paf! gaat die raam weder dig,
Zij hol nou die trap af, met 'n kaers in die hand
Om Oom Jannie naar boven te lich.
Die voordeur gaat oop' en die ou die glip in,
En was in een wip op die trap!
Tant' Let achteraan, roep al hijgend,..."toe Jan!...
"Toe vertel mij dan nou tog die grap? ...
"Waarom is die meid van Nig Annie tog weg?
"Zeg gauw!...want mijn hart begin klop!"...
"Wel vrouw!" zeg oom Jan, ... 'k glôo zeker zij's weg
"Omdat Anni haar weg het geschop!"...
"Dit weet ik, jou ezel!...dit weet ik van zelf!"
"Maar waarom het zij haar verjaag??"...
"Ja vrouw!" ... zeg die ou, ... "als jij dit ook wil weet,
"Dan moet jij maar zelf haar gaan vraag,"
"Wat?...ik ver haar vraag?...zóó 'n satanse teef!
"Die mijn potjie met vijge komfijt
"Uit mijn raam het gesteel, en dit leeg het gevree
"Wat mij diep in mijn ziel in nog spijt!

En ook op die rok en lijffie
  Moet veel krip, een yard of tien,
Dan kan zul mijn liefd' en achting
  Voor mijn Hendrik daaruit zien.

Een *to let* of witte Strookie
  In mijn hoedjie, zal ook gaan;
Denk jij ook nie lieve Tante?
  Dat dit voor mij mooi zal staan?

En Tant' Anni, met een zuchje,
  Zei maar—"Ja!" op wat zij vraag,
Blij maar, dat haar lieve Niggie,
  Nou nie meer zoo huil en klaag.

Na een maand tijd had nig Leenie
  Reeds haar rouw visites klaar,
Tranen vloeiden nu maar zelden,
  Zuchten waren minder zwaar.

Sedert kon jij veel haar weeper.
  Net 's die wimpel van een mas
In die Comp'nies tuin zien waaije,
  Tusschen boom en Struikgewas.

Aan haar zijde kon jij meestal
  Heeren wel gekleed zien gaan,
Somtijds weeuw' naars soms ook jonkmans
  Want die goed klamp gauw moes aan.

Zuikerpot, of zoete stroopies,
  Kan zoo gauw geen vliege trek,
Als dat mans een mooije weduw'
  Die ook rijk is, kan ontdek.

Of Nig Leenie nog wou Sterve
  En langs Hendrik rusten wou,
Kan alleen die geene zeggen,
  Die het hart kent van een vrouw'.

Daar 's een spreukie, heel eenvoudig,
Uit die goeije ouwe tijd,
Die ons zegt met zuiv're waarheid;
" *Wat die aarde dek, verslijt.*"

Zoo ook ging het met haar Hendrik
Al te gauw werd hij vergeet,
En een ander had die hartjie,
Van zijn lieve Leenie beet.

Want nog was daar ná zijn dood nie
Negen maanden heengegaan,
Toen die Bruidskoets op die plek stond,
Waar zijn lijkwaag' het gestaan.

VAN KWAAD KOMT GOED.

" Eén meissie is daar, die ik hart'lijk bemin!
" Met wie ik heel graag zal wil trouw!
" Maar 'k is moes te' bang, om ver haar te gaan vrâ
" Misschien dat zij nie van mij hou.

" Dit is Martjie Verweij; en zij woon op ons dorp,
" Op die plein, neffens Jan van der Spuij.
" Zij 's en meissie die geld het, zij 's lief, en zoo goed
" En daarbij volstrek ook niet lui!

" Ik het dikwijls perbeer al, als ik bij haar is
" Met haar o'er mijn liefde te praat;
" Maar die duivel mag weete, zoo's ik wil begin
" Dan is ik daartoe nie in staat.

" Mijn tong is dan lam, en word groot in mijn mond,
" Mijn hart klop tot boô in mijn keel!
" Voor mijn ooge, net wáár ik dit heene mag slaan,
" Word alles dan grasgroen en geel.

"En als ik dan stil zit; begin zij te lach!
"Dan lijk dit of zij mij bespot;
"Maar wat wil ik doen?...als ik tog nie kan praat,
"Ik weet nie hoe kom ik zóó vrot!..."

Zoo peinzend; staat Jochem Resouw in zijn tuin
Alleen bij hem zelve te brom;
Toen Martjie; net om hem een kans 'glôo te geef,
Want ook zij was verliefd; bij hem kom.

Hij zeg haar gôendag, maar in plaats van te praat
Stond hij weer gelijk een pilaar!
En Martjie die dach, "wach! 'k zal hem wat plaag
"Misschien dat hij hem dan verklaar!

"Maar Jochem?...hoe kom, wáár 'k jou ook ontmoet
"Staat jij zoo beteuterd en stil?
"En boor met jou vingers maar steeds in jou neus;
"Zóó diep; dat 'k soms daarvan gril!"

Maar Jochem;—in plaats van daar o'er nou te lach,
Word kwaad, en betoon hem een zot;
"Want,"—dach hij,—"als zij ver mij liefde gevoel,
"Dan zou zij nie kom om te spot!"

"Wat raak jou?"—zeg hij,—"als ik mijn neus wil krap"
"Doet ik dan ver jou daar mee kwaad?
"Wach liever tot dat ik in jou neus dit doet
"Dan het jij moes reg om te praat!..."

En Martjie; in plaats van nou hierbij te stop;
Gaat nóg aan om hem verder te plaag;
Zij dach nie, dat Jochem misschien in zijn drift
Iets kon zeg, wat ook haar nie behaag!

"Zeg Jochem! hoe kom jou gezigt toch zoo vuil
"Kan jij dit nie wasch nu en dan?
"Ik geloof, dat geen meissie; hoe erg ook ver lief.
"Jou ooit zal wil neem tot een man!"

"Dit 's net goed!"—zeg Joehem,—"dat ik dit nou weet
  "Dan zal ik ver jou nooit kom vrâ
"Daar 's Mietje Basson, zij 's veel mooijer dan jij
  "En zeg ver mij zekerlijk ja!"

"Jou leelijke vent!"—roep nou Martjie ook boos,
  "Jij makeer net een klap in jou bek!
"Als Mietje Basson zoo 'n ezel gaat neem,
  "Dan zeg ik ver elk, zij's gek!"...

"Voor jóu!"—zeg weer Joehem;—"is 'n man mooi genoeg,
  —"En daar kan jij zeker op gaan;—
"Al was hij zóó leel'k; ja veel leelijker nog
  "Dan die leelijkste mans Bobbejaan!"

Die steek het net goed voor Nig Martjie geraak
  Want haar nagels zoo gauw als een kat;
Was in Joehem zijn wang, vóór hij af het kan keer
  Of nog tijd had, haar hand te kan vat;

En hij toen, verblind door zijn kwaadheid en pijn
  Krijg Martjie daar beet in haar háár!
Hij ruk en hij pluk haar; en toen hij laat los
  Was haar haarbos net glad uit makaar!

Op haar rug, op die grond, leg zij hardop te schree,
  Dat Joehem haar nek het verzwik!
Wijl hij weer, die bloed van zijn wang staat te veeg,
  En hard op te huil, dat hij snik.

"Dit 's jou schuld!"—snik Joehem;—"had jij nou mijn neus
  "Ge laat blijf, dan was niks nie gebeur!
"Maar éeuwig en altijd moet jij aan mij spot,
  "Nou moet jij dit zelvers betreur!"

"Had jij nie gezeg nie, dat Mietje Basson
  "Was mooijer en liever dan ik!
"Dan was ik voorzeker zoo kwaad nie geword
  "En was ook mijn nek nie verzwik!"

En Jochem die staat nog een beetjie te huil
  Wijl Martjie leg steun op haar rug
Zul kijk toen berouwvol malkander weer aan
  Wijl al twee nou zwaar begin zuch.

"Ach Hemel!"—roep hij toen;—en kniel bij haar neêr,
  "Hoe zwaar word mijn drift tog gestraf!
"Van Martjie, die ik al zóó lang het bemin!
  "Breek 'k zelvers die nek amper af!"

"Ach! was dit maar af!"—zuch nou Martjie heel zach.—
  "Dan hoef ik nie langer te leef!
"Want jij 't moes jou hart al, aan Mietje Basson
  "Die zoo lief en zoo mooi is, gegeef!"

"Néé 'k het nie gemeen nie!"—roep Jochem nou wéér,
  "Al wat ik gezeg het was vals!
"Jij is baaijing mooijer dan Mietje Basson!"
  Daarop val hij haar om die hals.

"Ja Martjie! ver jou het ik lang al bemin!
  "Maar was bang om ver jou dit te zeg!
"Doch nou is dit uit, en als jij mij ook min
  "Dan maak ons dit alles nog reg!"

"Ja Jochem! ver jou het mijn hart ook geklop
  "Maar meissies die durf moes nie waag,
"Om die eerste ver hul te verklaar aan een man
  "Ons moet wag moes tot hul ver ons vraag!"

En nou dat die kogel eerst was door die kerk,
  Hoef en mens ook nie veel meer te gis.
Want die twee het te zaam voor die preekstoel gaan staan!
  Nog binne een maand na hul twist.

GROOTPRAAT HELP NIE.

"Als ik ooit van mijn leeve trouw!"
Sprak Jan Vermaak, "dan moet mijn vrouw
"Nooit denke om die baas te speel!
"Want jongie!...ik verdraag nie veel!
"Die Bijbel zeg, die man is baas,
"Zoo in die huis als op die plaas,
"Die vrouw die moet steeds zag van gees,
"En aan die man gehoorzaam wees,
"Hij is die hoofd en zij die nek,
"Wáár hij wil gaan moet zij óók trek!
"En wil zij nie, dan moet zij maar
"Die uitslag draag, al is dit zwaar!
"Zij moet maar denk zoo veel zij kan,
"Zij is een rib maar van die man."
"Dus zou dit haar volstrek nie staan!
"Om tegen hem te keer te gaan,
"En dit wil ik aan ieder zeg!
"Bij mij kom zóó 'n vrouw nooit reg,
"Want wragtie waar!...ik het een kop!
"Wat nooit geen paerd zal stukkend schop,
"Ik buig nie, wat daar ook gebeur!
"Al wil zul mij ook stukkend scheur!
"En dit zal ik aan elke vrouw,
"Vooraf vertel als ik ooit trouw,
"Zoo dat zij haar nie moet verbeel,
"Dat zij o'er mij die baas zal speel!
"Want kijk! ik schiet mij liever dood!
"Of geef mij door die hart een stoot
"Met 'n dolk! wanneer ik dit kan krij,
"Eer ik mij door een vrouw laat rij!"

Wel, na een tijd is Jan gaan trouw,
Met 'n heele lieve mooije vrouw,
Een vrouwtjie! ach, zóó zoet en zach,
Zij doet die heel dag niks als lach,
Als jul haar ziet, jul zweer terstond,
Daar 's niks als heuning in haar mond,

Jan kan nie ophou oo'r zijn vrouw
Te praat, toen hij die dag gaat trouw,
"Wat zeg oom?..." vraag hij, in zijn schik
Die avond nog aan oû Koos Fick,
"Nou van die vrouw die 'k het gekrij?...
"Denk oom nie dat ik baas zal blij??"...
Maar oû Koos Fick die schud zijn kop,
En zeg maar net, "Neef Jan! pas op!!
"Dit 's alles wat ik jou zal zeg,
"Jij kan die vrouwgoed nog nie reg.
"Oo'r vijf jaar zal jij anders praat,
"Als jij dan op jou been nog staat,
"Toen ik mijn Pieta het getrouw,
"Sprak ik ook groot, zoo als jij nou,
"Maar kijk, nou blijf ik liever stil!
"En laat haar zegge wat zij wil!
"Een vrouw haar mond is baaing teêr,
"Jij kan dit met een hoender veêr
"Net aanraak, om dit oop' te maak,
"Maar jongie!...dit's en ander zaak
"Om weer zoo'n mondjie digt te krij!
"Al kom daar twintig kerels bij,
"Met hamers wel van twintig pond!
"Dan stop hul nog geen vrouw haar mond.
"Maar Jan die lach, en zeg, 'Oom Koos!'
"Al is de laatste vrouw ook boos!
"Mijn Leenie zal dit nimmer wees,
"Zij is te lief, te zag van gees!
"Kijk maar haar kleine mondjie ân,
"Zoo zoet en zag, en zeg mij dan
"Of aan zoo'n lieve rooije lip,
"Een harde woord ooit kan ontglip?...
"Nee oom; ik wil gerust nou wed,
"Tien pond, teên ééne zal ik zet!
"Dat, wat daar ook al mag gebeur,
"Ik nooit mijn trouwdag zal betreur."
"Nou!"... sprak Oom Koos, "o'er vijf jaar neef,
"Spreek ik jou weer, als ons nog leef!"

Vijf jare het daar heen gevlieg,
Jan zat zijn vierde kind te wieg,

Want schoon hij zwaar moest werk bij dag,
Moest hij die kind nog sus bij nach,
Zijn Leentjie leg daar in die kooi,
Nog altijd even lief en mooi;
Maar al haar zachtheid was daar héén,
Zij was nou baas en zij alléén;
Jan het gepraat en lang gestrij,
Maar zij 't die o'erhand tog gekrij;
En zij, die rib maar van die man,
Speel nou geheel die baas o'er Jan,
Hij zit zoo stil nou als een mof,
En buig hem voor zijn vrouw haar slof,
Zijn pijp te rook, moest hij laat staan,
Hij kon nie 's avonds uit meer gaan,
Als hij nou net een dop ging steek,
Dan werd daar twee uur lang gepreek;
Op straat te loop, durf hij nie waag,
Hij moest permissie eerst gaan vraag,
En als hij een vrindin ontmoet,
Mag hij haar nooit die eerste groet.
Met meissies lach of hul te zoen?...
Dit mog hij om de dood nie doen,
Zijn vrinde van zijn jonkmans tijd!...
Was hij al tot die laatste kwijt;
Want niemand kwam hem meer bezoek,
Hij zat nou eenzaam in zijn hoek,
Tot tijdverdrijf die pap te roer
Waarmeê zijn vrouw die kinders voer;
En verder moest hij op zijn tijd,
Die werk verrigten voor die meid,
Die vloere schrob, die water kook,
Die potte schuur, die vuur opstook,
Die stof afveeg, die kinders was,
Die kleere reg pak in die kas,
Die groente, brood en vlees gaan koop,
Ja somtijds zelfs voor boodschap loop.
Zoo vloog zijn dagen één voor één,
In stille droefheid langzaam heen.

Een dag moest hij voor Leentje gouw
Een dres gaan haal, bij Miss Rossouw,

Wat zij gemaak het volgens maat,
Hij liep dus haastig langs die straat,
Toen, wie ontmoet hem?!...ou Koos Fick!...
Die ou was regte in zijn schik,
"Ik het," zoo sprak hij,—"tot mijn spijt!
"Jou nie gezien in lange tijd,
"Hoe gaat dit tog mijn beste neef!
"Nog met jou vrouw?"...maar Jan kijk scheef,
En zeg;—"dit gaat nog goed met háár,
"Maar, ach!...met mij gaat dit maar náár!"...
"Wat zeg jij neef?!"...sprak weêr die ou;
"Ja waarlijk!...nou ik jou beschouw,
"Nou moet ik zê, jij lijk mij net
"Precies, of jij die teering het!
"Jou rug die staat moes heelmaal krom!
"Als ik jou aankijk wordt ik stom!
"Eerst het jij moes een buik gehad,
"Zoo dik, en rond gelijk een vat!
"Maar nou is alles heelmaal weg!...
"Is jij soms ziek of gaat dit sleg?...
"Of speel jou vrouw, kom zeg maar Jan
"Die baas o'er jou! Is zij die man?"...
"Oom Koos jij 't reg!...zoo op en top!
"Slaat jij die spijker op zijn kop!"...
Sprak Jan, "jij het al gaauw begrijp,"
"Waar of ver mij die stevel knijp!
"Wat jij ver vijf jaar het gezeg,
"*Ik ken die vrouwvolk nog nie reg!*
"Was waar gewees, nou ken ik hul!
"Die vrouw het danig mij gekul!
"Zij was zóó zach, zij was zóó goed,
"Zij was zóó lief, zóó mooi, zóó zoet!
"Jij zou haar eet ver pannekoek!
"Maar kijk!...nou loop zij in *mijn* broek,
"En ik?...*ik* het haar rokke ân,
"*Ik* speel ver vrouw nou, *zij* ver man!"

EEN RAAD VOOR HARTKLOPPINGS.

Zeg mij, liefste Nellie Blom!
Zeg mij, hoe of dit tog kom,
Dat ik steeds zoo treurig is,
Als ik maar jou bijzijn mis? ...
Dat mijn hart zoo stadig klop,
Zonder ophôu zonder stop,
Nou eens hot, en dan weêr háár,
Op en af, en deur makaâr;
Dat ik halfpad lam en flauw,
Mij schaars op die been kan hou,
Waar deur zou dit tog kan kom?
Zeg mij, liefste Nellie Blom? ...

Japie! wat jij mij daar vraag;
Zeg een meissie soms nie graag;
Maar, dit wil ik jou tog zeg
Ook mijn hart, voel zelf nie reg
Somtijds word ik in een uur
Tien keer koud en warm als vuur
Wijl mijn hart ook hevig klop
Zonder ophou, zonder stop!
Soms,—ik zeg dit zonder lieg,—
Of dit uit mijn keel wil vlieg
Japie! liefste laat mij hoor,
Weet jij tog geen raad daarvoor? ...

Ja, mijn Nellie! maak maar staat,
Daarvoor weet ik wel een raad
Dit zal aan jou zelvers leg
Of jij daarop,—ja!—wil zeg. ...
Als jij maar jou hartjie fijn
Wil ver ruil, voor die van mijn?
Dit zal zeker;—wil ik wed,
Al die klopperij belet,
Als dit teên makaar kan rus
Wordt onz' onrust gauw gezus!
En dit zal, ik geef mijn kop,
Voortaan van geluk slegts klop.

Nellie het haar woord gegeê
En neef japie neem haar mee
Reg uit naar die Predikant
Waar die ou met vaste hand
Het hul hartjies zaam geknoop
Voor hul verd're levensloop
En die beeve en geklop
Deur zijn zegen het gestop
Zoo dat hul voortaan gerus
Jong, en nog vol levenslus
Het gewandel deur die land
Hart aan hart, en hand aan hand.

PAS OP VOOR NAUWE STEVELS.

Oom Daantjie is een vrome man,
Die veel van kerkgaan hou,
Want ieder Zondag is hij daar
Met kind zoowel als vrouw.

Hij hoor aandachtig naar die preek,
Bid met die Predikant
Om zegen voor zijn dierbre kerk,
Om regen op die land.

Maar zinge is zijn liefste werk,
Hij vind dit altijd fraai,
Hij haal die hoogste note uit,
En maak die langste draai.

Eens, toen die ou zijn tiende kind
Op Zondag wou laat doop,
Had hij, om mooi en jong te lijk,
Een nieuwe pak gekoop.

Kapstevels met zeer hooge hak,
Met zwart manel en broek,
Een kijl, en wit satijne das,
En rooije zijde doek.

Ook Tante Letjie, met haar dres
  Van groen gestreepte zij,
Haar hoed vol mooie blommetjies,
  Lijk deftig net daar bij.

Nou stap zul statig naar die kerk,
  Oom Daantjie lijk wat rooi;
Hij kijk al naar zijn stevels toe,
  Misschien vind hij dit mooi.

Maar nog het hul nie ver gekom,
  Of "eina!" roep die ou,
"Die stevels maak mijn voete zeer,"
  "Dit is mij véél te nouw."

Zul sukkel voort, tot in die kerk;
  Oom Daantjie loop mooi mank,
En was maar blij toen hij zijn plaats
  Bereik het in die bank.

"Mijn magtig! nee! ik kan nie meer,
  "Dit gaat van daag nooit goed;
"Die stevel maak mij danig zeer,
  "Net aan die linker voet."

"Wel, trek dit uit dan!" zeg Tant Let,
  "Nee vrouw! dit zal nie gaan!
"Dan moet ik onder die gebed
  "Net op één been maar staan."

Die Predikant het toen laat zing;
  Maar voor de eerste keer,
Het toen die ôu nie meê kon doen;
  Zij voet was al te zeer.

En toen hij zê, kom laat ons bid!
  Staat al die manslui op,
Oom Daantjie ook, maar ach die pijn
  Die maal hem in die kop.

Hij bid toen zoemaar deur makaar:
  "Ach! hoor ons lieve Heer!
"En zend uw zegen op ons kerk
  "En op mijn stevels nêer!"

Tant Letta trek hem aan zij rok,
  En laat hem neder zit;
Zij zeg, "hou jij jou snater tog!
  "En laat die leeraar bid!"

"Trek liever maar jou stevel uit!
  "Dan zal dit beter gaan,
"En zoo's hij amper amen! zeg
  "Dan trek jij hem weer aan."

Nou het die ôu geluister tog,
  Hij trek die stevel uit,
En kon toen goed met aandacht hoor
  Totdat die leeraar sluit.

Toen zeg Tant Let, "kom Daantjie! kom!
  "Dit's tijd om te begin!"
Die ôu vat gauw zijn stevel op
  En steek zijn voet daarin.

Hij beur! maar hoe hij trek of ruk,
  Zijn voet blijf halfpad steek.
"Nee!" zeg die ôu, "hier's onraad vrouw!"
  "Ik 's bang die lis zal breek!"

Hij trek, hij steun, zoodat die zweet
  Net droppels van hem tap;
Zijn mooie das is gansch verkreuk,
  Zijn borsthemd nat als pap.

Hij beur en slag nog met zijn mach,
  Krak! Zeg die lis of band;
Daar slááṫ die stevel uit zijn voet,
  Net têen die bank zijn kant.

Die mense kijk verschrik in 't rond,
  Zul weet nie wat gebeur,
Partij spring op al kant en klaar'
  En loer al naar die deur.

Oom Daantjie, heelmaal deur makaar,
  Koes in die bank gauw weg,
Want als die leeraar ziet dit 's hij,
  Wat zal hij daarvan zeg?

Gelukkig voor die arme ôu
  Het niemand dit bemerk,
Dat hij die schuld was van die schrik,
  Of stoornis in die kerk.

Nou wordt die ouders opgeroep
  Wat kinders wil laat doop;
Die ôu perbeer die stevel wêer,
  Misschien was daar nog hoop.

Maar toen zijn voet wêer vast blij steek,
  Grijp, (zonder iets te zeg)
Hij Tante Letje bij die hand,
  En gooi die stevel weg.

Hij stap, als was daar niks gebeur,
  Schoon innerlijk verwoed,
Met net één enkle stevel aan,
  Die van zijn rechter voet.

Die mense ziet hem aan, en zeg:
  Kijk! ver oom Daantjie Gous?
Hij loop op één voet stevel maar,
  Die ander op zijn kous!

Maar Daantjie kijk nie hot of haar,
  Hij loop maar dapper deur;
Gaat deftig voor die preekstoel staan,
  Als was daar niks gebeur.

En toen die kindje was gedoop
  Stap hij zoo even vlug,
Met Tante Letjie achteraan,
  Weêr naar zijn bank terug.

Die kerk gaat uit; nou druk die oû
  Zijn hoed vast op die kop,
Neem Tante Letjie aan die arm,
  En grijp zijn stevel op.

En stap toen zame met die schaar
  Van mense uit die kerk;
En hoe hul ook al lach en spot,
  Hij doet of hij niks merk.

Nou trap hij hoog, en dan weêr laag,
  "Oom Daantjie! jij loop mank!"
Zoo roep hul uit, "jou eene been
  "Is kort, die ander lank."

"Dit raak jul nie! . . ." brom weer die oû
  "Ik loop zoo als ik wil,
"Kijk lievers na jul zelvers maar,
  "En hou jul snatcr stil!"

Maar toen die ou zijn huis bereik,
  Smijt hij die stevel neêr,
En zeg, "Ik koop zoo lang ik leef
  Geen nauwe stevels weêr."

EEN SCHUTTER ZOO ALS JIJ MEER VINDT.

"Platjie! kan jij bokke schiet?" "Zekerlijk ou baas!
Als een bok zijn staert maar wijs! lig hij op dic plaas!"
"Dit is goed"—zeg ou Van Taak,—"want mijn ooge, ach!
Kan nie goed mcer korrel trek, als ik nou gaat jag.

Negen schoten uit die tien is gewoonlijk mis,
Zelfs gebeur dit menigmaal dat ik mij vergis,
En in plaats van op een bok, op die bossies schiet,
Zeker tot dio bok zijn vreugd, maar tot mijn verdriet.
Kom dus morge ochtend vroeg, breng jou roer ook meê,
Doppies, kruid, en hagel ook, zal ik ver jou geê,
Want jij moet die bok gaan schiet, wat daar zoo astrand
Al mijn ertjies 's nachts vorniel, ginder op die land
Ik zal jou zijn legplek wijs in die Sonquas riet,
Spring hij uit, dan hou jij goed, om nie mis te schiet."
"Goed ou baas! ik zal hem krij, morge zal hij weet,
Dat hij nooit geen ertjies meer van ou baas zal eet."
Toen die zon die ochtend vroeg net zijn kop maar wijs,
Gaat die ôu met Platje al naar die land op reis.
Op die plek daar aangekom, zeg die oubaas zach,
"Platjie! hou jou roer nou klaar, en staat hier te wach.
Ik zal hem nou op gaan jaag uit die Sonquas riet,
Hou hem goed dan op die kop! om hem dood te schiet."
"Toemaar! ou baas! jaag maar op! Platjio wach hem af,
Platjio zal die ertjiesdief net maar lekker straf!"
Pas was ou baas in die riet, of hij roep al gauw,
"Platjie! kijk daar kom die schelm! schiet hem! schiet hem nou!
"Toe dan Platjie! nou 's jou tijd; kijk! daar kom hij aan!"
"Wach!" zeg Platjie, "wach ôu baas! laat hij eerst gaan staan!
Ik is bang om los te brand, dalk schiet ik hem mis,
Daarom wach ik tot hij staat, dat ik zeker is."
Maar in plaats van stil te staan, loop die bok maar deur,
Tot hul naderhand van hem niks meer kan bespeur.
"Néé" zeg ôu baas, "Platjie hoor! jij is maar een stroop,
"Goeije schutters schiet een bok liefst moes, als hij loop,
"Maar jij is net anders om, jij wil liever hê,
"Dat hij doodstil moet gaan staan, of nog liever lêh.
"Jij is dus ook van die soort, wat die wild kan raak
"Als dit op die schottel lig, lekker klaar gemaak."

Vier bokkems, zeven jaar al oud,
  En net zoo droog als hooi,
Een achterboutje van een muis,
  Een ribstuk van een vlooi,
Die nekbeen van een kakkerlak,
  Met lekker sprinkhaan sop,
Een muggie toon, een mossie bout,
  En een muskiet zijn kop.

Chorus.—Kom laat, enz.

Een krikkie maag, goed ingezout,
  Aan stukkies fijn gesnij,
En dit terdege gaar gekook,
  Met miervet saus daarbij.
Een groote bromvlieg, gaar gebraai,
  Zoo heel met kop en vel,
Daarbij een groote schottel vol
  Met vliege frikkadel.

Chorus.—Kom laat, enz.

Ook was op tafel een pastij,
  Waaruit een schorpioen
Zijn vreeselijke angel stak
  Nog van die gif half groen;
Een molle staert, heel bruin gebak
  Een rups mooi afgeslag
En gaar gekook in schulpad melk,
  Lijk net als murg zoo zag.

Chorus.—Kom laat, enz.

Een taert van potkleij deeg gemaak
  Stond klaar, en bij die hand,
Die vulsel was zeebamboesblaâr,
  Die suiker witte zand.
Twee giftig' appels op een bord,
  Eén zuur vijg nog half groen,
Zes bita bessies aan een tak,
  En net één zuurlamoen.

Chorus.—Kom laat, enz.

Die schille van een okkerneut
  Met een rozijntjie steel,
Daarbij 'n halve amandeldop
  En 'n stukkie pijpkaneel.
Dit was al die desert gewees
  Wat hul kon zame raap,
En wat die tafel het gesier
  Op die bruilof van Miss Aap.

CHORUS.—Kom laat, enz.

En toen die maan begin te schijn
  Dans ons dat dit zoo gons,
Die Polka's, Waltze, Horrelpijp
  En oûtijds Kotteljons.
Een trommelfluitje en ramkie
  Was ons muziek geweest
En het ons veel pleizier gegeef
  Op Miss Aap haar bruilofs feest.

CHORUS.—Kom laat, enz.

DIE MUIZE JAGT.

Tant Kaatjie Basson was oom Chrisjan zijn vrouw;
Zul't gewoon op Klein Uitdraai, niet ver van Bidouw.
Tant Kaatjie was knap, en net gauw bij die hand,
En moedig, of liever zoo's hul soms zeg, astrand
Jul kan daar o'er oordeel, wanneer ik jul zeg,
Dat ze driemaal alreeds was vereend door d' ech.
Twee manne alreeds had zij achter haar rug,
En oom Chris was die derde wat onder haar zug.
Van bangheid of vrees wist die ou vrouw niks af,
Haar vuist en sjambok was steeds klaar om te straf.
Geen meid, en geen jong in die ganse Bidouw,
Wat nie bang was voor Chrisjan zijn duivelse vrouw.
Geen Basterd hoe groot, geen Masbieker hoe vris,
Geen Hotnot, al was hij zoo gauw als een vis,

Wat haar vuist kon ontloop, of d' kracht kon weêrstaan
Van haar arm, wat bijna een os kon verslaan;
Op die land, in die huis, zij was overal baas;
Zelfs oû Chrisjan was bang als z'n vrouw begint raas;
Doch, zoo als ik reeds al zoo straks het gezeg,
Ze was zuinig daarbij, en ook vol overleg;
Want oom Chris was door haar moes in staat al gesteld
Om zijn plaats te betaal, en te leef van zijn geld.
Een dag het die ou naar die dorp toe gerij,
En het ver tant Kaatjie alleenig laat blij;
Dit was net haar bakdag, en op haar gemak
Ging zij aan die werk, om die brood te gaan bak;
Maar eerst word die deeg moes gekneed in een kis,
En gemeng met die zuurdeeg wat goed het gegis;
Want doet men dit nie, maak dan daarop maar staat,
Dat die brood net als klippers die oo'nd weer verlaat.
Wel, die ou vrouw gerust, lig die kistdeksel op,
Om te kijk of die meid haar nie soms het gefop,
Door dit vuil te laat blij, zoo als somtijds gebeur,
Ofschoon dan haar rugvel dit steeds moet betreur.
Maar nauw het die oû ziel die deksel gelig,
Of zij gee net één schreê, en zij gooi dit weêr dig.
" Mijn magtig, een muis! . . . maar wat nou te begin?
Zoo'n moêrvreters duivel! hoe kom hij daarin?
Dit's zeker Katrijn wat dit oop' het laat blij!
Zoo'n eeuwige niksnut! wag, ik zal haar krij!
Maar wat nou te doen? Ik is bang voor die ding,
Hij kan moes zoo lig in mijn rokke in spring;
Zoo'n muis is zoo glad net als zeep, en zoo gauw;
Als dit moet gebeur, word ik zekerlijk flauw.
Ik geef daar niks om, ik kan drie man wel slaan,
Maar 'n muis? lieve hemel! wie kan dáárvoor staan?
Doch wat te beginne? Wag! Carolus kom hier! . . .
Breng die roer mee van oûbaas en schiet tog die dier
'k Meen die muis in die kis hier, en breng ook die hond,
Om, als jij hem mis, en hij spring op die grond,
Hij hem dan kan pak, want kom die ding weg,
Dan gaat het met jou en Katrijn vandaag sleg!
Carolus kom bevend met oubaas zijn roer,
Philax met hem mee, zoek al spoor langs die vloer,

Tant Kaatjie die plaats nou een leêr teên die muur,
Klim vijf sporte hoog, en gaat staan in postuur,
Met 'n stok in haar hand, om, zoodra als Katrijn
Die deksel zou oplig, daar gauw bij te zijn,
Om die muis te kan slaan, als Carolus misschien
Hem mis, en Philax hem ook zelf nie mag zien,
Toen alles nou klaar was, toen riep zij: "maak spoed;
"Katrijn, lig die deksel,—Carolus hou goed."
Maar schaarsch het die meid nou die kisdeksel af
Of Tant Kaatjie die slaat met haar stok al, poef, paf.
Die muis rak die kis uit en spring op die grond,
Carolus brand los, maar hij raak net die hond.
Tant' Kaatjie van schrik, val zoo lang als zij is
Van boô van die leêr, op haar rug, in die kis.
Carolus die doch hij't zijn oû nooi geraak,
Smijt die roer op die grond en loop dat dit kraak,
Waarheen? weet die drommel, want nooit is hij weêr
Terug na zijn ou baas op Uitdraai gekeer.
Katrijn is verzeild, in die bak-oo'nd geraak,
Waar Tant Kaatjie haar vond, toen zij vuur wou gaan maak,
Philax was die ergste van almaal daar aan:
Want hij's spoedig daarop naar die Bokveld gegaan,
Of liever, hij is aan die schot in zijn bek
Uit die roer van Carolus, van honger gevrek.
Tant Kaatjie was nijdig, omdat door 'n muis
Zoo'n helsche lawaai was gemaak in haar huis
En het van die dag, haar zorgvuldig gewag,
Om nooit weêr aldus op een muis te gaan jag!

GIJ ZULT NIET STELEN.

Jemima, een Masbiekse meid,
  Was vroom, zoo deur en deur,
Zij zou haar kerkgaan nooit verzuim
  Wat ook al mag gebeur.

Te bidde, was haar grootste lust,
  Geen enkle Masembiek,
Of Hottot; die zóó bidde kon,
  Uit heel die gansche kliek.
Als Zend'ling, wat in die gemeent'
  Die goede zaad moest strooi,
Stond sedert vele jaren lang,
  De Eerwaarde Petrus Vlooi;
Hij was maar een eenvoudig man,
  En hield van ieder lid,
Meer 't meest van hen die hard kon schreê,
  Wanneer hij zing of bid.
Hij hield dus van Jemima veel,
  En had reeds menig keer,
Haar als een voorbeeld voorgesteld,
  Waar almaal van kon leer.
Maar toch bij al haar vroomigheid,
  Had zij een groot gebrek;
Doch die zij voor die Zendeling,
  Tot nog toe had bedek,
Haar vingers was té danig lang,
  Zij kon net niks laat leg.
Want alles wat haar ooge ziet,
  Dit schraap haar hand ook weg;
Haar rokzak was net danig groot,
  En baaing diep daarbij;
Opdat als zij iets weg wou schraap,
  Dit gauw daarin kon glij.
Wel het Katrijn, een andre meid,
  Daar dikwijls oo'r gepraat;
En haar "ver dief!" al uitgeschel,
  Maar niks het nog gebaat.
"Ik hou dit voor afgunstigheid!"
  Had Leeraar steeds gezeg,
"Jemima is ver hul te vroom!"
  Daaróm maak zul haar sleg.
Doch zoo's die ouwe spreukkie zeg:—
  Die kruikkie drijf lang rond,
Maar als hij eindlijk stukkend breek
  Dan zink hij na die grond.

Katrijn die had een kuikentjie,
  Al halfpad uitgegroei,
Een mooije witte hennetjie,
  Zij had dit zelf laat broei.
Een Zaturdag, daar raak dit weg;
  En hoe zij rond mag zoek,
In huis, in hok, in veld en tuin,
  In iedre scheur of hoek.
Zij kon die hoender nergens krij;
  Eerst dagt zij, "dit 's verzuip!"
Maar eindlijk zeg een kind ver haar,
  "Dit 's deur die hek gekruip,
"Die hek van Tant' Jemima's tuin."
  "Wat!?" riep Katrijn, vol spijt,
"Nou, dan is ik mijn kuikentjie"
  "Ook net ver altijd kwijt!
"Nee, wragtie waar, ik stap naar haar,
  "Mijn kuiken wil ik hê!
"Ik zal die zwarte Satans kind!
  "Van daag net lekker zê!...
"Zoo 'n zwarte teerputs als zij is,
  "Wat mag zij haar verbeel?
"Denk zij dat dit maar niks nie is
  "Om kuikens weg te steel?"...
"Katrijn stap hierop na haar toe
  En maak die hel haar heet
Maar wat zij zeg, Jemima doet
  Of zij van niks af weet.
Katrijn doorzoek haar heele huis
  Geen hoekie laat zij blij.
Maar net ver niet, die kuikentjie
  Die kon zij nergens krij,
"Ik zweer! ... mijn kuikentjie is hier,
  "Zoo waarlijk als ik leef!
"Maar jij het haar goed weggesteek,
  "Jou Fariseeuwse teef!"
Jemima vouw haar hande zaam
  En doet maar of zij bid,
En hoe Katrijn ook schel en vloek,
  Zij blijf maar dóódstil zit.

"Wat! ... bid jij weêr?" ... zoo riep Katrijn,
  "Dit 's net verneukerij! ...
"Jij denk, dat jij onz' lieve Heer
  "Net zoo 's ver mij kan krij!
"Voor mij, en voor ou Petrus Vlooi,
  "Die kan jij lig bedrieg!
"Maar rakker!...nee!...die Man daar boô!
  "Die zal jij nooit belieg!
"Ik gaat nou weg, maar wat ik zeg,
  "Pas net maar op ver jou!
"Want 'k zal mijn ooge van, van daag,
  "Net vinnig op jou hoû!"
Die andere ochtend stond Katrijn,
  Nog met haar kwaaje bui,
Te leune o'er die onderdeur,
  Die klok het juist gelui,
Daar kom Jemima aan gestap
  Zoo zedig als een pop;
Gezangboek in die eene hand,
  Sambreeltjie o'er die kop;
Zij was op weg weer naar die kerk
  Katrijn; nog diep gegrief,
Roep, "Kijk!...kan jij nog kerk toe gaan?"..
  "Vervloekte kuikendief!"...
"Wat!"... roep Jemima, en vergeet
  Thans door haar drift vervuld,
Die lesse van ou Petrus Vlooi,
  O'er Christelijk geduld.—
"Wat denk jij soms jou Hottentot!
  "Ik zal mij stoor aan jou,
"En door een vrotte kuikentjie,
  "Mij uit die kerk laat hou? ...
"Dan het jij dit net lekker mis,
  "Dit kan ik jou vertel! ...
"Mijn kerk zal ik tog nooit laat blijf,
  "Voor zoo 'n bagatel!"
Hierop draai zij bedaard haar om,
  En stap weer statig deur
Die weg op naar oû Vlooi zijn kerk
  Als was daar niks gebeur,

"Nee zwernoot!"... roep Katrijn nou uit,
  "Maar dit is eerst een spul,
"Die schepsel kan moes harder lieg,
  "Dan oû Beëlzebul!
"Ik weet, zij het mijn kuikentjie,
  "Ik zal daar voor kan zweer
"En nog blijf zij dit stout ontken?
  "Belieg zij nie die Heer?!...
"Maar wag; ik gaat straks in die kerk
  "Heel digte bij haar zit,
"Om net te hoor, waar zij van daag
  "Die Heere om zal bid!"
En eer dat jij nog tien kon tel,
  Had, dood op haar gemak,
Katrijn; nie ver van Jemima,
  Haar op een stoel geplak.
Ou Petrus Vlooi, had juist zijn text
  O'er vroomheid, op gelees,
En het begin om hul te leer,
  Hoe goed dat ons, moet wees;
Als ook, hoe slegt dit is; een mens
  Zijn eer te gaan belaag;
Of om hem, wat nóg slegter is,
  Van diefstal te verklaag;
Toen plots'ling door die heele kerk
  Die aandacht werd gestoord;
Door een geluid, die *Piep!...Piep!*...klonk,
  En duidlijk werd gehoord;
Katrijn spits nou haar oore goed,
  En kijk maar stijf en sterk.
Naar Jemima; die doodstil zit
  Als had zij niks gemerk;
Ou Vlooi, was net al weer gereed
  Met preeke voort te gaan;
Toen daar op eens weer, *Piep! Piep!* klonk,
  Met *Peë ëep* nog agteraan;
Jemima frommel in haar zak,
  Als of zij iets wou grijp,
Maar eig'nlijk, om die kuikentjie
  Die keelgat toe te knijp;

"Help!" riep Katrijn, "mijn kuikentjie!
  "Zij maak die diertje dood!
"Toe Rachel! jij zit dig bij haar!
  "Ruk gauw dit uit haar poot!"
Maar vóór nog Rachel kans kon krij,
  Haar bij die arm te pak;
Spring reeds die kuiken fief en vlug,
  Te voorschijn uit haar zak.
"Ha!" riep Katrijn, "Eerwaarde Heer!
  "Wat zeg jij nou van haar?
"Is zij nou nog die vrome ziel,
  "En ik die lasteraar?
"Zij het mijn kuiken weg gesteel.
  "En stoutweg dit ontken!
"Maar onze lieve Heer zeg, *Néé!*
  "*Ik breng jou aan die pen!*"
Oû Petrus Vlooi trek hierop los,
  En het die arme meid,
Voor oud en jong, daar van die stoel
  Die waarheid net gezeid;
Hij het;—dit kan jul mij geloof—
  Wel drie uur aangehou,
Want toen hij eindlijk, "*Amen!*" zeg,
  Was ook Jemima flauw!

HIJ HET NIE GEDURF NIE.

Daar bôo op die berg, leg klein Vogelgezang,
Die Tuinplaats van rijke oom Kobus Malang;
Hij woon daar alleen met zijn dochter Wilmien,
Een meisje zoo mooi als jij ooit het gezien;
Ach!...als ik voor Mina tot vrouw eens mag krij
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij!...

Haar vel is zoo blank, en haar oogjes zoo groot,
Haar tande zoo wit, en haar lipjes zoo rood,

Haar neus staat zoo lief, die fatsoen is zoo fraai,
Dat, als ik haar aankijk, mijn kop zoo maar draai.
Ach ! als ik voor Mina tot vrouw eens mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij.

Haar wange is rond, en van kleur als een roos,
Maar donzig en zach als een rijp' appelkoos,
En, als in haar kin ik die kuiltje dan ziet,
Waar die God van die liefde zijn pijltjes uit schiet,
Dan roep ik, "Ach Mina! als ik jou mag krij!...
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij...."

Haar hare, nog zachter als lammetjes wol,
Hang dik om haar koppie tot lokjes gerol,
Haar handjes zoo lief, en haar fingers zoo fijn,
Haar voetjes net 's die van een kindje, zoo klein,
Ach Mina! als ik jou tot vrouw eens mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij.

Maar och, ik is arm, en Mina is rijk,
En mogelijk zal zij mij daarom nie lijk,
En krijg ik van haar al die woordje van "ja!"...
Dan kom nog die zwaarste eerst aan, met haar pa!
Ach Mina!...als ik jou tot vrouw eens mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij.

Eens wou ik haar zêh, zij 't mijn hartje gesteel,
Maar daar vlieg op eenmaal een klont in mijn keel,
Ik sluk en ik sluk, en hou mij cordaat,
Maar alles voor niet, want geen woord kon ik praat.
Ach Mina! als ik jou tot vrouw eens mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij.

Ik wil wel probeer,...maar 'k is toch zoo bang,
Want hij is 'n ou nukkop die Kobus Malang;
En gek genoeg, als ik zijn dochter kom vraag,
Om mij met zijn hond van die plaats af te jaag.
Ach Mina! als ik jou tot vrouw ooit mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij.

Mijn hart klop zoo vinnig, ja 'k zal nog een keer
Nou daadlijk nog gaan, om mijn zaak te perbeer,
Maar ach! ik gevoel, dit ontbreek mij aan krach,
Ik denk, ik zal liever tot morgen maar wach,
En Mina! als ik jou tot vrouw dan mag krij,
Dan word deeze aard' wis een hemel voor mij!

Ik het ook gewach, maar toen was dit te laat,
Want Gijsbert Koetzee het al gister gaan praat,
En het van oom Kobus, en Mina daarbij,
Die jawoord ontvang, om naar haar te kan vrij,
En dus is mijn kans, om tot vrouw haar te krij
Verloop, en deez aard' word géén hemel voor mij.

DIE VERLOREN BRIL.

"Mijn bril is weg!...Kom, Hannetjie!..
"Kom help tog zoeke, meid?!...
"Mijn nieuwe, mooije, gouwe bril,
"Is ik nou zeker kwijt!...
"Jij weet moes, ik het gister nog
"Die Bijbel gauw gaan lees,
"Toen Domini hier neffens ons
"Bij buurvrouw is gewees,
"Ik dacht, krijg hij dit in zijn kop
"Om straks ook hier te kom,
"Dan moet ik mij moes prepareer,
"Want anders zit ik stom;
"En zoo het ik die boek gevat,
"Om, als hij mag begin,
"Dat ik nie meer na kerk toe kom,
"Dan val ik zoomaar in...
"En zeg maar net Och Domini!...
"Jij moet ver mijn verschoon,
"Dat ik jou kerk nie, als voorheen
"Zoo trouw meer bij kan woon,

"Jij weet, ik word al zaggies oud,
  "Ik 's bijna zestig jaar! ...
"En om zoo vér na kerk te loop,
  "Val mij verduiveld zwaar.
"Daarom lees ik nou thuis die boek,
  "Geregeld dag aan dag,
"Zoo blijf ik op die goeije weg!
  "Wat kan u meer verwag? ...
"Dit zal hem wel te vrede stel,
  "Hij hoef moes nie te weet,
"Dat ik, als hij nog staat te preek,
  "Al 's middags lekker eet.
"Want wie kan in die Kerk gaan zit,
  "Als hij zoo lang wil preek? ...
"En dit zoo met jou leege maag,
  "Dit breng jou moes van streek?! ...
"Maar om weer op die bril te kom,
  "Mijn oog' is halfpad blind,
"Zoo 's ik overal het rond gekijk,
  "Maar 'k kan hem nergens vind.
"Ik week ik had hem op mijn neus,
  "Om beter te kan loer,
"Of d' oû nie bij die hek in kom,
  "En nou 's hij naar zijn moer!"...
Zoo sprak Tant' Kaatjie Esterhuijs
  Tot Hannetjie haar meid,
En zocht nog lang, maar net verniet,
  Die bril die was zij kwijt!...
Tant Kaatjie was een goeije ziel,
  En vroom op haar manier,
Maar nie zóó vroom, of dat zij nog
  Die Predikant wou pier!
Die ou vrouw ging die laatste tijd
  Maar zelde naar die kerk,
En dit was door die Leeraar, ook,
  Al lang reeds op gemerk;
Daarom kwam hij zoo nu en dan
  Om o'er haar ziel te praat,
Opdat zij nie die goeije weg
  Ligtzinnig zou verlaat;

Maar d' ou vrouw ook; was bij de hand,
  Zij stond steeds op die loer,
En zoo 's zij hem maar aan zag kom,
  Was alles van die vloer;
Al had zij drukke bezigheid,
  Toch zat zij een twee drie,
Met d' gouwe bril vast op die neus,
  En d' bijbel op die knie,
Dan was die Leeraar weer gerust,
  "Ah!"...dacht hij,—dit'snog reg!
"Tant' Kaatjie is, zoo als ik zie,"
  "Nog op die goeije weg!"...
Maar pas het hij hem omgedraai,
  Of d' bril was in die zak,
En d' bijbel werd ook hals o'er kop,
  Weer in de kas gepak;
Dit het zoo 'n langen tijd gegaan,
  En trouw bij elk bezoek,
Vond hij die ou vrouw ijverig
  Aan 't leze in die boek.
Maar eindelijk werd die oude man,
  Heel ziekelijk en zwak;
Die jicht, die vreeselijke kwaal!
  Had hem ook beet gepak,
Hij kon nu nie op huisbezoek
  Zoo 's vroeger uit meer gaan,
Ja nauwelijks kon hij op die stoel,
  Als hij moes preek, blij staan,
Die jicht sloeg eindelijk op zijn maag,
  En daarna op zijn hart,
En eer die ou dit zelf nog wist,
  Was hij al uit zijn smart,
Een ander Leeraar, was weldra
  Nou in zijn plaats benoemd,
Een, die vol ijver voor de zaak,
  Al om reeds was beroemd.
Tant' Kaatje kon volstrek hem niet,
  Zij had maar net gehoord,
Dat hij zoo mooi en hard kon preek,
  Zoo vroom was, en zóó voort.

Twee jare was daar in die tijd
  Zoo zaggies heen gegaan,
En al die tijd het d' ou vrouw nooit
  Haar Bijbel op geslaan,
Zij was ook nie ter Kerk gewees,
  En het maar net geleef,
Van wat die leeve haar aan pret,
  En aan pleizier wou geef.
Haar bril die was nog altijd weg,
  En werd nog steeds betreurd,
Zij kon, en wou dit nie vergeet,
  Hoeveel daar was gebeurd,
Zij zocht nog altjid even trouw;
  Want gierig uit haar aard:
Was moes die goud, die goud alleen!
  Voor haar die meeste waard,
Haar Bijbel! . . . kijk! . . . wie zou dit gloo? . . .
  Die allerbeste boek,
Lag boven in haar kleere kast,
  Vergeten in een hoek.
Die ou vrouw, nou ver niks meer bang,
  Gaat kuijer ieder dag;
En maak, zoo als die spreekwoord zeg;
  Op niks dan pretjies jag;
Dan ging zij op een bruilofts feest,
  Dan op een danspartij,
En straks weer op een eetmaal uit;
  Net wáár zij kans kon krij.
Een dag was zij weer uitgenooi,
  Bij ou Neef Piet Verweij,
En d' ouvrouw stond net kant en klaar,
  Om zaam met hem te rij;
Zij had haar hoed met geele veêr
  Al op die kop geplant;
En had haar zijde handschoene
  Al beet al, in die hand;
Toen daar op eens, een kapkar snel
  Die straat op kom gerij;
Tot bij die deur, daar hou dit stil;
  "O!" dacht zij, "dit's Verweij!"

Zij spring nou dadelijk op die stoep,
  Maar tot haar groote schrik,
Klim uit die kar in 't zwart gekleed,
  Een heertje kort en dik;
"Mijn magtie!" roep zij, "kijk! . . . ik dacht
  "Dit was neef Piet zijn kar?
"Maar 'k ziet" . . . en hierop zweeg zij stil
  Nou heelmaal in die war.
"Goên morge! Jufvrouw Esterhuis,
  "U ken mij zeker niet? . . .
"Ik ben de nieuwe Domini,
  "En kom, zoo als u ziet,
"Op huis bezoek; dit is mijn pligt,
  "Zoo als u wel zal weet." . . .
"O ja!" . . . sprak zij nu vol van angst,
  "Mijn ziel is nat van zweet!
"Excuus! . . . Excuus! . . . ik meen meneer
  "U moet maar binne kom!
"Ach Hemel!" . . . (roep zij nu op zij)
  "Die schrik maak mij half stom!"
Die Domini treed binne nu,
  En zet hem statig nêer,
En gaat met haar toe aan die praat:
  Eerst, was dit o'er die wêer,
En daarna, wou hij graag verneem
  Iets o'er haar ziele staat;
En of zij als een Christen trouw,
  Nog Zondag's Kerk toe gaat?
En of zij veel haar Bijbel lees,
  Of soms dit nie vergeet? . . .
Want hij, die nou haar Leeraar was
  Die moest dit alles weet.
Die ôuvrouw van die angst half flaauw
  Zeg nou maar vóór en ná
Op alles wat hij zeg of vraag
  "Já Domini! . . . Ach Já! . . ."
Maar, na hij met die ôu ziel, zoo
  Een uur had aangegaan
Werd dit ook al, zoo zaggies tijd
  Ver hem om op te staan.

"Nu!" sprak hij, . . . "Ik ben hart'lijk blij
"Bij u te zijn gewees,
"Maar éér ik gaat, wil ik met u
"Nog een kapittel lees!
"Waar is uw Bijbel? . . . "Hannetjie!"
Zoo riep die ôuvrouw, nou,
"Loop haal mijn Bijbel uit de kas!
"En breng dit hierzoo, . . . gauw!
"Dit leg net op die bôonste plank,
"Vlak agter in die hoek!
"Jij kan dit zien, dit 's ingerold
"In die geruite doek!" . . .
Die meid ging heen, en bragt die boek
En leg dit plegtig nêer
Op tafel, waar haar ou nooi zat
Met die eerwaarde heer;
Hij wikkeld dit gauw uit de doek,
En slaat dit open nou,
Om die kapittel op te zoek
Waar uit hij leze wou,
Maar zoo als hij dit open slaat,
Wat zou hij zien! . . . een bril! . . .
Tant Kaatjie zag dit eveneens,
En gaf met eens een gil;
"Ach Hannetjie!" . . . zoo riep zij blij,
"Kom hier tog meid, gezwind!
"Ik het mijn lang verloren bril,
"Tog eindlijk weer gevind!
"Twee jaren! . . . Ja, twee jaren lang
"Het ik daarna gezoek!
"En nou eerst vind ik dit weerom,
"En dit wel in die boek!"
"Twee jaren?" spraak die Leeraar nou
"Hoe kan dit mooglijk wees?
"Dan het u wis in al dien tijd,
"Die boek nog nie gelees!"
Dáár zit Tant Kaatjie . . . stijf en stom!
Zij het haar vast gepraat;
Terwijl die Leeraar, vol verwijt
Zijn ooge op haar slaat;

Hierop begon hij los te trek
  Met donderende stem!
Zoodat die ôuvrouw, aan die stoel
  Van angst, haar vast moest klem;
En toen hij eindelijk henen ging,
  Toen kon ou Piet Verwey,
Tant Kaatjie, toen hij haar kwam haal,
  Nie van die stoel af krij!
Zoodat hij met zijn leege kar,
  Naar huis toe het moet rij;
Wijl d' ôuvrouw aan haar zenuwe
  Vier weeke het gelij,
Maar van die tijd, al regent dit,
  Of waai dit nog zoo sterk!
Tant Kaatje Esterhuis werd nooit
  Ge mis wêer uit die Kerk.

LONDON:
PRINTED BY WILLIAM CLOWES AND SONS, LIMITED,
STAMFORD STREET AND CHARING CROSS.

